ISSN 2241-6021

ΚΟΝΤΡΑ 20 χρόνος

Δεκαοχτάμηνο 1.7.2015-31.12.2016

Αβάσταχτο χαράτσι 722 εκατ. ευρώ στους αγρότες

ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

Φτηνιάρικη δημαγωγία με τις εισφορές των ελευθεροεπαγγελματιών

ΣΕΛΙΔΑ 8

Προσπαθούν να κερδίσουν χρόνο για να νομοθετήσουν τα συμφωνημένα

ΣΕΛΙΔΑ 16

Μεταρρύθμιση στην εκπαίδευση

Εντονο φλερτ με τον αστικό εκσυγχρονισμό

ΣΕΛΙΔΑ 10

Αλέξης Τσίπρας

Απελπισμένος Μαυρογιαλούρος

ΣΕΛΙΔΑ 3

Ευρωπαϊκή Ενωση

Προλειαίνουν το έδαφος για μαζικές απελάσεις

ΣΕΛΙΔΑ 5

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

αρ. φύλλου 856 - 6 Φλεβάρη 2016

www.eksegersi.gr

Στόχος τους να νομοθετήσουν χωρίς κόσμο στο δρόμο

Scripta...Verba...

Ξεκινά αύριο Δευτέρα η διαπραγμάτευση, στις 17:00 με εισαγωγική συζήτηση με τους θεσμούς. Επικεφαλής της ελληνικής πλευράς θα είναι ο υπουργός Οικονομικών Ευκλείδης Τσακαλώτος.

Non paper ΥΠΟΙΚ

Η μεγάλη του έγνοια είναι να γράψουν και να πουν τα ΜΜΕ ότι αυτός είναι πάνω από τον Σταθάκη και τον Δραγασάκη.

Αναπόφευκτα με συγκλονίζει η τραγωδία των προσφύγων. Διότι όλοι πρόσφυγες είμαστε, διωγμένοι από την πατρίδα μας την ανυπαρξία. Και καταφύγαμε στην Ευρωπαϊκή Ενωση της ύπαρξης, για μια ασφαλέστερη ζωή.

Κική Δημουλά

Με τόση ευρωλαγνεία, με τόσο ευρωγλείψιμο, κρίμα θα είναι να μην της δώσουν το νόμπελ.

Οι διαδηλώσεις καταδεικνύουν τα ψέματα του ΣΥΡΙΖΑ. Η ιδεολογία της ριζοσπαστικής αριστεράς προέτασσε την εκπροσώπηση των συμφερόντων των φτωχών, των αδικημένων και κυρίως των θυμάτων της πολιτικής εξυγίανσης. Τώρα διαμαρτύρονται αυτοί που ψήφισαν ΣΥΡΙΖΑ, με την ελπίδα να περισώσουν μερικά παλιά προνόμια.

Frankfurter Allgemeine Zeitung

Να μην πάρουν και οι Γερμανοί την εκδίκησή τους για όσα άκουσαν τα προηγούμενα χρόνια από τον Τσίπρα;

Υπάρχουν 1.300.000 άνθρωποι που βλέπουν τον ΟΓΑ σαν το Ταμείο τους και πρέπει να κρατηθεί για να μπορεί να παρέχει μία σύνταξη. Πρέπει μια συνταξούλα 280-260 ευρώ να δίνεται σε όλους αδιακρίτως αν είναι ή δεν είναι ασφαλισμένοι και η βασική σύνταξη που έχουν σήμερα οι αγρότες 310 ευρώ να την ανεβάσουμε στα 384 ευρώ.

Βαγγέλης Αποστόλου

Αφού όλοι θα παίρνουν τουλάχιστον 384 ευρώ (εθνική σύνταξη), πώς θα προκύψει η «συνταξούλα» των 280-260 ευρώ; Του ξέφυγε η αλήθεια του παραζαλισμένου Βαγγέλη.

Είμαστε κυβέρνηση που φέραμε Μνημόνιο, αλλά δεν θέλουμε να υπηρετήσουμε τη νεοφιλελεύθερη λογική του.

Γεώργιος Κατρούγκαλος

Δεν πας να τα πεις αυτά σε κανένα μπλόκο αγροτών;

Θα το πληρώσουμε όλοι μαζί: οι μισθωτοί, οι συνταξιούχοι, οι αγρότες, οι άνεργοι. Οι μόνοι που θα πληρώσουν το λιγότερο απ' όλα είναι το Δημόσιο. Δεν ακουμπήσαμε καθόλου την ιερή αγελάδα. Δηλαδή, το σύμβολο ήταν η ΕΡΤ και οι καθαρίστριες.

Γρηγόρης Ψαριανός

Ετοιμος για τη ΝΔ του Κυριάκου.

ΡΙΠΕΣ

◆ «Από το Πέραμα δεν έχει πέρασμα, μόνο φαρμάκι και χτικιό για κέρασμα» ◆ Παλιοί στίχοι του Βαγγέλη Κορακάκη, αφιερωμένοι εξαιρετικά στον Τσίπρα ◆ Οπου Πέραμα μπορεί να βάλει οποιαδήποτε πόλη ή χωριό της Ελλάδας ◆ Ενα «λογικό συμβιβασμό» με τους δανειστές προαναγγέλλει ο Τσακαλώτος ◆ Ωχ, ωχ, ωχ ◆ Γιατί ο Τσίπρας έμαθε αγγλικά και ο Τσακαλώτος δεν μπορεί να μάθει ελληνικά; ◆ Ειλικρινά το λέμε ◆ Πονάνε τ' αυτιά μας κάθε φορά που καθόμαστε να τον ακούσουμε ◆ Εντάξει, κατανοούμε ότι δεν είναι η μητρική του γλώσσα, όχι έτσι όμως ◆ Αισθανόμαστε ότι μας έχει γραμμένους και σ' αυτό το επίπεδο ◆ Αντε, να πιστέψουμε τους συριζαίους ότι οι αγρότες που τους μπινελικώνουν στα μπλόκα είναι δεξιοί και ακροδεξιοί ◆ Στο μπλόκο της Νίκαιας, όμως, όπου άκουσε τα εξ αμάξης ο πρώην αγροτοπατέρας και νυν βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ, ήταν αγρότες που ακολουθούν τον Μπούτα και την παράταξή του ◆ Κι αυτοί δεξιοί και ακροδεξιοί ήταν; ◆ Δε βλέπουν ότι τόσα τρακτέρ είχαν από το 1996 να βγουν στα μπλόκα; ◆ «Αν δεν κάνουμε κάτι, δε θα υπάρχουν συντάξεις» ◆ Το δήλωσε με γεμάτο το στόμα ο συριζαίος Φάμελλος ◆ Με τόσο πλούτο συσσωρευμένο γύρω μας, τα παχύδερμα λένε ότι δε θα υπάρχουν συντάξεις στο μέλλον, αν δεν μετατραπούν σε φιλανθρωπικά φιλοδωρήματα ◆ Καλό μάθημα πήραν οι γερμανοί νεοναζί που αμέριμνοι χλαπάκιαζαν σουβλάκια στο Μοναστηράκι ◆ Αν ξανάρθουν στην Ελλάδα, ας φροντίσουν να μεταμφιεστούν ◆ «Δεν απαντούσε επί της ουσίας σε όσα αναφέρθηκαν επειδή γράφτηκε εν θερμώ και χαρακτηριζόταν από συναισθηματισμό», έγραψε ο Σχινάς-Παπαδόπουλος για το περιβόητο κείμενό του ◆ Οσο μιλάς, αγόρι μου, τόσο επιβαρύνεις τη θέση σου ◆ «Δεν έχουμε δημοσιοποιήσει πολλά πράγματα που ξέρουμε, ηθελημένα, κι εγώ πρωταγωνιστώ σε αυτό, για να μη φτύνει ο κόσμος την Αριστερά» δήλωσε ο Βούτσης αναφερόμενος στη θητεία της Κωνσταντοπούλου ◆ Δεν αφήνεις τις κουτοπονηριές; λέμε εμείς ◆ Αν υπάρχει κάτι, βγάλ' το στη φόρα ◆ Τη δική σας «αριστερά» έτσι κι αλλιώς ο κόσμος τη φτύνει ◆ Ο Ολάντ χάλασε το γεύμα με τον Ροχανί, αρνούμενος να βγάλει το κρασί από το μενού ◆ Αντίθετα, ο Ρέντσι μέχρι και τα γυμνά αγάλματα τύλιξε με υφάσματα ◆ Διαφορά προτεραιοτήτων από τις δύο ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές χώρες ◆ Ο νηστικός καρβέλια ονειρεύεται ◆ Κι ο Λαφαζάνης ονειρεύεται ξυπνητός ότι στις επόμενες εκλογές «η ΛΑΕ θα μπει στη Βουλή με μεγάλη δυναμική» ◆ Μεγαλύτερη από του Λεβέντη; ◆ «Να μη μας λέτε μνημονιακή κυβέρνηση, να μας λέτε αριστερή κυβέρνηση» ζήτησε ο Κατρούγκαλος! ◆ Θράσος σίγουρα, αλλά και άγνοια κινδύνου ◆ Κατά τον συριζαίο βουλευτή Ν. Μανιό «έχουμε μια εικόνα κινητοποιήσεων, δεν έχουμε ολόκληρη την εικόνα της στάσης της ελληνικής αγροτικής κοινωνίας» ◆ Γιατί κουράζεσαι με τόσες λέξεις; ◆ Πες κατευθείαν για τη «σιωπηλή πλειοψηφία» να τελειώνουμε ◆ Αυτά, βέβαια, τα έλεγαν οι προηγούμενοι και δε θέλεις να τα επαναλάβεις ◆ Δεν πετυχαίνεις τίποτα, όμως, με τις περιφράσεις ◆ Ολοι καταλαβαίνουν ότι λες ακριβώς το ίδιο με τους προηγούμενους ◆ Παρακαλώ να σταματήσουν τα απαξιωτικά σχόλια ◆ Ο πρωθυπουργός δε συναντήθηκε με τον κυρ-Φώτη, αλλά με τον πρόεδρο της Ενωτικής Κίνησης Ευρωπαϊκής Αριστεράς ◆

επί του πεζοδρομίου

«Η φετινή χρονιά θα είναι η χρονιά της ρήξης με το παλιό. Το έτος μηδέν για την ανασυγκρότηση της πατρίδας μας. Για την έξοδο από την κρίση, την ανάκτηση της κυριαρχίας μας και την αρχή του τέλους της πολυετούς επιτροπείας για τον τόπο». Το είπε ο Τσίπρας στη φιέστα του Ταε Κβον Ντο. Το αξιοσημείωτο δεν είναι ότι ο Τσίπρας τόλμησε να πει (και) αυτό, αλλά ότι οι συριζαίοι ξέσπασαν σε θυελλώδη χειροκροτήματα όταν τον άκουσαν να το λέει. Σε άλλες συνθήκες θα μιλούσαμε για ένα τεράστιο «γκρουπ θέραπι». Εδώ μιλάμε για τη χειμερινή σύναξη των επιβητόρων της εξουσίας.

Ενταλμα σύλληψης για «κατάχρηση εξουσίας» εκδόθηκε σε βάρος του έλληνα μειονοτικού πρώην υπουργού της κυβέρνησης Μπερίσα, Σπύρου Ξέρα, ο οποίος ήδη συνελήφθη από την αλβανική αστυνομία. Εμπλέκεται σε χοντρή λαμογιά με πρόγραμμα που αφορούσε «ευαίσθητες κοινωνικές ομάδες», όπως άτομα με αναπηρία, Ρομά κ.ά. Σιγά μη στάξει η ουρά του γαϊδάρου, θα μας πείτε. Σωστά. Το σημειώνουμε απλώς, επειδή ο εν λόγω κύριος, πριν μεταπηδήσει στο κόμμα του Μπερίσα (ο οποίος τον έκανε υπουργό Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων), ανήκε στην Ενωση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και ετύγχανε ιδιαίτερης προβολής από τα ελληνικά ΜΜΕ, ως υπερασπιστής των δικαιωμάτων της ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία.

Σύμφωνα με την ανακοίνωση του ΣΥΡΙΖΑ, η επίθεση με μολότοφ στο σπίτι του υπουργού Φλαμπουράρη στα Εξάρχεια σχετίζεται με τον αγώνα που δίνει η κυβέρνηση «απέναντι στη διαπλοκή, τα συμφέροντα και τον υπόκοσμο»! Γελάνε και τα καπνισμένα ντουβάρια μ' αυτή τη δήλωση. Γιατί οι πάντες ξέρουν πως ο κάτοικος Εξαρχείων Φλαμπουράρης γίνεται δέκτης τέτοιων επιθέσεων όχι γιατί τα βάζει με τη διαπλοκή, τα συμφέροντα και τον υπόκοσμο, αλλά για τους ακριβώς αντίθετους λόγους.

«Εφόσον καταστεί αναγκαίο, οι δυνάμεις της αστυνομίας στα σύνορα θα πρέπει να μπορούν να κάνουν χρήση των όπλων τους, αυτό προβλέπεται από το νόμο. Κανένας αστυνομικός δεν θέλει να πυροβολεί εναντίον ενός πρόσφυγα, ούτε εγώ το θέλω. Ωστόσο ως τελευταία επιλογή πρέπει να μπορούμε να προσφύγουμε στα όπλα». Η πρόεδρος της ακροδεξιάς «Εναλλακτική για τη Γερμανία», Φράουκε Πέτρι, βγαίνει μπροστά για να τραβήξει το σύνολο της γερμανικής πολιτικής σε πιο ακραίες ρατσιστικές-αντιμεταναστευτικές θέσεις.

Στα μουλωχτά ο Ευκλειδάκος μίλησε για κλείσιμο της αξιολόγησης στα τέλη Μάρτη με αρχές Απρίλη. Ο,τι δηλαδή είχε ήδη αποκαλύψει ο Κλάους Ρέγκλινγκ του ESM. Προφανώς το θέμα είχε ήδη συζητηθεί με τους δανειστές και προφανέστατα είναι η συγκυβέρνηση που ζήτησε χρόνο, μπας και καταφέρει να απαλλαγεί από τις κινητοποιήσεις. Η «διόρθωση» που έκανε εκ των υστέρων ο Τσακαλώτος δεν μετράει, όπως αντιλαμβάνεστε.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Παρά τους ισχυρισμούς δεύτερης διαλογής, η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ δεν σκοπεύει να ξεπουλήσει το λιμάνι (...) Το αποτέλεσμα του διαγωνισμού θα το αξιολογήσω, με υπευθυνότητα και πληρότητα, όπως επιτάσσει ο θεσμικός μου ρόλος, όταν λάβω όλο τον φάκελο, τον οποίο έχω ζητήσει.

Θοδωρής Δρίτσας

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

6/2: Ημέρα ασφάλειας στο διαδίκτυο, ημέρα κατά κλειτοριδεκτομής, Νέα Ζηλανδία: Εθνική γιορτή 6/2/1935: Ο Ιωσήφ Στάλιν εκλέγεται γενικός γραμματέας ΚΚΣΕ για πέμπτη φορά **6/2/1935: Οι Τουρκάλες ψηφίζουν για πρώτη φορά** 6/2/1967: Οι ΗΠΑ βομβαρδίζουν με χημικά το Βόρειο Βιετνάμ **6/2/1982: Καταργούνται οι ποδιές μαθητριών** 7/2: Ημέρα άντρα, Γρενάδα: Ημέρα ανεξαρτησίας (1974) 7/2/1929: Συγκρούσεις κομμουνιστών και αρχειομαρξιστών στη Σταδίου (πολλοί τραυματίες) 7/2/1972: Καταδίκες τεσσάρων στελεχών ΚΚΕ 7/2/1981: Θάνατος Φρειδερίκης 7/2/1991: Ολμος κατά πρωθυπουργικής κατοικίας Αγγλίας 8/2: Σλοβενία: Ημέρα πολιτισμού **8/2/1921: Θάνατος Πιοτρ Κροπότκιν** 8/2/1971: Βόμβες (ΔΑ) καταστρέφουν δύο αυτοκίνητα στρατιωτικών κι ένα αυστραλού διπλωμάτη **8/2/2011: Εκτεταμένα επεισόδια στο ΑΤ Κερατέας, πέτρες, μολότοφ και δακρυγόνα** 9/2/1981: Βόμβα σε αποθήκη Nestle (ΕΛΑ) 9/2/1998: Αποτυχημένη απόπειρα κατά γεωργιανού προέδρου Εντβαρντ Σεβαρντνάντζε 10/2: Ημέρα πασχόντων από αυτισμό, ημέρα γάμου, Ιταλία: Ημέρα μνήμης εξόριστων **10/2/1898: Γέννηση Μπέρτολτ Μπρεχτ 10/2/1948: Πενήντα βλήματα όλμου στη Θεσσαλονίκη από αντάρτες** 10/2/1989: Θάνατος εισαγγελέα Νίκου Ανδρουλιδάκη (χτυπήθηκε στις 10/1 από τη 17Ν) 11/2: Ευρωπαϊκή ημέρα 112 (επείγουσες κλήσεις), Ιαπωνία: Εθνική εορτή, Καμερούν: Ημέρα νεολαίας, Λιβερία: Ημέρα ενόπλων δυνάμεων 11/2/1922: Γέννηση Κορνήλιου Καστοριάδη 11/2/1930: Συγκρούσεις χωροφυλακής-εργατών (Θεσσαλονίκη) 11/2/1977: Βόμβα στο βιβλιοπωλείο «Πλανήτης» (Ασκληπιού) που είχε προαναγγελθεί την προηγούμενη από τον νεοφασίστα Αργύρη Κακκαβά 11/2/1987: Βόμβα σε υπηρεσία ενημέρωσης ΦΠΑ υπουργείου Οικονομικών (ΕΛΑ) **11/2/1990: Απελεύθερωση Νέλσον Μαντέλα μετά από 27 χρόνια φυλάκισης** 11/2/1993: Εκρηκτικός μηχανισμός στην Εφορία Μοσχάτου (17Ν) 12/2: Ημέρα κόκκινου χεριού (για παιδιά που στρατεύονται σε πολέμους), ΗΠΑ: Ημέρα Λίνκολν, Μιανμάρ: Ημέρα ένωσης 12/2/1980: Βόμβα στη βιοτεχνία «Πέρλα» (ΕΛΑ) 12/2/1992: Βόμβα στις τουαλέτες νυχτερινού κέντρου «Καν Καν» εξουδετερώνεται από πυροτεχνουργούς (ΕΛΑ-1η Μάη).

Απελπισμένος Μαυρογιαλούρος

Τα σταυρωμένα χέρια του δημάρχου Περάματος και άλλων παριστάμενων προδίδουν την αμηχανία των άπειρων ηθοποιών που κλήθηκαν να παραστούν ως βουβά πρόσωπα στο μονόλογο ενός άλλου. Του πρωθυπουργού, που πήγε στο Πέραμα σαν κλέφτης. Χωρίς να ανακοινωθεί η επίσκεψή του, μη τυχόν και οργανωθεί καμιά διαδήλωση διαμαρτυρίας από τους ανέργους της Ζώνης, όπου έχει συνδικαλιστική επιρροή ο Περισσός. Πήγε αιφνιδιαστικά, τον υποδέχτηκε η κουστωδία των συριζαίων, έβγαλε ένα λογύδριο τύπου Μαυρογιαλούρου και αναχώρησε για το «κάστρο» του Μαξίμου, αρνούμενος ευγενικά την πρόταση για «ούζα» που του απηύθυνε ο συριζαίος δήμαρχος (καλά, για ούζο ήταν πρωί, για καφέ όμως;).

Η τηλεοπτική φιέστα Τσίπρα στο Πέραμα δεν είχε καμιά πρωτοτυπία. Αυτά τα έχουν κάνει όλοι οι προηγούμενοι πρωθυπουργοί (από Σημίτη και Καραμανλή, μέχρι Γιωργάκη και Σαμαρά). Και μόνο αυτό το γεγονός, λοιπόν, η οργάνωση μιας «πριβέ» τηλεοπτικής φιέστας την ώρα που οι εθνικοί δρόμοι «βογγάνε» από τα τρακτέρ και όλος ο κόσμος βρίζει για το νέο ασφαλιστικό, αποκαλύπτει τον πανικό που επικρατεί στο μέγαρο Μαξίμου. Κάπου εδώ τα ψέματα τελειώνουν.

Και βέβαια, δεν έχει καμιά σημασία ν' ασχοληθούμε με τις εξαγγελίες Τσίπρα για δωρεάν γεύματα στα σχολεία, άνοιγμα του κολυμβητήριου στη νεολαία και τα παρόμοια. Πρόκειται για κανονικό μαυρογιαλουρισμό και έτσι το αντιμετώπισε όλος ο κόσμος. Ακόμα και οι φανατικοί συριζαίοι δεν τόλμησαν να βγουν και να υπερασπιστούν αυτή τη φιέστα. Ξεχάστηκε την επόμενη κιόλας μέρα.

Τι έμεινε; Η επιβεβαίωση του στριμώγματος της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου από τις κινητοποιήσεις για το Ασφαλιστικό και ιδιαίτερα από τα αγροτικά μπλόκα. Οταν όμως δεν μπορείς να κάνεις τίποτα για εκείνα που καίνε τον κόσμο, δεν μπορείς να τον κοροϊδέψεις με φιέστες στο δημαρχείο του Περάματος. Αντίθετα, τον θυμώνεις πιο πολύ, γιατί καταλαβαίνει ότι προσπαθείς να τον κοροϊδέψεις.

Σοσιαλδημοκρατική σονάτα

Η κουβεντούλα του Τσίπρα περί «προοδευτικών δυνάμεων της Ευρώπης», στη συνάντησή του με τη Γεννηματά, δεν ήταν τυχαία. Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει κάνει εδώ και καιρό τα «κονέ» του με την ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία (όλα δείχνουν πως ο Ολάντ θα τον καλέσει να πάρει μέρος στη σύνοδο των σοσιαλιστών ηγετών που οργανώνει στο Παρίσι πριν τη σύνοδο κορυφής της ΕΕ στις 18 Φλεβάρη) και στόχος του είναι να μετατρέψει και την ελληνική σοσιαλδημοκρατία σε κυβερνητική εφεδρεία του.

Το τελευταίο, βέβαια, είναι δύσκολο καθώς η ελληνική σοσιαλδημοκρατία δεν έχει ακόμα τακτοποιήσει τα του οίκου της, όμως το κλίμα χτίζεται με προσεκτικά βήματα, που περιλαμβάνουν αποφυγή επιθέσεων κατά του ΠΑΣΟΚ στη Βουλή (τα συριζαϊκά πυρά στρέφονται σχεδόν αποκλειστικά κατά της ΝΔ) και καλό κλίμα στις συναντήσεις με τη Γεννηματά. Γι' αυτό το τελευταίο, το προσφυγικό ήταν μια πρώτης τάξης ευκαιρία, αφού είχε προηγηθεί η συναίνεση του Μητσοτάκη. Ενώ ο τελευταίος, όμως, συναντήθηκε με τον Μουζάλα, η Γεννηματά έγινε δεκτή στο Μαξίμου από τον Τσίπρα.

Οι πασόκοι γνωρίζουν πολύ καλά, βέβαια, ότι οι εναγκαλισμοί του Τσίπρα περιλαμβάνουν πολιτική υστεροβουλία. Στόχος του είναι να τους λεηλατήσει και να τους περιορίσει στα σημερινά τους ποσοστά. Ο ΣΥΡΙΖΑ ακολουθεί απέναντι στο σημερινό ΠΑΣΟΚ την τακτική που ακολουθούσε ο Α. Παπανδρέου απέναντι στα κόμματα της ψευτοαριστεράς. Στα λόγια αναγνώριζε το ρόλο τους, μιλούσε για τις «δημοκρατικές δυνάμεις», τα χρησιμοποιούσε για να ενεργοποιήσει τα αντιδεξιά αντανακλαστικά, στην πράξη όμως δεν τους έκανε καμιά παραχώρηση σε επίπεδο εξουσίας. Αντίθετα, με πονηρές κινήσεις και με τη χρήση του εκλογικού νόμου, προσπαθούσε να τα περιθωριοποιήσει εκλογικά, καλλιεργώντας ψευτοδιλήμματα («να μην νικήσει η δεξιά»).

Για να μπορέσουν να ορθώσουν ανάστημα απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ, να μπουν σφήνα στο νέο δικομματισμό και να τραβήξουν ένα μέρος των παλαιών ψηφοφόρων του ΠΑΣΟΚ, που σήμερα ψηφίζει ΣΥΡΙΖΑ, οι πασόκοι θα πρέπει να στήσουν ένα πολιτικά αξιοπρεπές μαγαζί, που να δίνει την εντύπωση ότι έχει ενώσει το χώρο. Ακόμα κι αυτός ο σχεδιασμός, όμως, καρκινοβατεί. Αντί για «εξωστρέφεια», ο χώρος του ΠΑΣΟΚ εξακολουθεί να μαστίζεται από «εσωστρέφεια». Ο Βενιζέλος, για παράδειγμα, προειδοποιεί ότι η επανένωση του χώρου δεν μπορεί να περιλαμβάνει μόνο το ΚΙΔΗΣΟ του Γιωργάκη (εξακολουθεί ν' ακούει το όνομά του και να βγάζει φλύκταινες) και αντιπροτείνει τον... Λεβέντη, που οι άνθρωποι της Γεννηματά δε θέλουν ν' ακούνε το όνομά του. Δεν περιορίζεται, όμως, μόνο στα οργανωτίστικα ο Βενιζέλος. Προτείνει αντί του όρου «σοσιαλδημοκρατία» να χρησιμοποιηθεί ο όρος «προοδευτικό Κέντρο» και ψέγει δημόσια τη Γεννηματά που είπε στην ομιλία της ότι το ΠΑΣΟΚ το χωρίζει άβυσσος από τη ΝΔ.

Και βέβαια, η Γεννηματά δεν πέταξε τυχαία αυτή την κουβέντα περί «αβύσσου». Μετά την επί δυόμισι χρόνια συγκυβέρνηση με τη ΝΔ του Σαμαρά, το ΠΑΣΟΚ μπορεί να ελπίσει ξανά μόνο αν οριοθετηθεί έναντι της ΝΔ. Αλλιώς, θ' αφήσει στον Τσίπρα ελεύθερο το έδαφος να αλωνίζει, στήνοντας το νέο δικομματισμό ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ, όπως φανερά έδειξε με την ομιλία του στο Ταε Κβον Ντο και τις ομιλίες του στην προ ημερήσιας διάταξης συζήτηση στη Βουλή με πρόσχημα το Ασφαλιστικό.

Ολοι στο ΠΑΣΟΚ ξέρουν πως αυτή την περίοδο θα κριθούν πολλά, γιατί τώρα αναδιατάσσεται το πολιτικό σκηνικό, με τον ΣΥΡΙΖΑ να βυθίζεται σε βαθιά κρίση αντιπροσώπευσης και με τη ΝΔ να προσπαθεί να κάνει «restart» με τον Μητσοτάκη. Αν δεν προχωρήσουν γρήγορα οι διαδικασίες κοινής εμφάνισης του σοσιαλδημοκρατικού χώρου (μέτωπο έχει προτείνει στην ουσία η Γεννηματά), τότε η αναδιάταξη του πολιτικού σκηνικού θα ξεκινήσει χωρίς το ΠΑΣΟΚ. Και ο Τσίπρας θα παίξει έξυπνα το παιχνίδι της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας (οι ηγέτες της οποίας μετράνε τα ελληνικά πράγματα με κυνισμό και όχι επί τη βάσει αρχών) και θα προσπαθήσει να λεηλατήσει ό,τι έχει απομείνει στο χώρο της λεγόμενης κεντροαριστεράς. Πώς όμως να στήσουν κοινό μαγαζί, όταν οι αρχηγοί (συμπεριλαμβανόμενων των ομαδαρχών του Ποταμιού) είναι περισσότεροι από τα μέλη;

Κουραδόμαγκες

Μπήκε στα πολιτικάντικα κόλπα και ο «διανοούμενος» Βερναρδάκης και αποφάσισε να το παίξει... λαϊκός ηγέτης που δε μασάει. Εκεί που μιλούσε στην Καλαμάτα, χτύπησε ένα κινητό με ringtone τον ύμνο του Ολυμπιακού και η υπουργάρα άδραξε την ευκαιρία να παρουσιάσει τον πρόεδρο του Ολυμπιακού ως τυπικό παράδειγμα της διαπλοκής στο χώρο του επαγγελματικού ποδόσφαιρου, που συνδέεται με «άλλες δραστηριότητες», «μαύρο χρήμα» κτλ. Δραστηριότητες στις οποίες η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ θα βάλει οριστικά τέλος.

Τα νέα κυκλοφόρησαν, ο Μαρινάκης τα πήρε στο κρανίο και ο υπουργός έκανε «διευκρινιστική δήλωση», στην οποία έλεγε ότι αυτός μιλούσε «γενικά», δεν ανέφερε κανένα όνομα κτλ. Για όλα φταίνε τα τοπικά κανάλια που συνέρραψαν την ομιλία του, τη διαστρέβλωσαν κτλ.

Αυτούς τους τύπους, που προσπαθούν να πουλήσουν μαγκιά και μόλις σηκωθεί το «θηρίο» από απέναντι αρχίζουν να το γλείφουν, στην πιάτσα τους λένε κουραδόμαγκες. Και τέτοιους έχει μπόλικους ο ΣΥΡΙΖΑ.

Πολιτικό ξεκατίνιασμα

Ο Βούτσης την έπεσε στην Κωνσταντοπούλου κι αυτή αντεπιτέθηκε, λούζοντας τον Βούτση και όλους τους Τσιπραίους με τους γνωστούς χαρακτηρισμούς («αντιπαρέρχομαι το ιταμό ύφος, την παραληρηματική διατύπωση, τον έκδηλο σεξισμό, την προχειρολογία, την ακατάσχετη λασπολογία, το έλλειμμα εαυτού», «προσπαθεί να θεωρητικοποιήσει την πολιτική υποκρισία, την πολιτική διπροσωπία, την πολιτική απάτη, την προδοσία του λαού και των συντρόφων» κτλ.). Ομως, πέραν των χαρακτηρισμών, το νέο πολιτικό ξεκατίνιασμα ανάμεσα στους τέως συντρόφους δεν στερείται πολιτικού ενδιαφέροντος.

Η Κωνσταντοπούλου δεν παρέλειψε να επαναλάβει τις γνωστές μεγαλοστομίες για το «καθήκον αληθείας, διαφάνειας, λογοδοσίας που η δημοκρατική κοινωνία διεκδικεί να υπηρετείται από τους εκπροσώπους της», για να παραθέσει αμέσως μετά διηγήσεις για πολιτικές ίντριγκες πίσω από κλειστές πόρτες, για τις οποίες ουδέποτε προηγουμένως μίλησε στον ελληνικό λαό (παρά το «καθήκον αληθείας, διαφάνειας, λογοδοσίας» που υποτίθεται ότι αυτή -σε αντίθεση με τους Τσιπραίους- υπηρετούσε).

Προκειμένου να αποσείσει τις ευθύνες της, η Κωνσταντοπούλου ισχυρίζεται ότι είχε ενημέρωση μόνο προσωπικά από τον Τσίπρα, «ο οποίος, όπως αποδείχθηκε, μας διαχειρίσθηκε όλους αριστοτεχνικά και καθ' όλο το διάστημα της διαπραγμάτευσης διαπραγματευόταν με εμάς και όχι με τους δανειστές, εξερευνώντας τα όρια ή τις αδυναμίες του καθενός, ρίχνοντας δολώματα ή συσκοτίζοντας την κατάσταση, και εκμεταλλευόμενος την εμπιστοσύνη μας και το αίσθημα καθήκοντος». Πότε το αντιλήφθηκε αυτό; Γιατί όσα περιγράφει στη συνέχεια, δείχνουν πως συμμετείχε στο δημοψήφισμα «μες στην καλή χαρά». Κι από τη βραδιά του δημοψηφίσματος (5 Ιούλη) κάνει ένα άλμα και πηγαίνει στις 9 Ιούλη. Στο μεταξύ, όμως, το Οχι είχε μετατραπεί σε Ναι στη σύσκεψη των αρχηγών στο προεδρικό μέγαρο. Τι έκανε τότε η Κωνσταντοπούλου (και οι υπόλοιποι, όπως ο Λαφαζάνης και η ομάδα του); Εδωσε στον Τσίπρα όλη την άνεση να πάει και να συμφωνήσει στο τρίτο Μνημόνιο!

Στις 9 Ιούλη, λέει, τη φώναξε ο Τσίπρας και της είπε -παρουσία των Βούτση και Φλαμπουράρη- «ότι θα φέρει με διαδικασία κατεπείγοντος "εξουσιοδότηση συμφωνίας" στα αγγλικά». Αυτή διαφώνησε, προσπάθησε να τον μεταπείσει κι αυτός της είπε ότι «"μόνο μια Κυβέρνηση Εθνικού Σκοπού ή μια Δικτατορία" μπορεί να αντεπεξέλθει στην κατάσταση». Κι αυτή ξεγελάστηκε ξανά θεωρώντας ότι είχε μπροστά της «έναν άνθρωπο καταβεβλημένο και πανικόβλητο, ενώ η πραγματικότητα απέδειξε ότι ο Τσίπρας προσπαθούσε με έμμεσους τρόπους να προετοιμάσει το έδαφος για αυτό που είχε προσυμφωνήσει και, ταυτόχρονα, να δικαιολογηθεί ενώπιόν μας με πειστικές αφηγήσεις».

Είναι τόσο αφελής πολιτικά όσο παρουσιάζεται η Κωνσταντοπούλου; Οχι, δεν είναι. Μετά τη σύσκεψη του προεδρικού μεγάρου στις 6 Ιούλη, και οι πλέον αφελείς γνώριζαν ότι ο Τσίπρας θα πάει στις Βρυξέλλες για να φέρει το τρίτο Μνημόνιο. Αυτή την εξουσιοδότηση ζήτησε από τα μνημονιακά κόμματα της αντιπολίτευσης, αυτή του έδωσαν. Η Κωνσταντοπούλου εμφανίζεται αφελής (τάχα την εξαπάτησε και πάλι ο Τσίπρας), προκειμένου να αποσείσει τις δικές της ευθύνες. Ολοι τους τότε έπαιζαν παιχνίδια, στηρίζοντας με τον τρόπο τους τον Τσίπρα (την ψήφο τους δεν τη χρειαζόταν, γιατί είχε τις ψήφους της μνημονιακής αντιπολίτευσης), ώστε να χρεωθεί αυτός το Μνημόνιο και να τον εξωθήσουν να τους διαγράψει. Δεν ενδιαφέρονταν για τα συμφέροντα του ελληνικού λαού, αλλά για το δικό τους μικροπολιτικό συμφέρον. Αλλο αν στο τέλος το πλήρωσαν, γιατί ο Τσίπρας δεν τους ηρωοποίησε διαγράφοντάς τους, αλλά πήγε σε εκλογές, αναγκάζοντάς τους να φύγουν, με τη στάμπα των συνυπεύθυνων να τους συνοδεύει και να καθορίζει το ισχνό εκλογικό ποσοστό που πήραν.

Την κορόιδεψε, λέει, ο Τσίπρας στη συνάντησή τους στις 23 Ιούλη. Ετσι, την ίδια ώρα που αυτή δήλωνε ότι «ο Πρωθυπουργός και εγώ είμαστε εγγυητές της συνοχής του ΣΥΡΙΖΑ», «απ' το γραφείο Τσίπρα στο Μαξίμου έφευγε προς όλα τα ΜΜΕ non paper που μιλούσε για "θεσμική δυσαρμονία"». Για τον ελληνικό λαό, όμως, ισχύει αυτό που η ίδια είπε δημόσια τότε (ότι η ίδια και ο Τσίπρας εγγυόταν την ενότητα του ΣΥΡΙΖΑ, μια βδομάδα μετά τη μνημονιακή συμφωνία!) κι όχι το «πιστοποιητικό αφέλειας» που δίνει η ίδια στον εαυτό της τόσους μήνες μετά.

Οσο για το επεισόδιο στο γραφείο της με Βούτση, Φίλη, Μαντά, Τζανακόπουλο και Μπαλάφα, δεν ήμασταν εκεί για να ξέρουμε τι συνέβη. Λέει πως ο Φίλης χτυπούσε τα χέρια του στο γραφείο της και της έλεγε ότι θα την «τελειώσουν». Ο Φίλης απαντά πως αυτά είναι «αποκυήματα της οργιώδους φαντασίας της» και πως ο ίδιος δεν μπορεί, ούτε θέλει να εξαφανίσει κανέναν. Δεν έχουμε αμφιβολία ότι διάφορα «γαλλικά» ακούστηκαν σ' εκείνη τη συνάντηση «συντρόφων». Εμάς μας ενδιαφέρει η πολιτική ουσία. Και η πολιτική ουσία λέει πως είχε ήδη διαμορφωθεί μια τεράστια μνημονιακή κοινοβουλευτική πλειοψηφία και η Κωνσταντοπούλου έκανε «συνδικαλιές» άθλιου τύπου και καψονάρισμα για λόγους προσωπικής της προβολής.

ΗΠΑ

Τετραπλασιάζουν τις στρατιωτικές δαπάνες για την Ευρώπη

Τον υπερτετραπλασιασμό των στρατιωτικών δαπανών για τα αμερικανονατοϊκά στρατεύματα στην Ευρώπη θα ζητήσει από το Κογκρέσο ο Λευκός Οίκος, όπως ανακοίνωσε στις 2 Φλεβάρη. Συγκεκριμένα, τα 789 εκατομμύρια δολάρια των στρατιωτικών δαπανών για το τρέχον δημοσιονομικό έτος προτείνεται να ανέβουν στα 3.4 δισεκατομμύρια δολάρια για το επόμενο έτος, στο πλαίσιο της αποκαλούμενης από το Πεντάγωνο «European Reassurance Initiative» (Ευρωπαϊκή Πρωτοβουλία Διαβεβαίωσης), η οποία ανακοινώθηκε το 2014 ως απάντηση στην προσάρτηση της Κριμαίας στη Ρωσία.

Στόχος είναι να σφίξει ο νατοϊκός στρατιωτικός κλοιός στα σύνορα της Ρωσίας. Πρόκειται για μια επένδυση που επιτρέπει «να ενισχύσουμε τη θέση μας στην Ευρώπη για να υποστηρίζουμε τους συμμάχους μας στο ΝΑΤΟ μπροστά στην επιθετικότητα της Ρωσίας», δήλωσε, μεταξύ άλλων, ο αμερικανός υπουργός Πολέμου Αστον Κάρτερ, ο οποίος δεν παρέλειψε να περιγράψει τη Ρωσία σαν «ογκούμενη πρόκληση για τις ΗΠΑ», προσθέτοντας: «Δε χρειάστηκε να ανησυχούμε γι' αυτό επί 25 χρόνια, και ενώ εύχομαι να ήταν διαφορετικά τα πράγματα, τώρα ανησυχούμε».

Ηδη, για περισσότερο από ένα χρόνο, το Πεντάγωνο συγκεντρώνει οπλισμό στην ανατολική Ευρώπη και στις χώρες της Βαλτικής, ενώ στους 62.000 αμερικανούς στρατιώτες που σταθμεύουν σε δώδεκα ευρωπαϊκές χώρες έχουν προστεθεί περίπου 15.000 από το καλοκαίρι του 2014. Τον περασμένο Ιούνη, ο Αστον Κάρτερ, μετά από συνάντησή του στο Ταλίν της Εσθονίας με τους ομολόγους του της Εσθονίας, της Λετονίας και της Λιθουανίας, ανακοίνωσε ότι οι ΗΠΑ θα αναπτύξουν 240 τανκ, θωρακισμένα οχήματα και άλλο εξοπλισμό στις χώρες της Βαλτικής καθώς και στις Πολωνία, Ρουμανία και Ουγγαρία.

Με τον τετραπλασιασμό των στρατιωτικών δαπανών θα αυξηθούν τα αμερικάνικα στρατεύματα στην Ευρώπη και θα δοθούν σημαντικά μεγαλύτερα ποσά για εκπαίδευση, στρατιωτικά γυμνάσια, οπλισμό και στρατιωτικές εγκαταστάσεις, πρωτίστως στις έξι παραπάνω χώρες, ώστε, εκτός των άλλων αμερικανονατοϊκών στρατιωτικών δυνάμεων στην Ευρώπη, να υπάρχει μια πλήρως εξοπλισμένη ταξιαρχία, ετοιμοπόλεμη κάθε στιγμή, κοντά στα σύνορα της Ρωσίας.

Εκτός από τον τετραπλασιασμό των στρατιωτικών δαπανών για την Ευρώπη, ο Αστον Κάρτερ ανακοίνωσε στις 2 Φλεβάρη την πρόταση του Πενταγώνου προς το Κογκρέσο για αύξηση του συνόλου των στρατιωτικών δαπανών για το 2017, που προϋπολογίζονται στο ύψος των 582.7 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Σε ομιλία του την ίδια μέρα στο «Economic Club of Washington» για το νέο προϋπολογισμό των στρατιωτικών δαπανών, ο Κάρτερ χαρακτήρισε την ταχεία στρατιωτική ανάπτυξη της Κίνας και την επέμβαση της Ρωσίας πέρα από τα σύνορά της μεγαλύτερο κίνδυνο για την ασφάλεια των ΗΠΑ από την απειλή του Ισλαμικού Κράτους.

«Δεν έχουμε την πολυτέλεια ενός μόνο αντιπάλου, ούτε την επιλογή μεταξύ των σημερινών πολέμων και των μελλοντικών πολέμων. Πρέπει να κάνουμε και τα δύο», υπογράμμισε, μεταξύ άλλων ο Κάρτερ, σύμφωνα με ρεπορτάζ του «Reuters». Αναφερόταν, σύμφωνα με το ίδιο ρεπορτάζ, «στις σοβαρές απειλές από τη Ρωσία και την Κίνα, των οποίων οι στρατιωτικές καινοτομίες, όπως παραδέχονται αμερικανοί αξιωματούχοι, έχουν ξεπεράσει σε κάποιους τομείς τις ΗΠΑ». Γι' αυτό το λόγο, τα 71,4 δισ. δολάρια του νέου προϋπολογισμού προβλέπεται να δαπανηθούν για την έρευνα και την ανάπτυξη νέων υπερσύγχρονων όπλων, τηλεκατευθυνόμενων και αντιπυραυλικών συστημάτων, και υποβρύχιων όπλων.

Δίνεται έμφαση στη θαλάσσια τεχνολογία καθώς ο Λευκός Οίκος αντιμετωπίζει αυξανόμενη πίεση για πιο σκληρή απάντηση στη στρατιωτική ανάπτυξη της Κίνας, η οποία, παρόλο που ακόμα έχει χαμηλότερες στρατιωτικές δαπάνες από τις ΗΠΑ, τις έχει διπλασιάσει τα τελευταία χρόνια, δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στην ανάπτυξή της ως ναυτική δύναμη για να υποστηρίζει τις εδαφικές διεκδικήσεις της σε αμφισβητούμενα ύδατα.

Είναι φανερό ότι η ανάκαμψη της Ρωσίας ως ιμπεριαλιστικής δύναμης και η στενή πολιτική, οικονομική και στρατιωτική συνεργασία της με την ιμπεριαλιστική Κίνα συνιστούν σήμερα τους σοβαρότερους ανταγωνιστές του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Γι' αυτό και το Πεντάγωνο προετοιμάζεται για τους «μελλοντικούς πολέμους» με αντιπάλους άμεσα ή έμμεσα τη Ρωσία και την Κίνα. Η όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων και μάλιστα σε συνθήκες παγκόσμιας οικονομικής κρίσης και πολύχρονων πολεμικών συγκρούσεων οδηγεί σε φρενήρη ανταγωνισμό στον τομέα των εξοπλισμών. Αυτό ακριβώς βλέπουμε να εκτυλίσσεται μπροστά μας. Από την πλευρά της Ρωσίας με την επίδειξη των τελευταίων επιτευγμάτων της στρατιωτικής τεχνολογίας της στον πόλεμο της Συρίας και με κάθε άλλη ευκαιρία. Από την πλευρά της Κίνας με την όλο και πιο επιθετική τακτική της στη διεκδίκηση αμφισβητούμενων νησιών και θαλάσσιων εκτάσεων με μεγάλο φυσικό πλούτο. Και από τις ΗΠΑ με το νέο προϋπολογισμό στρατιωτικών δαπανών και τους στόχους που θέτει.

Κούβα

Η κατρακύλα συνεχίζεται

Ποιός αλήθεια μπορεί να είναι ο λόγος που ο Ραούλ Κάστρο επισκέφτηκε τον Ολάντ; Ο τελευταίος τον υποδέχτηκε με στρατιωτικές τιμές και είχαν έναν θερμό εναγκαλισμό πάνω στο κόκκινο χαλί που στρώθηκε στο προεδρικό μέγαρο! Για την ώρα λίγα έχουν δημοσιοποιηθεί για την «ιστορική επίσκεψη» του κουβανού ηγέτη στο Παρίσι, 21 χρόνια μετά από την προηγούμενη, που είχε κάνει ο Φιδέλ.

Ομως, δεν πρέπει να υπάρχει αμφιβολία ότι η επίσκεψη αυτή εντάσσεται στην προσπάθεια της κουβανέζικης ηγεσίας για άνοιγμα στις ιμπεριαλιστικές χώρες, όχι μόνο στον τομέα του εμπορίου, αλλά κυρίως στον τομέα των επενδύσεων. Από το 2011, το «Κ»Κ Κούβας στο 6ο συνέδριό του αποφάσισε ότι η δημιουργία «ειδικών οικονομικών ζωνών» θα ενισχύσει το... σοσιαλισμό, αφού θα προωθήσει την ανάπτυξη και νέες πηγές εργασίας (βλ. «Κόντρα», αρ. φ. 751, 9/11/2013, http://www.eksegersi.gr/issue/751/Διεθνή/20304.Το-«ανώτατο-στάδιο-του-σοσιαλισμού»).

Οπως μας πληροφορούν οι Financial Times (http://www.ft.com/cms/s/0/b026e8d8-fb12-11e4-9aed-00144feab7de.html#axzz3z8pnYMIN), λίγα πράγματα έχουν γίνει σ' αυτό τον τομέα, λόγω γραφειοκρατικών προβλημάτων. Στην πρώτη τέτοια ζώνη, που δημιουργήθηκε πριν από δύο χρόνια στο λιμάνι του Μάριελ, 45 χιλιόμετρα δυτικά της πρωτεύουσας Αβάνα, μόνο έξι έργα έχουν εγκριθεί, καθώς οι πολυεθνικές θέλουν απόλυτο έλεγχο του εργατικού δυναμικού, πράγμα που σημαίνει καμία προστασία από τις ληστρικές τους ορέξεις.

Με την αναθέρμανση των σχέσεων με τις ΗΠΑ και τη δρομολόγηση της αποκατάστασης των μεταξύ τους σχέσεων (βλ. http://www.eksegersi.gr/issue/803/Διεθνή/22959.Ενα-νέο-ειδύλλιο-γεννιέται), η κουβανέζικη ηγεσία προσβλέπει στην τόνωση της παραπαίουσας οικονομίας της με αμερικάνικα κεφάλαια. Επειδή όμως η διαδικασία αργεί, ο Κάστρο επιχειρεί «άνοιγμα» και στη Γαλλία, η οποία σχεδιάζει να προωθήσει με τους πιστωτές του «κλαμπ των Παρισίων» τη διαγραφή 8.5 δισ. δολαρίων κουβανέζικου χρέους. Θα πρέπει κανείς να είναι αθεράπευτα αφελής αν πιστεύει ότι αυτό θα γίνει χωρίς ανταλλάγματα.

Το φτηνό εργατικό δυναμικό της Κούβας δεν αφήνει αδιάφορους τους ιμπεριαλιστές. Ομως, ο κουβανέζικος «σοσιαλισμός» θα πρέπει να προσφέρει «γην και ύδωρ» στις δυτικές εταιρίες, όπως κάνει ο κινέζικος τόσα χρόνια τώρα. Θα τους προσκυνήσει κανονικά, αν θέλει να πάρει κάτι για να «σώσει» την οικονομία του από την πλήρη κατάρρευση. Εδώ είμαστε και θα το δούμε.

Τα όσα γίνονται στην Κούβα δεν είναι φυσικά κεραυνός εν αιθρία. Η επανάσταση έχει παρέλθει ανεπιστρεπτί και με την κατάρρευση του παλινορθωμένου καπιταλισμού (με σοσιαλιστικό προσωπείο) στην πάλαι ποτέ «ΕΣΣΔ» η Κούβα έχασε το τελευταίο στήριγμά της στη διεθνή σκακιέρα. Εκτοτε ο κουβανέζικος «σοσιαλισμός» αποτελεί το πιο σύντομο ανέκδοτο...

Σαουδική Αραβία

Αναιρέθηκε η θανατική ποινή του παλαιστίνιου ποιητή

Κάτω από την πίεση των αντιδράσεων διεθνών οργανώσεων για τα ανθρώπινα δικαιώματα καθώς και διανοουμένων και καλλιτεχνών από πολλές χώρες, σαουδαραβικό δικαστήριο ακύρωσε στις 3 Φλεβάρη τη θανατική ποινή που είχε επιβληθεί στον παλαιστίνιο ποιητή Ασράφ Φαγιάντ τον περασμένο Νοέμβρη, μετατρέποντάς την σε ποινή φυλάκισης 8 χρόνων συν 800 βουρδουλιές, κατανεμημένες σε δόσεις των 50.

Ο Φαγιάντ είχε συλληφθεί το Γενάρη του 2014, με την κατηγορία ότι ποιητική συλλογή του, που είχε εκδοθεί στο Λίβανο το 2008, προωθούσε την «αποστασία» και περιείχε «βλάσφημες αναφορές»! Καταδικάστηκε το Μάη του 2015 σε ποινή φυλάκισης 4 χρόνων και 800 βουρδουλιές, η οποία το Νοέμβρη της ίδιας χρονιάς μετατράπηκε σε θανατική, μετά από έφεση που υπέβαλε ο εισαγγελέας στην πρωτόδικη απόφαση. Περιττεύει να πούμε ότι η ποινή, αν και όχι θανατική, εξακολουθεί να είναι εξοντωτική και βαθιά προσβλητική για την ανθρώπινη υπόσταση.

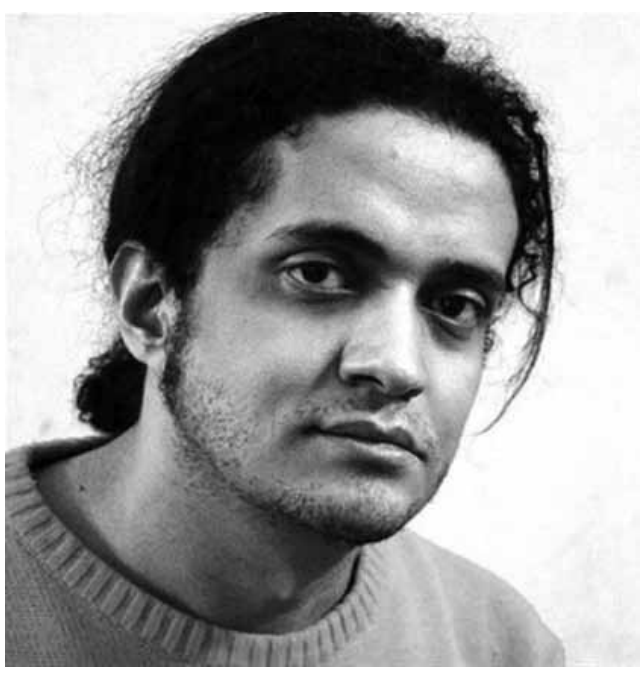

Σκεφθείτε τι θα γινόταν αν ένας ποιητής αντιμετώπιζε τέτοια δίωξη στο Ιράν ή στο Αφγανιστάν. Το σαουδαραβικό καθεστώς, όμως, το πιο «μαύρο» απ' όλα τα θεοκρατικά καθεστώτα, βρίσκεται στο απυρόβλητο, επειδή αποτελεί τον πιο στενό σύμμαχο των Αμερικανών και της Δύσης στην περιοχή (μαζί με το Ισραήλ, φυσικά).

Προλειαίνουν το έδαφος για μαζικές απελάσεις

Το έδαφος για μαζικές απελάσεις προσφύγων και μεταναστών ετοιμάζουν πλέον οι ευρωπαϊκές χώρες. Ο υπουργός Εσωτερικών της Σουηδίας έχει δηλώσει από τον περσινό Νοέμβρη ότι η χώρα του προτίθεται να κατασκευάσει στο Μαρόκο κέντρο υποδοχής νέων που απελαύνονται από τη Σουηδία, ενώ ο υπουργός Δικαιοσύνης της Νορβηγίας έχει δηλώσει ότι η κυβέρνησή του έχει έρθει σε συμφωνία με την κυβέρνηση του Αφγανιστάν για την κατασκευή στην Καμπούλ παιδικού κέντρου για τη «φιλοξενία» των παιδιών που θα απελαύνονται από τη Νορβηγία. Αφγανός μετανάστης που ζει στη Νορβηγία δήλωσε στο πρακτορείο Reuters ότι η κατασκευή ενός τέτοιου κέντρου θα σήμαινε ότι αυτά τα παιδιά θα καταλήξουν ξανά στους δρόμους και την εγκληματικότητα, ενώ δε θα πάψουν ποτέ να σκέφτονται πώς θα το σκάσουν για να πάνε στην Ευρώπη. Τι ενδιαφέρει όμως αυτό τις «πολιτισμένες» ευρωπαϊκές χώρες που τα βλέπουν σαν «μιάσματα»;

Με τη σειρά της η Αυστρία δήλωσε ότι θα θέσει ανώτατο όριο για τους μετανάστες που θα δέχεται στο εξής. 37.500 θα δεχτεί το 2016, δηλαδή κάτω από το μισό αυτών που δέχτηκε το 2015 (90.000). Για το λόγο αυτό

θα προχωρήσει σε απελάσεις «φαστ τρακ» (εντός δεκαημέρου) περισσότερων από 50.000 μεταναστών. Θα προσφέρει μάλιστα 500 ευρώ σε όσους φύγουν «εθελοντικά» αυξάνοντας το ποσό κατά 35% σε σχέση με αυτό που δίνει σήμερα (370 ευρώ).

Προσπάθειες για την αναζήτηση χωρών που θα δεχτούν τους μετανάστες που θα απελαύνονται κάνει όμως και το Βερολίνο. Οπως αποκάλυψε ΜΚΟ ονόματι «Pro Azyl» («Για το Ασυλο»), που δραστηριοποιείται σε θέματα ασύλου των προσφύγων, η Γερμανία έχει ήδη συνάψει συμφωνίες με αφρικανικές χώρες προκειμένου οι τελευταίες να δεχτούν την επιστροφή όχι μόνο των πολιτών τους αλλά και προσφύγων από άλλες χώρες. Αν οι γερμανικές αρχές δε διαθέτουν επαρκή στοιχεία για να εντοπίσουν την χώρα καταγωγής του μετανάστη, τότε θα πληρώνουν τρίτες χώρες για να τους δεχτούν σα να ήταν δικοί τους πολίτες!

Οπως επισημαίνει ο Μαξ Πιχλ, μέλος της ΜΚΟ, *«είναι δύσκολο να πούμε πόσους ανθρώπους θα επηρεάσουν (σ.σ. αυτές οι συμφωνίες). Είναι πολύ μεγάλη η λίστα με τις χώρες που η Γερμανία έχει συνάψει τέτοιες συμφωνίες»*. Οπως αναφέρει ο Πιχλ, δεν καθορίζονται περισσότερες λεπτομέρειες πέρα από την υποχρέωση των χωρών αυτών να παραλάβουν τους μετανάστες που απελαύνει η Γερμανία.

Σύμφωνα με στοιχεία παλαιότερης έκθεσης του Γραφείου Μετανάστευσης της Γερμανίας, που δημοσιεύτηκε το 2014 (BAMF, http://www.bamf.de/SharedDocs/Anlagen/EN/Publikationen/EMN/Nationale-Studien-WorkingPaper/emn-wp58-wirksamkeit-wiedereinreisesperren.pdf;jsessionid=122D990E1BFA6E87308A416844978787.1_cid368?__blob=publicationFile), δεκατρείς χώρες έχουν ήδη συνάψει συμφωνίες για να δεχτούν μετανάστες που απελαύνονται από τη Γερμανία. Το BAMF δεν αναφέρει πόσοι μετανάστες έχουν απελαθεί με αυτές τις συμφωνίες, αλλά παραδέχεται ότι *«αυτοί οι διακανονισμοί κάνουν δυνατή την επιστροφή των ξένων (σ.σ στις πατρίδες τους) ή την επιστροφή μέσω των συμβαλλόμενων χωρών χωρίς την ανάγκη βίζας τράνζιτ»*.

Η γερμανική εφημερίδα Der Freitag απεκάλυψε ότι από το 2014 οι γερμανικές ομοσπονδιακές αρχές έχουν στείλει περίπου 720 μετανάστες, των οποίων δεν είχε εντοπιστεί η καταγωγή, στις πρεσβείες δεκαοχτώ αφρικανικών χωρών, για να τους ανακρίνουν προκειμένου να βρουν τη χώρα καταγωγής τους. Επειδή όμως αυτές οι ανακρίσεις είναι σύντομες και συνήθως δεν καταλήγουν πουθενά, η εφημερίδα αναφέρει ότι αποτελούν απλά ένα τέχνασμα για να δώσει στη Γερμανία την τυπική «νομιμότητα» να απελάσει ανεπιθύμητους πρόσφυγες. Ορισμένες χώρες έχουν πάρει λεφτά για να τους παραλάβουν και να τους δώσουν χαρτιά, όπως το Μπενίν που παίρνει 300 ευρώ για κάθε πρόσφυγα, ενώ η Νιγηρία που δέχεται μόνο έναν στους δύο, παίρνει 250 ευρώ. Η εφημερίδα επισημαίνει ότι δεν μπορεί να γνωρίζει πόσο αυτό αποτελεί κοινή πρακτική, το σίγουρο όμως είναι ότι υπάρχουν και περιπτώσεις μεταναστών που εφοδιάζονται με χαρτιά πλαστής υπηκοότητας, όπως ένας μετανάστης από τη Σιέρα Λεόνε που του έδωσαν χαρτιά Νιγηριανού! (https://www.freitag.de/autoren/der-freitag/der-pass-wird-passend-gemacht).

Με το αντιμεταναστευτικό κλίμα να θεριεύει και τις επιθέσεις εναντίον μεταναστών στη Γερμανία να φτάνουν πέρσι τις 1.005 (πέντε φορές περισσότερες από το 2014), προλειαίνεται το έδαφος για μαζικές απελάσεις. Η εποχή του «refugees welcome» ανήκει οριστικά στο παρελθόν.

Παλαιστίνη

Τα τούνελ προκαλούν πανικό στους σιωνιστές

Οι πρόσφατες καταρρεύσεις υπόγειων τούνελ που συνδέουν το Ισραήλ με τη Γάζα και χρησιμοποιούνται για επιθετικές ενέργειες της Παλαιστινιακής Αντίστασης ενάντια στους σιωνιστές έφεραν ξανά στην επικαιρότητα στο Ισραήλ το θέμα των επιχειρησιακών ικανοτήτων της Αντίστασης.

Οι σιωνιστές εκτιμούν ότι η Χαμάς πλέον έχει ανανεώσει και αναβαθμίσει το οπλοστάσιό της και είναι έτοιμη να απαντήσει σε κάθε τους πρόκληση, γι ' αυτό και βιάζονται να ολοκληρώσουν την κατασκευή ενός συστήματος εντοπισμού των τούνελ με στόχο να αχρηστεύσουν ένα από τα πιο αποτελεσματικά όπλα της Αντίστασης. Αυτές οι εκτιμήσεις βασίζονται σε μαρτυρίες Ισραηλινών που ζουν κοντά στα σύνορα με τη Γάζα, ότι ακούνε συχνά υπόκωφους θορύβους από το έδαφος, οδηγώντας τους στο συμπέρασμα ότι τα τούνελ έχουν εισχωρήσει αρκετά χιλιόμετρα πέρα από τα σύνορα στο εσωτερικό του Ισραήλ. Οι μαρτυρίες αυτές έχουν οδηγήσει τον ισραηλινό στρατό σε μια απέλπιδα προσπάθεια να εντοπίσει τα τούνελ σκάβοντας δίπλα στα σύνορα χωρίς αποτέλεσμα, γεγονός που εντείνει ακόμα περισσότερο το άγχος του σιωνιστών μπροστά στις επιχειρησιακές δυνατότητες της Αντίστασης.

Οι αιφνιδιαστικές επιθέσεις της Αντίστασης εναντίον εποικισμών και μονάδων του ισραηλινού στρατού που έχουν αναπτυχθεί δίπλα στα σύνορα της Γάζας με το Ισραήλ, μέσω τούνελ, έχουν κρούσει από καιρό τον κώδωνα του κινδύνου για τη σιωνιστική πολεμική μηχανή. Οι τακτικές άμυνας και επίθεσής της, οι οποίες περιλαμβάνουν πρόβλεψη των κινήσεων του εχθρού, αυστηρά μέτρα προστασίας απέναντί του, αλλά και πρωτοβουλία των κινήσεων, αποδείχτηκαν παντελώς άχρηστες, αντιστρέφοντας τους όρους της σύγκρουσης και κάνοντας τους σιωνιστές να παρακαλούν για εκεχειρία κατά τη διάρκεια της τελευταίας εισβολής τους στη Γάζα το καλοκαίρι του 2014.

Η κατασκευή των τούνελ από την Αντίσταση είναι μια διαδικασία που εξελίσσεται αργά και αθόρυβα χωρίς σταματημό. Το σκάψιμο των τούνελ γίνεται αποκλειστικά με χειροκίνητα ή ποδοκίνητα εργαλεία προκειμένου να αποφευχθεί η πρόκληση θορύβου που θα πρόδιδε τη θέση του τούνελ και των μαχητών στους σιωνιστές. Το σκάψιμο γίνεται ύστερα από προσεκτικό σχεδιασμό προκειμένου να αποφευχθούν καταρρεύσεις και θάνατοι μαχητών από τη σαθρότητα του

εδάφους της ευρύτερης περιοχής που αποτελείται κυρίως από άμμο.

Οι σιωνιστές έχουν αποτύχει παταγωδώς να λύσουν, έστω και μερικώς, το πρόβλημα που αντιμετωπίζουν, ενώ τα τούνελ που έχουν εντοπίσει είναι λιγοστά. Αυτό αποδεικνύει ότι όχι μόνο δεν έχουν μέχρι τώρα τα τεχνικά μέσα για να εντοπίσουν τουλάχιστον κάποια από τα τούνελ, αλλά και ότι ο χαφιέδικος μηχανισμός που είχαν στήσει στη Γάζα πριν την αποχώρησή τους το 2005 έχει ουσιαστικά αχρηστευτεί και δεν τους παρέχει ουσιαστικές πληροφορίες για τις κινήσεις της Αντίστασης στην περιοχή.

Ενδεικτική της αδυναμίας των σιωνιστών να αντιμετωπίσουν την κατάσταση είναι η συνεχής γκρίνια των μίντια με στόχο κυρίως το στρατιωτικό think tank των σιωνιστών, που πλέον έχει φτάσει στα όρια της παράκρουσης. Κάποιοι στρατιωτικοί αναλυτές έφτασαν να προτείνουν μέχρι και την αποστολή ισραηλινών αξιωματικών στο Βιετνάμ για να εκπαιδευτούν από πρώην μέλη των Βιετκόγκ στην κατασκευή και διεξαγωγή πολέμου μέσω τούνελ, τακτική που χρησιμοποιούσαν οι Βιετκόγκ ενάντια στους αμερικανούς εισβολείς. Ο γνωστός ισραηλινός στρατιωτικός αναλυτής Αμος Χαρέλ, με αφορμή τη συζήτηση που έχει ανάψει για τα τούνελ, δήλωσε ότι το Ισραήλ στο μακροχρόνιο πόλεμο που διεξάγει ενάντια στον παλαιστινιακό λαό ουσιαστικά δεν έχει να επιδείξει ούτε μια καθαρή νίκη, αναγνωρίζοντας ότι η δίψα για λευτεριά και η ευρηματικότητα των Παλαιστινίων είναι ανίκητες, έχοντας αλλάξει τους όρους που διεξάγεται η σύγκρουση με τους σιωνιστές, αφού πλέον κλειδιά αυτού του πολέμου είναι τα τούνελ και οι παλαιστινιακές ρουκέτες που φτάνουν πια μέχρι το Τελ Αβίβ.

Οι σχεδόν πανικόβλητοι σιωνιστές μπουκώνουν με εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια ομάδες ερευνητών που θα αναπτύξουν τεχνολογία εντοπισμού των τούνελ. Από κοντά και οι Αμερικανοί, που έχουν ανακοινώσει ότι θα δώσουν σε πρώτο στάδιο τουλάχιστον 120 εκατομμύρια δολάρια στο Ισραήλ για την ανάπτυξη τέτοιου είδους τεχνολογίας. Αυτό όμως που δεν παραδέχεται ο Νετανιάχου, αλλά δεν έχουν πρόβλημα να παραδεχτούν τα στρατιωτικά του στελέχη, είναι ότι τέτοιου είδους τεχνολογία προς το παρόν είναι όνειρο θερινής νυκτός και ότι θα χρειαστούν πολλά χρόνια μέχρι να εμφανιστεί κάτι τέτοιο.

Στο μεταξύ, το δαιδαλώδες δίκτυο των τούνελ εξακολουθεί να μεγαλώνει και στο εσωτερικό της Γάζας, δίνοντας τη δυνατότητα στους μαχητές της Αντίστασης να μετακινούνται πίσω από τις γραμμές του εχθρού όταν εισβάλλει στη Γάζα, χτυπώντας τον αιφνιδιαστικά από πίσω και δημιουργώντας αμέτρητα προβλήματα στους στρατιωτικούς εγκεφάλους του σιωνιστικού στρατού. Αυτό συνέβη κατά την τελευταία εισβολή στη Γάζα και θεωρείται σίγουρα ότι στο μέλλον θα βελτιωθεί ως τακτική αντάρτικου πολέμου.

Πακιστάν: Νεκροί απεργοί από αστυνομικά πυρά

Τουλάχιστον τρεις εργαζόμενοι στον κρατικό αερομεταφορέα του Πακιστάν έπεσαν νεκροί και αρκετοί ακόμη τραυματίστηκαν από πραγματικά πυρά στις 2 του Φλεβάρη, όταν δυνάμεις της αστυνομίας και των παραστρατιωτικών «Ρέιντζερς» επεχείρησαν να σταματήσουν με αντλίες νερού και χημικά τη διαδήλωση των απεργών των Pakistan International Airlines, που κατευθύνονταν από τα κεντρικά γραφεία της εταιρίας στο Καράτσι προς την κεντρική είσοδο του αεροδρομίου.

Την ίδια μέρα, η πακιστανική κυβέρνηση είχε απαγορεύσει με νόμο την απεργία για τους εργαζόμενους στον κρατικό αερομεταφορέα, οι οποίοι είχαν πραγματοποιήσει επανειλημμένα απεργιακές κινητοποιήσεις για να αποτρέψουν την ιδιωτικοποίηση της εταιρίας, που τίθεται ως όρος από το ΔΝΤ για τη «διάσωσή» της, όρος που συνεπάγεται προφανώς μαζικές απολύσεις.

στο ψαχνό

Σαν τους κλέφτες

«Ο Τσίπρας καθ' όλο το διάστημα της διαπραγμάτευσης διαπραγματευόταν με εμάς και όχι με τους δανειστές, εξερευνώντας τα όρια ή τις αδυναμίες του καθενός, ρίχνοντας δολώματα ή συσκοτίζοντας την κατάσταση, και εκμεταλλευόμενος την εμπιστοσύνη μας και το αίσθημα καθήκοντος».

Η Ζωή Κωνσταντοπούλου, στην οποία ανήκουν τα παραπάνω, λέει μόνο τη μισή αλήθεια. Πράγματι, το πρώτο εφτάμηνο του 2015, οι Τσιπραίοι δε διαπραγματεύονταν με τους δανειστές, καθώς το δόγμα «πάση θυσία στο ευρώ» και η απόφασή τους να υπηρετήσουν τα συμφέροντα του ελληνικού καπιταλισμού, τους είχαν οδηγήσει στη σταθερή απόφαση να κλείσουν τη νέα μνημονιακή συμφωνία. Δε διαπραγματεύονταν, όμως, ούτε με την Κωνσταντοπούλου, τον Λαφαζάνη και τους υπόλοιπους της σημερινής ΛΑΕ. Αυτούς τους θεωρούσαν δεδομένους. Με τον ελληνικό λαό διαπραγματεύονταν, προσπαθώντας να τον πείσουν πως η νέα μνημονιακή συμφωνία ήταν αναπόφευκτη.

Την ίδια τακτική ακολουθούν και τώρα με το Ασφαλιστικό. Παριστάνουν δήθεν ότι κάνουν σκληρή διαπραγμάτευση με τους τροϊκανούς, ενώ στην πραγματικότητα όλα είναι συμφωνημένα και μοναδικό τους μέλημα είναι να δημιουργήσουν τους όρους για να ψηφίσουν, με συνοπτικές διαδικασίες, το αντιασφαλιστικό έκτρωμα που περιμένει έτοιμο στο συρτάρι του Κατρούγκαλου.

Οσο ο κόσμος είναι στους δρόμους, όσο τα χιλιάδες τρακτέρ παραμένουν στα μπλόκα, η κυβέρνηση δεν τολμά να πάει το Ασφαλιστικό για ψήφιση. Δεν μπορεί να προβλέψει τις αντιδράσεις, ενώ φοβάται ότι η απόπειρα ψήφισης αυτού του εκτρώματος θα είναι η τελευταία πράξη της ως κυβέρνηση.

Ζήτησαν χρόνο από τους ιμπεριαλιστές δανειστές και αυτοί τους τον έδωσαν, γιατί κι αυτοί σκέφτονται πολιτικά. Και παραφυλάνε στη γωνία σαν τους κλέφτες, να φύγουν οι άνθρωποι από τους δρόμους, για να τους αρπάξουν ό,τι έχει απομείνει από την Κοινωνική Ασφάλιση. Για να επιταχύνουν δε την αποχώρηση από τους δρόμους, έχουν επιστρατεύσει σωρεία ψευδών και παριστάνουν τους σκληρά διαπραγματευόμενους με τους τροϊκανούς, ενώ παράλληλα κρύβουν επιμελώς κάποιες σοβαρές πτυχές του αντιασφαλιστικού εκτρώματος.

Η δημόσια συζήτηση, με συμπαιγνία κυβέρνησης, αστικής αντιπολίτευσης και ΜΜΕ, είναι καθαρά αποπροσανατολιστική. Η αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, πιστή στην τακτική «θα ρίξουμε μερικές τουφεκιές για την τιμή των όπλων», έχει κάθε λόγο να συμμετάσχει σ' αυτή την αποπροσανατολιστική συζήτηση, με αερολογίες που κρύβουν την ουσία της προωθούμενης αντιασφαλιστικής μεταρρύθμισης: το ότι μπαίνει ταφόπλακα στην ίδια την Κοινωνική Ασφάλιση. Ετσι, διευκολύνει με τον τρόπο της την καλλιέργεια κλίματος εφησυχασμού, κούρασης, παραίτησης τελικά.

Οταν ο κλέφτης παραφυλάει στη γωνία και τον βλέπεις, δεν φεύγεις αφήνοντάς του ελεύθερο το πεδίο. Αντίθετα, πας κατά πάνω του, προσπαθώντας να τον τρέψεις σε φυγή.

Η συγκυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων έδειξε ότι φοβάται το λαό στους δρόμους. Η ισχνή κοινοβουλευτική της πλειοψηφία δεν της επιτρέπει επιδείξεις τσαμπουκά. Αν η εργαζόμενη κοινωνία «τρέξει κατά πάνω της», μπορεί να την αναγκάσει να το βάλει στα πόδια. Ή να επιλέξει την κατά μέτωπο σύγκρουση, κι όποιος νικήσει.

Πτώματα ξεβράζονται καθημερινά στις τουρκικές (φωτογραφία) και τις ελληνικές ακτές του Αιγαίου. Πολλά τα παιδιά ανάμεσά τους. Όμως η... ευαισθησία των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών εξαντλήθηκε με τον μικρό Αϊλάν. Οι επόμενοι νεκροί, τα επόμενα νεκρά παιδιά, δεν μνημονεύονται καν. Οι φωτογραφίες θάβονται στα αρχεία των ΜΜΕ. Και οι ιθύνοντες της ΕΕ αποφεύγουν να εκφέρουν δυο -υποκριτικά έστω- λόγια συμπάθειας. Ή ανησυχίας. Διαβάζεις τα κείμενα των αποφάσεων και των δελτίων Τύπου και βρίσκεις μόνο προειδοποιήσεις (προς την Ελλάδα κυρίως) για αποτελεσματικότερη φύλαξη των συνόρων και για την κατασκευή στρατοπέδων συγκέντρωσης, όπου θα μαντρωθούν οι «τυχεροί» που απέφυγαν τον πνιγμό και πέρασαν σώοι από τη μια ακτή του Αιγαίου στην απέναντι. Αν μιλούσαμε με όρους αρχαίους τραγωδίας, θα μιλούσαμε για ύβριν. Η νέμεσις, όμως, φαίνεται να αργεί. Γιατί δε θα 'ρθει από τους θεούς, αλλά από τους ανθρώπους. Και οι άνθρωποι δεν είναι ακόμα έτοιμοι. Αλλοι θαλασσοπνίγονται προσπαθώντας απελπισμένα να περάσουν στην ευρωπαϊκή «γη της επαγγελίας», ενώ οι παλιοί κάτοικοι αυτής της γης -πλην κάποιων μειοψηφιών- σέρνονται αξιοθρήνητα πίσω από τις κυβερνήσεις του κεφαλαίου.

ΚΟΝΤΡΕΣ

Οπως Βουλγαράκης

Η επιτροπή «πόθεν έσχες» της Βουλής αποδέχτηκε την εισήγηση των ορκωτών λογιστών και αποφάνθηκε κατά πλειοψηφία (διαφώνησε μόνο ο Νικήτας Κακλαμάνης) ότι δεν υπάρχει ζήτημα με τον υπουργό Φλαμπουράρη και επομένως ο σχετικός φάκελος θα τεθεί στο αρχείο.

Η εξέλιξη ήταν αναμενόμενη. Και η υπόθεση είναι γνωστή. Ειδικά εκείνο το ιδιωτικό συμφωνητικό που επικυρώθηκε για το γνήσιο της υπογραφής από μπατσοσυνδικαλιστή του ΣΥΡΙΖΑ στα κεντρικά της ΕΛΑΣ (και όχι σε ένα αστυνομικό τμήμα ή σ' ένα ΚΕΠ), θα το θυμόμαστε όλοι, διότι αποτελεί μια ακόμη απόδειξη του... ηθικού πλεονεκτήματος που επικαλείται ο ΣΥΡΙΖΑ. Πέραν αυτού, για εμάς το μείζον ζήτημα δεν ήταν το τυπικό, αλλά το ουσιαστικό. Ενας εργολάβος μεσαίου μεγέθους, που έπαιρνε εργολαβίες του Δημοσίου, τοποθετήθηκε πανίσχυρος υπουργός, μεταβιβάζοντας (ό,τι κι αν δεχτούμε για την «ποιότητα» της μεταβίβασης) τις μετοχές του στον επί σειρά πολλών ετών συνεταίρο του, που εξακολουθεί να «τρέχει» την εταιρία όπως προηγούμενα.

Κατά τα άλλα, πολύ πριν τον Φλαμπουράρη, μας είχε κάνει το σχετικό μάθημα ο Βουλγαράκης: «Ο,τι είναι νόμιμο είναι και ηθικό»! Τη συνέχεια του Βουλγαράκη τη θυμόμαστε όλοι...

Παλιά «ρεβιζιόνα»

«Φλερτάραμε με πολλές αυταπάτες ως απεδείχθησαν, για Κινέζους, για Ρώσους, για Ντράγκι, για το μέτωπο του Νότου, που έρχεται αλλά καθυστερημένα. Υπήρχαν εναλλακτικές στην τακτική μας που δεν στηρίζονταν στον υπαρκτό συσχετισμό δυνάμεων, άρα μπορεί να τις ονομάσει κανείς πολιτικές αυταπάτες, αλλά δεν υπήρχε ποτέ η επιλογή "ευρώ ή δραχμή". Και το δημοψήφισμα ο Τσίπρας έτσι το πήρε. Και τώρα να γίνουν εκλογές, πάλι ο ΣΥΡΙΖΑ θα είναι πρώτος».

Παλιά «ρεβιζιόνα» ο Νίκος Βούτσης, ξέρει να ξεπετάει τα σοβαρά θέματα με ανώδυνες αυτοκριτικές. Τα παραπάνω είναι από συνέντευξη-ποταμό που του πήρε και δημοσίευσε στο κυριακάτικο φύλλο της η «Καθημερινή». Με τη φράση «φλερτάραμε με πολλές αυταπάτες» ο Βούτσης ξεπέταξε ολόκληρη την προεκλογική τακτική του ΣΥΡΙΖΑ, για να καταλήξει στο μόνο που ενδιαφέρει τον ίδιο και τους ομοίους του: η παραμονή στην εξουσία.

Συνένοχος (1)

Κατόπιν εορτής (και αφού προηγουμένως εισέπραξε ένα ισχυρό εκλογικό χαστούκι), ο Π. Λαφαζάνης προσπαθεί να αποσείσει τις ευθύνες της ομάδας του για την εξαπάτηση του ελληνικού λαού από τον ΣΥΡΙΖΑ. Δύσκολα τα καταφέρνει, όμως, όπως φαίνεται καθαρά από τη συνέντευξή του στην κυριακάτικη «Καθημερινή».

Περιγράφει, λοιπόν, για πρώτη φορά, τη συνεδρίαση της κυβερνητικής επιτροπής όταν ο Τσίπρας εισηγήθηκε την πραγματοποίηση δημοψηφίσματος: *«Ρώτησα στη συνεδρίαση, επανειλημμένα, φορτικά και πιεστικότατα, τι θα κάνουμε σε περίπτωση που βγει "Οχι". Γιατί δεν θεωρούσα εφικτό να υποχωρήσουν οι πιστωτές ενώπιον της βούλησης του λαού. Παρά τις φορτικές μου ερωτήσεις, υπήρχε επ' αυτού σιγή ιχθύος. Αν υπήρχε εναλλακτικό σχέδιο για έξοδο από την Ευρωζώνη, θα το φανέρωναν τότε».* Αρα, το Μνημόνιο ήταν η προδιαγεγραμμένη κατάληξη. Κι αυτός το ήξερε. Και τι έκανε; Εξαπατούσε τον ελληνικό λαό μαζί με τον Τσίπρα και όλους τους άλλους.

Συνένοχος (2)

Ο Λαφαζάνης αναφέρεται και στην πρόταση των 47 σελίδων, που κατέθεσε η κυβέρνηση στους δανειστές στις αρχές Ιούνη και λέει: *«Ημουν ο μόνος στην κυβερνητική επιτροπή που διαφώνησε με την πρόταση αυτή. Είδα τότε εμβρόντητος όλους να συμφωνούν και συνειδητοποίησα ότι η εξουσία είναι πολύ σκληρός μαγνήτης».*

Μετά απ' αυτή την πρόταση ακολούθησε και άλλη πρόταση, στις 22 Ιούνη, με την υπογραφή του Τσίπρα μάλιστα. Και μετά, υπήρξε αίτημα του Τσίπρα για νέο δάνειο και νέο Μνημόνιο. Ολ' αυτά **πριν το δημοψήφισμα**. Επομένως, ήταν προδιαγεγραμμένο τι θα γίνει: ότι σε κάθε περίπτωση η κυβέρνηση θα επέλεγε το «Ναι», ακόμα κι αν η κάλπη έβγαζε «Οχι». Και τι έκανε ο Λαφαζάνης; Βοηθούσε τον Τσίπρα να κάνει τη δουλειά του. Γι' αυτό τιμωρήθηκε στις εκλογές του Σεπτέμβρη. Δεν ξέρουμε αν στο μέλλον (τότε που ο ΣΥΡΙΖΑ θα έχει ξεφτίσει τελείως) θα μπορέσει να σώσει την παρτίδα. Στην αστική πολιτική έχουμε δει «πεθαμένους» να «ανασταίνονται» αρκετές φορές. Στη συνείδηση των πραγματικών αριστερών και κομμουνιστών, όμως, ο Λαφαζάνης και η παρέα του θα

Ξεφτίλες

Το είδαμε κι αυτό. Η ΓΣΕΕ (μέσω του περιβόητου Ινστιτούτου Εργασίας), πλήρωσε την εταιρία ALCO, η οποία έκανε «έρευνα» σε δείγμα 1.000 ατόμων, η οποία κατέγραψε «την έντονη διαφωνία της ελληνικής κοινωνίας για την προωθούμενη μεταρρύθμιση στο ασφαλιστικό». Οπως αναφέρεται στο σχετικό δελτίο Τύπου της ΓΣΕΕ, «η έρευνα φανερώνει μεταξύ άλλων την εκτίμηση της συντριπτικής πλειοψηφίας των πολιτών ότι η κυβερνητική πρόταση δε διασφαλίζει τη βιωσιμότητα του ασφαλιστικού συστήματος, θα οδηγήσει στην αύξηση της μαύρης και ανασφάλιστης εργασίας και θα υποθηκεύσει το μέλλον των νέων γενεών».

Τι να πρωτοσχολιάσει κανείς; Την έμμεση ομολογία της τριτοβάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης ότι για να μάθει τη γνώμη των μελών της καταφεύγει σε εταιρία δημοσκοπήσεων; Ή το γεγονός ότι δίνονται λεφτά σε μια τέτοια εταιρία για να καταγράψει γνώμες που εκφράζονται ανοιχτά πλέον μέσω κινητοποιήσεων; Σημειώνουμε μόνο τις «υπόγειες διαδρομές» που κρύβουν συνήθως τέτοιες αναθέσεις από τους εργατοπατέρες προς ιδιωτικές εταιρίες.

μείνουν ως οι συνένοχοι του Τσίπρα και της κλίκας του, που απλώς πήδησαν την τελευταία στιγμή από το κυβερνητικό σκάφος, εκτιμώντας ότι θα διασωθούν.

Υποκρισία

«Ζητώ για πολλοστή φορά συγνώμη από τον ελληνικό λαό, γιατί εμπιστεύτηκα τον Τσίπρα που βλέπει μόνο την εξουσία», δήλωσε ο Μανώλης Γλέζος, επισκεπτόμενος το αγροτικό μπλόκο στην Κορινθία. Χωρίς κανένα σεβασμό στην ηλικία του (γιατί τα ενεργά πολιτικά πρόσωπα δεν έχουν ηλικία), θα του πούμε κι εμείς για πολλοστή φορά ότι είναι υποκριτής. Αν είχε λίγη τσίπα, αν πραγματικά εννοούσε τη συγνώμη, τότε θα αποσυρόταν από τα δημόσια πράγματα και θα ιδιώτευε. Ομως το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι η αυτοπροβολή. Γι' αυτό και δρα ως παρακολούθημα όλων των εξουσιαστών που τον έχουν ανάγκη. Το έκανε με τον Α. Παπανδρέου και το ΠΑΣΟΚ, το ξαναέκανε με τον Α. Τσίπρα και τον ΣΥΡΙΖΑ.

Εξυπηρετήσεις

Βιαζόταν η Περιφέρεια Αττικής να διαθέσει τα εισιτήρια θεάτρου που προβλέπονταν από το Επιχειρησιακό Πρόγραμμα Επισιτιστικής και Βασικής Υλικής Συνδρομής, διότι στα τέλη του 2015 το πρόγραμμα έκλεινε και λεφτά το 2016 δεν μπορούσαν να εκταμιευτούν. Ετσι, έκλεισε συμφωνία με τις μεγάλες θεατρικές επιχειρήσεις του κέντρου της Αθήνας, αγοράζοντας απ' αυτές όλα τα εισιτήρια και προκαλώντας την αντίδραση της Αιμιλίας Υψηλάντη, προέδρου της Ενωσης Μη Κερδοσκοπικών Θιάσων (πόσο μη κερδοσκοπική είναι η θεατρική επιχείρηση της Υψηλάντη δεν μας ενδιαφέρει εδώ). Η δικαιολογία ότι δεν προλάβαιναν μέσα σ' ένα δίμηνο να εντάξουν όλα τα θέατρα στο πρόγραμμα, διότι αυτά δεν ανταποκρίθηκεν έγκαιρα, οπότε τα εισιτήρια αγοράστηκαν -όλως τυχαίως- από τις μεγάλες επιχειρήσεις της «σόου μπιζ», δεν μπορεί να πείσει ούτε «ούγκανους». Εξυπηρετήσεις στους ισχυρούς του χώρου έκανε η μαντάμ Δούρου.

Επιβράβευση

Ανάμεσα στις επιχειρήσεις που πήραν μερίδιο από τη μπίζνα είναι και το Ιδρυμα Μείζονος Ελληνισμού. Μαγαζί της οικογένειας Εφραίμογλου, που διευθύνεται από τη Σοφία Κουνενάκη-Εφραίμογλου, μέλος (για δεύτερη θητεία) του ΔΣ του ΣΕΒ. Πρόκειται προφανώς για επιβράβευση της εν λόγω εταιρίας, η οποία τσάκισε εν τη γενέσει της την προσπάθεια να στηθεί επιχειρησιακό σωματείο, απολύοντας τραμπούκικα τον Γιάννη Καραμήτρο και τον Νίκο Σταυρίδη, πρόεδρο και ταμία της προσωρινής διοικούσας επιτροπής (η υπόθεση βρίσκεται ήδη στα δικαστήρια επίλυσης εργατικών διαφορών). Και μη μας πει η κυρία Δούρου ότι οι συνεργάτες της δεν γνώριζαν το γεγονός, διότι όφειλαν να το γνωρίζουν, αφού υπήρξαν δημοσιεύματα (και στην «Αυγή») και καταγγελία της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Θεάματος Ακροάματος. Οταν, όμως, αυτό το μαγαζί ανήκει σε μέλος του ΔΣ του ΣΕΒ, η κάθε κυρία Δούρου θα είναι με την καπιταλιστική ιδιοκτησία και όχι με τους αγωνιζόμενους εργαζόμενους.

Μια χαρά

Ο Μπουμπούκος κάλεσε τον Παππά «να βγάλει τη στολή της χούντας και να γίνει ένας κανονικός ευρωπαίος πολιτικός». Ο Παππάς απάντησε ότι ο Μπουμπούκος υπήρξε οπαδός της χούντας. Ο Μπουμπούκος απέσυρε το χαρακτηρισμό «στρατηγός της χούντας», γιατί «στην πολιτική πρέπει να έχουμε ανθρωπιά». Και διαμαρτυρήθηκε για όσα του προσήψε ο Παππάς: «Πότε ακριβώς έχω εκφραστεί εγώ υπέρ της χούντας; Ντροπή!». Μια χαρά περνάνε στα πέριξ της πλατείας Συντάγματος στέκια.

Βολεύτηκε κι αυτός

Βολεύτηκε κι ο Γιάννης Μυλόπουλος, πρώην πρύτανης του ΑΠΘ, με την προεδρία της «Αττικό Μετρό ΑΕ». Μπορεί να ξεσηκώθηκε ολόκληρη η αντιπολίτευση, μπορεί ν' άκουσε κατηγορίες για τις εκκρεμείς δικαστικές υποθέσεις του, μπορεί ο Σπίρτζης να μην τον υπερασπίστηκε (δεν ήταν φαίνεται δική του επιλογή), όμως άνθρωποι σαν τον Μυλόπουλο έχουν μάθει, χρόνια τώρα, να τους φτύνουν και να λένε ότι ψιχαλίζει. Η κοινοβουλευτική διαδικασία έγκρισης του διορισμού του ήταν απλώς μια δοκιμασία που ήξερε ότι θα περάσει. Μόλις εγκατασταθεί στο θώκο της κρατικής εταιρίας, δε θα τον ενοχλεί κανένας.

Vertigo

Τη λέξη «πραξικόπημα» είχαμε πολύ καιρό να την ακούσουμε από συριζαίικα χείλη. Ευτυχώς που βρέθηκε ο γενικός γραμματέας του υπουργείου Εργασίας, ο «πολύς» Ανδρέας Νεφελούδης να μας θυμίσει (μέσω... facebook), ότι «το μαύρο μέτωπο αρχίζει να ξανακτυπά» και του θυμίζει «μέρες του Ιούλη αυτή η κατάσταση, με πιο επικίνδυνα όμως χαρακτηριστικά»! Οι του «μαύρου μετώπου», κατά τον Νεφελούδη, έχουν ανακατευτεί με τους αγρότες και απειλούν. «Δεν είναι οι όποιες, σεβαστές, διαφωνίες και ενστάσεις για το ασφαλιστικό, ΕΙΝΑΙ ΣΕ ΕΞΕΛΙΞΗ ΜΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΟΣ», γράφει. Και καλεί σε «αντίσταση, νομιμότητα και πρόοδο»!

ZOOM

Μέρες Πιουριφόι

Δεν είδαμε (ούτε προγραμματίζαμε να δούμε) την παράσταση «Ισορροπία του Nash» στο Εθνικό Θέατρο. Η ίδια η περιγραφή του «μύθου» του έργου μας προϊδέαζε για ένα κήρυγμα υπέρ της «υπέρτατης αξίας της ανθρώπινης ζωής», με ό,τι αυτό σημαίνει στον κυρίαρχο ιδεολογικό λόγο. Φίλοι που είχαν δει την παράσταση μας είπαν ότι και δραματουργικά ήταν εντελώς ασύνδετη.

Αυτά πλέον δεν έχουν καμιά σημασία, όμως. Διότι, μετά το τραμπούκικο κατέβασμα της παράστασης, η συζήτηση δεν αφορά την παράσταση καθεαυτή, αλλά τον τρόπο με τον οποίο κατέβηκε (τέσσερις παραστάσεις πριν ολοκληρωθεί ο προγραμματισμένος κύκλος της) και τις αντιδράσεις που ακολούθησαν το κατέβασμα. Θα σταθούμε και στο τελευταίο, γιατί είναι κάτι που δεν σχολιάστηκε σχεδόν καθόλου, μολονότι απεκάλυψε μια ευρύτερη παθογένεια που μαστίζει τον «mainstream» καλλιτεχνικό χώρο που αυτοδηλώνεται ως «εναλλακτικός».

Είχαν κάμποσες μέρες που αλυχτούσαν οι γνωστοί οπαδοί της τρομοϋστερίας (από το «Ως εδώ» μέχρι τον Πρετεντέρη) χωρίς αποτέλεσμα. Μόλις, όμως, μίλησε «η πρεσβεία» (μία είναι Η πρεσβεία) η παράσταση κατέβηκε. Και βέβαια, κατέβηκε με κυβερνητική απόφαση. Ο καλλιτεχνικός διευθυντής του Εθνικού Θεάτρου Σ. Λιβαθηνός κλήθηκε να ξεπληρώσει την οφειλή από το διορισμό του. Και δεν είχε άλλη επιλογή. 'Η θα εκτελούσε την κυβερνητική εντολή, παίρνοντας ο ίδιος την ευθύνη, για να μείνει η κυβέρνηση στο απυρόβλητο, ή θα παραιτούνταν. Ο Λιβαθηνός απέδειξε πως είναι πραγματικά άξιος για τη συγκεκριμένη θέση. Με τις δικτυώσεις του στον ΣΥΡΙΖΑ κατάφερε να πάρει ένα πόστο που εποφθαλμιούσαν πολλοί, και φυσικά δεν ήταν διατεθειμένος να παραιτηθεί, προκειμένου να υπερασπιστεί μια παράσταση που ο ίδιος είχε εγκρίνει, χαρακτηρίζοντάς την μάλιστα τυπικό δείγμα αυτού που πρέπει να είναι η Πειραματική Σκηνή του μεγαλύτερου κρατικού θεατρικού οργανισμού της χώρας.

Ενα το κρατούμενο, λοιπόν: το καλλιτεχνικό και ανθρώπινο μέγεθος του ανθρώπου που διευθύνει το Εθνικό Θέατρο είναι επιπέδου «χαλκομανίας».

Το ότι ο Λιβαθηνός δεν ενήργησε αυτοβούλως, αλλά εκτέλεσε κυβερνητική εντολή, αποδεικνύεται από δύο πράγματα. Πρώτο, από το επιχείρημα που επικαλέστηκε. Οτι τάχα κινδυνεύει η ακεραιότητα ηθοποιών και υπαλλήλων του θεάτρου! Σκέφτηκε πολύ για να γράψει στο χαρτί αυτή τη γελοιότητα; Κανένας δεν απείλησε, κανένας από τους συντελεστές δε δήλωσε ότι φοβάται, τέσσερις παραστάσεις έμεναν ακόμα και η μία απ' αυτές δόθηκε (με την άδεια του ίδιου του Λιβαθηνού, που απέδειξε ότι είναι ικανός στον οπορτουνιστικό συνδικαλισμό). Αλλωστε, οι ηθοποιοί με ανακοίνωσή τους τον κάλεσαν να ανακαλέσει την απόφαση απαγόρευσης, αφαιρώντας του έτσι το ψευτο-επιχείρημα περί ασφάλειάς τους, που επικαλέστηκε, και αποκαλύπτοντας όλη την αθλιότητά του.

Η μεγαλύτερη, όμως, απόδειξη για το ότι ο Λιβαθηνός εκτέλεσε κυβερνητική εντολή είναι το γεγονός ότι δεν απευθύνθηκε στο Διοικητικό Συμβούλιο του Εθνικού, αλλά πήρε την απόφαση μόνος του. Είναι γνωστό ότι βρίσκεται σε σύγκρουση με το συγκεκριμένο ΔΣ (για τη μοιρασιά της εξουσίας γίνεται η σύγκρουση), οπότε τι πιο βολικό γι' αυτόν από το να εναποθέσει την απόφαση στο τραπέζι του ΔΣ, ξεφορτώνοντας τις δικές του πλάτες από την ευθύνη μιας απόφασης που ήταν δεδομένο ότι θα προκαλούσε κατακραυγή; Ενα πολυμελές όργανο, όμως, το οποίο μάλιστα ψηφίζει αντίθετα από ό,τι εισηγείται ο καλλιτεχνικός διευθυντής, θα ήταν δύσκολα ελεγχόμενο. Μπορεί να μην έπαιρνε απόφαση για κατέβασμα της παράστασης. Και τότε θα δυσαρεστούνταν «η πρεσβεία». Γι' αυτό και ο Λιβαθηνός πήρε εντολή να κατεβάσει ο ίδιος την παράσταση, παρακάμπτοντας το ΔΣ. Και φυσικά, πήρε τη διαβεβαίωση ότι η αναμενόμενη καταγγελία από το ΔΣ δε θα κλονίσει τη θέση του. Θα εξακολουθήσει να έχει τις πλάτες του υπουργού (Μπαλτά) που τον διόρισε. Η πλάκα είναι πως το ΔΣ του Εθνικού «φωνάζει» κυρίως για το τυπικό της υπόθεσης. Κατηγορεί τον Λιβαθηνό ότι δεν είχε δικαίωμα να πάρει μόνος του την απόφαση, αλλά έπρεπε να θέσει το θέμα στο ΔΣ που είναι το αποκλειστικά αρμόδιο. Δηλαδή, το ΔΣ του Εθνικού μετατρέπει το όλο ζήτημα σε «ζήτημα Λιβαθηνού» και όχι σε «ζήτημα λογοκρισίας κατ' απαίτηση της αμερικάνικης πρεσβείας».

Η πρωτοφανής ενέργεια λογοκρισίας του Λιβαθηνού προκάλεσε έκρηξη καταγγελιών, ακόμα και από ανθρώπους που είναι μέλη ή διάκεινται φιλικά στον ΣΥΡΙΖΑ (είναι γνωστά τα ερείσματά του στον «εναλλακτικό» καλλιτεχνικό χώρο). Και τότε άρχισε ένα μανιπουλάρισμα συνδικαλιστικού τύπου, που θύμιζε φοιτητικό αμφιθέατρο. Στόχος; Να μείνει στο απυρόβλητο η κυβέρνηση, να πέσει στα μαλακά ο Λιβαθηνός και παράλληλα να εκτονωθούν οι αντιδράσεις, ώστε σε λίγες μέρες το ζήτημα να ξεχαστεί.

Μολονότι υπήρξαν προσκλήσεις να μεταφερθεί η παράσταση αλλού (και είναι σίγουρο ότι θα σημείωνε τεράστια επιτυχία -από άποψη προσέλευσης θεατών- μετά το θόρυβο που προκλήθηκε), δε συζητήθηκαν καν. Οι συντελεστές τις πέρασαν στο ντούκου. Ποιος χαλάει τις «καλές σχέσεις» με το Εθνικό και το κύκλωμα των ανθρώπων του σε τέτοιες εποχές; Οι δυο υπεύθυνοι της Πειραματικής Σκηνής εξέδωσαν μια ανακοίνωση δήθεν για να καταγγείλουν τη λογοκρισία, στην πραγματικότητα όμως για να φτιάξουν την αγιογραφία του Λιβαθηνού και να εκφράσουν την... κατανόησή τους στο δράμα που πέρασε! Το 'να χέρι νίβει τ' άλλο και τα δυο τον ΣΥΡΙΖΑ. Μιλάμε για μνημείο υποκρισίας, αισχρού πολιτικαντισμού και λογικής κλίκας. Θαυμάστε τοποθετήσεις από νέους ανθρώπους που ισχυρίζονται ότι είναι προοδευτικοί: «Πρώτο μέλημά του (Λιβαθηνού) είναι να προστατευτούν οι άνθρωποι, η συνολική λειτουργία και ο ίδιος ο θεσμός του Εθνικού Θεάτρου» - «Η συγκεκριμένη απόφαση αποτέλεσε μια προσωρινή (σ.σ. sic!) ήττα για την ελευθερία της έκφρασης στην Ελλάδα» - «Κατανοούμε ωστόσο τη δύσκολη θέση, στην οποία είχε περιέλθει ο καλλιτεχνικός διευθυντής» - «Αυτή η απόφαση πιθανόν να είναι η οδυνηρότερη της ζωής του».

Ενώ κάλεσαν -με τη σύμφωνη γνώμη του Λιβαθηνού- «όλο τον καλλιτεχνικό κόσμο της χώρας σε μια ανοιχτή συζήτηση με θέμα την ελευθερία της τέχνης στην σύγχρονη Ελλάδα», οι συγκεντρωμένοι απαιτούσαν να παιχτεί η παράσταση. Και τότε -με την άδεια του Λιβαθηνού- αποφάσισαν να παίξουν την παράσταση για τους συγκεντρωμένους (χωρίς τα κοστούμια της, που είχαν ήδη μεταφερθεί στην αποθήκη) και μετά να κάνουν τη συζήτηση. Ετσι, έφυγαν όλοι ευχαριστημένοι. Οι δυο επικεφαλής της Πειραματικής δε θα έχουν κανένα πρόβλημα με τη «Στέγη» του Ιδρύματος Ωνάση, με την οποία επίσης συνεργάζονται, ο Λιβαθηνός στηρίχτηκε απ' αυτούς που ο ίδιος στήριξε και ο ΣΥΡΙΖΑ παρέμεινε στο απυρόβλητο, αφού το όλο ζήτημα περιορίστηκε σε μια «οδυνηρή απόφαση που πήρε μόνος του ο καλλιτεχνικός διευθυντής για να σώσει το σημαντικό έργο του».

Εννοείται πως το μόνο που έσωσαν όλοι μαζί είναι η κλίκα τους. Πραγματικά, τέτοιοι άνθρωποι δεν αξίζουν ούτε το σάλιο για να τους φτύσεις.

Ας επιστρέψουμε τώρα στην ουσία. Οπως έγραψαν οι επικεφαλής της Πειραματικής Σκηνής, οι δημιουργοί της συγκεκριμένης παράστασης τους παρέδωσαν «μία σκηνική έρευνα γύρω από το ερώτημα της πολιτικής βίας, στη φιλοσοφική και θεωρητική του διάσταση, για να αναδείξουν μέσα από μια διαλεκτική διαπραγμάτευση την πρακτική αυτή ως μία σπείρα καταστροφής που συμπαρασύρει τους πάντες και να καταλήξουν με σαφήνεια στην καταδίκη της»! Τότε γιατί ενοχλήθηκε «η πρεσβεία»;

Γιατί «η πρεσβεία» διέπεται από το πνεύμα του μακαρθισμού και δε γουστάρει τις εκλεπτυσμένες προσεγγίσεις, που μπορεί ν' αντιμετωπίσουν κάποιους «τρομοκράτες» (όπως τον ανάπηρο Σάββα Ξηρό) ως δραματικά πρόσωπα. «Η πρεσβεία» δε θέλει τέτοιου τύπου καταδίκες «της τρομοκρατίας». Θέλει καταδίκες τύπου Γκουαντανάμο. Οσοι έχουμε ασχοληθεί μ' αυτό το θέμα (ιδιαίτερα από το καλοκαίρι του 2002 και μετά) είχαμε την ευκαιρία να γνωρίσουμε πολλές φορές τις απόψεις «της πρεσβείας». Και για να πάμε λίγο πιο πίσω, ας θυμηθούμε την υπόθεση του παλαιστίνιου Μοχάμεντ Χαμντάν (Ρασίντ). Δικάστηκε στην Ελλάδα με μάρτυρες κατηγορίας στελέχη του FBI (δηλαδή, οι Αμερικανοί νομιμοποίησαν τη δίκη). Καταδικάστηκε, εξέτισε την ποινή του στις ελληνικές φυλακές (οχτώ χρόνια), αποφυλακίστηκε, συνελήφθη στην Αίγυπτο από το αμερικανόδουλο καθεστώς του Μουμπάρακ, παραδόθηκε στους Αμερικανούς, δικάστηκε για δεύτερη φορά για την ίδια υπόθεση (κατά παράβαση κάθε έννοιας δικαίου), καταδικάστηκε και διανύει ήδη τον εικοστό χρόνο φυλάκισής του στις αμερικάνικες φυλακές!

Το ζήτημα, λοιπόν, δεν είναι «η πρεσβεία», που αποδείχτηκε συνεπέστατη με την αμερικάνικη λογική, αλλά η προθυμία και η δουλικότητα με την οποία ο ΣΥΡΙΖΑ έσπευσε να ικανοποιήσει την ιταμή απαίτησή της. Η μεθόδευση (το ότι έβαλαν μπροστά τον Λιβαθηνό, υποχρεώνοντάς τον να εξαγοράσει το διορισμό του στην πολυπόθητη θέση) είναι το δευτερεύον. Το κύριο είναι η έλλειψη οποιουδήποτε δισταγμού και η ακαριαία συμμόρφωση προς την ιταμή αμερικάνικη απαίτηση. Αυτό θυμίζει εποχές Πιουριφόι. Εποχές του «στρατηγέ ιδού ο στρατός σας», που φαινόταν να έχουν παρέλθει μετά την πτώση της χούντας. Αμ δε...

Πέτρος Γιώτης

Φτηνιάρικη δημαγωγία με τις ασφαλιστικές εισφορές των ελευθεροεπαγγελματιών

Αν εξαιρέσουμε τους αγρότες, που πλήττονται καίρια με όλο το πακέτο ρυθμίσεων του σχεδίου Κατρούγκαλου, και τους μισθωτούς ελευθεροεπαγγελματίες (γιατροί, δικηγόρους και μηχανικούς) που δουλεύουν με το περιβόητο μπλοκάκι, που επίσης θα πληγούν καίρια, αφού θα πληρώνουν τις ασφαλιστικές εισφορές τους με βάση το εισόδημα, οι επιπτώσεις δεν θα είναι οδυνηρές για την πλειοψηφία των μεγαλογιατρών, μεγαλοδικηγόρων και μεγαλομηχανικών. Οι δύο πρώτες κατηγορίες ελευθεροεπαγγελματιών **έχουν τρόπους να εισφοροδιαφεύγουν**, ενώ οι μεγαλομηχανικοί έχουν πληγεί από την καπιταλιστική κρίση.

Η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου επέλεξε σκόπιμα να εισάγει στο σχέδιο Κατρούγκαλου τη ρύθμιση της σύνδεσης των ασφαλιστικών εισφορών με το εισόδημα των ασφαλισμένων στο ΕΤΑΑ (γιατροί, δικηγόροι και μηχανικοί) και στον ΟΑΕΕ (ιδιοκτήτες εμπορικών επιχειρήσεων και επαγγελματίες). **Δεν προσδοκά μέσω αυτής της ρύθμισης να αυξήσει τον όγκο των ασφαλιστικών εισφορών** στα εν λόγω Ταμεία, που τα εντάσσει στον λεγόμενο ΕΦΚΑ. Επιδιώκει απλά να δημιουργήσει στο «πόπολο» την αίσθηση ότι δίνει μάχη ενάντια στους πλούσιους ελευθεροεπαγγελματίες, για να πληρώσουν περισσότερα και να βοηθηθούν έτσι οι φτωχοί, με τη μείωση των ασφαλιστικών εισφορών.

Το ζήτημα της Κοινωνικής Ασφάλισης δεν αφορά μόνο -ούτε κύρια- τους ελευθεροεπαγγελματίες, αλλά πρώτιστα την εργατική τάξη και τα εργαζόμενα και σκληρά εκμεταλλευόμενα μικροαστικά στρώματα. Αν περάσει το σχέδιο Κατρούγκαλου, μπαίνει ταφόπλακα συνολικά στην Κοινωνική Ασφάλιση και όχι μόνο στις συντάξεις. Γιατί ταφόπλακα θα μπει τόσο στον Κλάδο Υγείας όσο και στις παροχές για ανεργία και για προστασία από εργατικά ατυχήματα.

Η συγκυβέρνηση επεδίωξε -και προς το παρόν πέτυχε (μέχρι τη μέρα που θα αναγκαστεί να δώσει στη δημοσιότητα το πραγματικό αντιασφαλιστικό νομοσχέδιο που συμφώνησε με τους ιμπεριαλιστές δανειστές)- να στρέψει την προσοχή των εργαζόμενων στο ζήτημα των εισφορών που καλούνται να καταβάλλουν οι μεγαλογιατροί και μεγαλοδικηγόροι. Αρωγοί σ' αυτή την κυβερνητική στόχευση στάθηκαν οι αστογραφειοκράτες συνδικαλιστές των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ και των δευτεροβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων, που συστηματικά υποβαθμίζουν το μέγεθος της επίθεσης, με σκοπό να παροπλίσουν την εργατική τάξη. Πλάτη στην προσπάθεια της συγκυβέρνησης να εμφανίσει σαν σχετικά μικρή την απώλεια των συντάξεων από το σχέδιο Κατρούγκαλου, έβαλαν διάφοροι «ειδικοί» της Κοινωνικής Ασφάλισης καθώς και ο πρώην υπουργός Εργασίας Γ. Κουτρουμάνης.

Οπως έχουμε αποδείξει, με το σχέδιο Κατρούγκαλου θα υπάρξουν τρομακτικές απώλειες στα έσοδα του ασφαλιστικού συστήματος, όχι μόνο στη συνεχιζόμενη περίοδο της κρίσης, αλλά και σε περιόδους καπιταλιστικής ανάπτυξης. Δημιουργείται στους εργαζόμενους ισχυρό αντικίνητρο για να ασφαλίζονται, λόγω των άθλιων αναποδοτικών συντάξεων. Ετσι θα φουντώσει η μαύρη αγορά εργασίας. Προκειμένου να αποκρυβεί αυτή η προοπτική και για να νομιμοποιηθεί αυτό το νοσηρό και βαθιά αντεργατικό σχέδιο Κατρούγκαλου, επινοήθηκε το άρθρο 60, με το οποίο θα καθιερώσουν το περιβόητο «Αντικειμενικό σύστημα τεκμαρτού υπολογισμού των εισφορών».

Ο ισχυρισμός του Κατρούγκαλου ότι με τον υπολογισμό των εισφορών επί του εισοδήματος θα μαζέψει περισσότερα χρήματα από τους πλούσιους γιατρούς είναι ψευδής, γιατί αυτοί έχουν τη δυνατότητα -όπως ακριβώς φοροδιαφεύγουν με τις εικονικές αποδείξεις- έτσι και να εισφοροδιαφεύγουν. Δεν χρειάζεται πολλή σκέψη για να αντιληφθούμε ότι το «πάρτι» με τις αποδείξεις θα γίνει πιο άγριο. Τι θα μείνει από τον κυβερνητικό θόρυβο για «κυνήγι» των μεγαλογιατρών; Μόνον ο προπαγανδιστικός απόηχος για τις προσπάθειες να «μαζευτεί» δήθεν η φοροδιαφυγή και η εισφοροδιαφυγή.

Το ίδιο θα συμβεί και με τους μεγαλοδικηγόρους και τις δικηγορικές εταιρίες. Οι τιμές για τις παραστάσεις των δικηγόρων στα δικαστήρια, στις ανακρίσεις κτλ. είναι σχετικά χαμηλές και έτσι οι μεγαλοδικηγόροι θα συνεχίσουν το «άθλημα» της φοροδιαφυγής, που θα είναι ταυτόχρονα και εισφροδιαφυγή.

Τέλος, είναι ψέμα ότι με τον υπολογισμό των ασφαλιστικών εισφορών των μηχανικών (ανέργων στην πλειοψηφία τους) και των υποαπασχολούμενων δικηγόρων πάνω στον κατώτατο μισθό της ΕΓΣΣΕ προσπαθούν να τους βοηθήσουν. Κάνουν αυτή τη ρύθμιση προσδοκώντας να εισπράξουν απ' αυτούς κάποια ποσά, μικρότερα μεν σε σχέση με όσα προβλέπονται σήμερα, αλλά ασήκωτα για τις δυνατότητές τους. Οι μηχανικοί που δεν πληρώνουν τις ασφαλιστικές εισφορές τους χάνουν τη δυνατότητα να εργαστούν ως μηχανικοί. Σ' αυτή την απειλή πατούν οι Τσιπροκαμμένοι, προσδοκώντας ότι με τις χαμηλότερες ασφαλιστικές εισφορές θα μαζέψουν μπόλικα λεφτά από τους νεαρούς μηχανικούς (από τις οικογένειές τους).

Δεκαοχτάμηνο 1.7.2015-31.12.2016

Αβάσταχτο χαράτσι 722 εκατ. ευρώ στους αγρότες

«Δεν είναι αλήθεια ότι η πρόταση της κυβέρνησης επιβαρύνει αβάσταχτα τον αγροτικό κόσμο. Η επιβάρυνση από 15-25 ευρώ το μήνα, μετά από μια τετραετία, γιατί θα είναι σταδιακές οι αυξήσεις των εισφορών, προκειμένου ο αγρότης να πάρει μια σύνταξη αξιοπρέπειας και όχι φιλοδώρημα, κατά σχεδόν τριακόσια ευρώ υψηλότερη, δεν είναι ούτε αβάσταχτη, ούτε παράλογη, ούτε αποτελεί επιβάρυνση άνευ αντικρίσματος». Αυτά είπε στην πολιτική γραμματεία του ΣΥΡΙΖΑ ο Τσίπρας, σύμφωνα με non paper που μοίρασε ο μηχανισμός προπαγάνδας του Μαξίμου. Κατόπιν τούτου, η τεράστια και καθολική κινητοποίηση των αγροτών απ' άκρου σ' άκρο της χώρας είναι εντελώς αδικαιολόγητη, αν όχι υποκινούμενη. Οπως είπε ο Κατρούγκαλος σε πρόσφατη τηλεοπτική του εμφάνιση, οι άνθρωποι φοβούνται μην πάθουν χειρότερα και γι' αυτό πήραν τα τρακτέρ από τα χωριά και τα έβγαλαν στους εθνικούς δρόμους. Εχουμε, δηλαδή, ένα φαινόμενο μαζικής ψύχωσης!

Πριν από ένα χρόνο, θα μπορούσε να πει κανείς ότι οι συριζαίοι είχαν κάνει το ψέμα επιστήμη. Πλέον, είναι απλά ψεύτες. Γι' αυτό και δεν τους πιστεύει κανένας.

Ποια είναι η αλήθεια για τις ασφαλιστικές εισφορές των αγροτών; Μόνο για το χρονικό διάστημα από την 1η Ιούλη του 2015 έως τις 31 Δεκέμβρη του 2016, θα αρμέξουν από τους αγρότες, με την αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών, 722 εκατ. ευρώ παραπάνω απ' αυτά που θα πλήρναν με το ισχύον σύστημα ασφάλισής τους!

Μιλάμε για υπέρογκο ποσό, η ακρίβεια του οποίου δεν επιδέχεται αμφισβήτηση, όπως θα δούμε παρακάτω. Οσα άλλα διαδίδονται, λοιπόν, πότε με δηλώσεις και συνεντεύξεις του Κατρούγκαλου και πότε με non paper του Μαξίμου, είναι παραμύθια της Χαλιμάς, προκειμένου να διασπάσουν το αγροτικό κίνημα και να στείλουν τους αγωνιζόμενους αγρότες στα σπίτια τους, χωρίς να χρειαστεί να καταφύγουν στη σύγκρουση με τα ΜΑΤ και όλο το μηχανισμό καταστολής.

Μεγάλα ποσά θα αρπάξουν από τους αγρότες και τα επόμενα χρόνια, τα οποία δεν μπορούν να υπολογιστούν με ακρίβεια, γιατί λείπουν απαραίτητα δεδομένα. Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι μόνο από την 3η Κλάση θα αρπάξουν από τους αγρότες την τριετία 2017-2019 τουλάχιστον 486,9 εκατ. ευρώ επιπλέον. Λέμε τουλάχιστον, γιατί υποθέσαμε ότι οι αγρότες της 3ης Κλάσης θα δηλώσουν μηνιαίο εισόδημα μικρότερο από το 80% του κατώτατου μισθού της ΕΓΣΣΕ (586 ευρώ), οπότε οι ασφαλιστικές εισφορές θα υπολογιστούν επ' αυτού του ποσού.

Αυτά τα νούμερα δεν τα βγάλαμε από το μυαλό μας, κινούμενοι από τη δεδομένη πολεμική στάση μας προς τη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου. Στηριχτήκαμε στα Ετήσια Στατιστικά Δελτία του ΟΓΑ, από τα οποία αντλήσαμε τον αριθμό των αγροτών που είναι ενταγμένοι στις επτά Κλάσεις του Κλάδου Κύριας Ασφάλισης Αγροτών (ΚΚΑΑ) και τα ποσά της κάθε Κλάσης επί των οποίων υπολογίζονται οι ασφαλιστικές εισφορές για σύνταξη, υγεία και Λογαριασμό Αγροτικής Εστίας (ΛΑΕ). Με βάση αυτά τα στοιχεία φτιάξαμε τον Πίνακα που βλέπετε, ο οποίος παρουσιάζει τις ασφαλιστικές εισφορές των αγροτών με το ισχύον σύστημα και με το σχέδιο Κατρούγκαλου, καθώς και τις μεταξύ τους διαφορές, για το 2016.

Σύγκριση ασφαλιστικών εισφορών αγροτών με το ισχύον σύστημα και με το σχέδιο Κατρούγκαλου για το έτος 2016

		Ασφαλιστ. εισφορές				
Κλάσεις	Ποσά	Ισχύον σύστημα	Σχέδιο Κατρού	Επιβάρυνση	Ασφαλισμένοι (2015)	Συνολικό χαράτσι (2016)
1η	486.77	752	1497.60	745.60	52.728	39.313.997
2η	603.37	850.53	1637.52	786.99	51.066	40.188.431
3η	726.05	953.49	1784.64	831.15	379.125	315.109.741
4η	895.92	1096.17	1988.52	892.35	25.221	22.505.959
5η	1065.92	1250.85	2192.52	941.67	34.570	32.553.532
6η	1234.46	1443.21	2535.48	1092.27	2.018	2.204.201
7η	1401.86	1634.13	2876.04	1241.91	23.715	29.451.896
					568.443	**481.327.757**

Με την ισχύουσα νομοθεσία, οι ασφαλιστικές εισφορές είναι 7% για σύνταξη (για κάθε Κλάση), 2,5% για τον Κλάδο Υγείας υπολογιζόμενη (για τις πρώτες πέντε Κλάσεις) πάνω στην 5η Ασφαλιστική Κλάση και 2,05 ευρώ το μήνα για τον ΛΑΕ.

Σύμφωνα, λοιπόν, με το ισχύον σήμερα σύστημα, η μηνιαία ασφαλιστική εισφορά για τον Κλάδο Υγείας ανέρχεται σε 26,65 ευρώ (1065,92 ευρώ Χ 2,5%). Σύμφωνα με το σχέδιο Κατρούγκαλου, για το χρονικό διάστημα από 1.7.2015 μέχρι 31.12.2016 η μηνιαία ασφαλιστική εισφορά για τον Κλάδο Υγείας θα ανέλθει σε 74,08 ευρώ (1065,92 Χ 6,95%)! Μιλάμε για τριπλασιασμό σχεδόν. Για το συγκεκριμένο 18μηνο, μόνο για εισφορά Κλάδου Υγείας ο αγρότης θα κληθεί να πληρώσει 854 ευρώ περισσότερα απ' αυτά που θα πλήρνε. Σε ετήσια βάση θα κληθεί να πληρώσει 570 ευρώ περισσότερα και σε μηνιαία βάση θα κληθεί να πληρώσει 48 ευρώ παραπάνω.

Επαναλαμβάνουμε: μόνο για τον Κλάδο Υγείας, ο αγρότης θα κληθεί να πληρώσει σχεδόν ένα πενηντάρικο το μήνα παραπάνω απ' αυτά που πλήρωνε! Αυτή είναι η «επιβάρυνση από 15-25 ευρώ το μήνα, μετά από μια τετραετία», για το σύνολο των ασφαλιστικών εισφορών, που λέει ο Τσίπρας! Ενα πενηντάρικο το μήνα παραπάνω μόνο για τον Κλάδο Υγείας, και όχι «μετά από μια τετραετία», αλλά άμεσα, και επιπλέον αναδρομικά και για το μισό 2015! Πώς θα χαρακτηρίζατε έναν πρωθυπουργό, που παριστάνει τον αριστερό, και τολμά να λέει ξεδιάντροπα τόσο χοντρά ψέματα;

Η τερατώδης αύξηση των εισφορών για τον Κλάδο Υγείας αποτελεί ένδειξη για την επιδρομή σε βάρος των αγροτών. Με το σχέδιο Κατρούγκαλου αυξάνονται, φυσικά, και οι εισφορές για τη σύνταξη. Ετσι, οι συνολικές ασφαλιστικές εισφορές των αγροτών για το 18μηνο από 1.7.2015 μέχρι 31.12.2016 εκτινάσσονται στα ύψη. Αυτό μπορείτε να το δείτε στην πέμπτη στήλη του Πίνακα, που αφορά το 2016.

Στην τελευταία στήλη, απεικονίζεται η συνολική αφαίμαξη των αγροτών από το σχέδιο Κατρούγκαλου, για το έτος 2016. Την υπολογίζουμε πολλαπλασιάζοντας τη συνολική επιβάρυνση ανά ασφαλισμένο αγρότη και ανά Κλάση με το σύνολο των αγροτών που ασφαλίζονται σε κάθε Κλάση, σύμφωνα με τα στοιχεία που ζητήσαμε και πήραμε από τον ΟΓΑ. Το 2016, λοιπόν, το νέο χαράτσι που θα κληθούν να πληρώσουν οι αγρότες, αν περάσει το σχέδιο Κατρούγκαλου, αγγίζει το μισό δισ. ευρώ (481,33 εκατ.). Προσθέτοντας και 240,66 εκατ. ευρώ για το δεύτερο εξάμηνο του 2015, φτάνουμε στο πρόσθετο χαράτσι των 722 εκατ. ευρώ για το 18μηνο.

Το χαράτσωμα θα συνεχιστεί και τα επόμενα χρόνια. Απλά θ' αλλάξει η βάση υπολογισμού των ασφαλιστικών εισφορών. Αντί για Κλάσεις, οι εισφορές θα υπολογίζονται επί του φορολογητέου εισοδήματος του αγρότη.

Οι αγρότες που ανήκουν τώρα στις τρεις πρώτες κλάσεις θα πληρώνουν ασφαλιστικές εισφορές που θα υπολογίζονται επί του 80% του κατώτατου μισθού της ΕΓΣΣΕ (δηλαδή επί ποσού 468,8 ευρώ). Δεν αποκλείουμε κάποιοι από τους αγρότες αυτούς να δηλώνουν μεγαλύτερο εισόδημα και έτσι να καταβάλλουν μεγαλύτερες εισφορές. Με βάση αυτά τα δεδομένα, οι εισφορές που θα καταβάλλουν οι αγρότες των τριών πρώτων κλάσεων, σε ετήσια βάση, θα είναι 1212,68 ευρώ το 2017, 1382,52 ευρώ το 2018 και 1550,4 ευρώ το 2019.

Διαπιστώνουμε, λοιπόν, ότι με το σχέδιο Κατρούγκαλου οι ασφαλιστικές εισφορές των αγροτών που ανήκουν στις τρεις πρώτες κλάσεις θα είναι αρκετά μεγαλύτερες απ' αυτές που πληρώνουν με την ισχύουσα νομοθεσία. Οι αυξήσεις, σε σχέση με τις ισχύουσες ασφαλιστικές εισφορές, θα είναι της τάξης του 40%-80%. Αυτή είναι η «μικρή επιβάρυνση» του Τσίπρα!

Μήπως, όμως, θα πάρουν οι αγρότες σύνταξη «κατά σχεδόν τριακόσια ευρώ υψηλότερη», όπως λέει ο Τσίπρας;

Το πρώτο που πρέπει να σημειώσουμε είναι πως θα πάρουν πολύ μικρότερη «ανταποδοτική» σύνταξη, μολονότι θα κληθούν να πληρώσουν τα υπέρογκα χαράτσια (επιπλέον 722 εκατ. ευρώ μόνο για το β' εξάμηνο του 2015 και για το 2016). Αυτό θα συμβεί γιατί:

◆ Με το σχέδιο Κατρούγκαλου καταργείται η κρατική χρηματοδότηση στον Κλάδο Κύριας Ασφάλισης Αγροτών. Δεν μιλάμε για ψιλοποσά, αλλά για ποσά της τάξης του μισού δισ. περίπου το χρόνο (για την ακρίβεια: 485 εκατ. ευρώ το 2014 και 557 εκατ. ευρώ το 2015, σύμφωνα με τα στοιχεία του ΟΓΑ). Είναι χαρακτηριστικό ότι με το σχέδιο Κατρούγκαλου καταργείται από 1.1.2017 ακόμα και η κρατική εισφορά στο Λογαριασμό Αγροτικής Εστίας, που είναι μόλις γύρω στα 12 εκατ. ευρώ το χρόνο, και φορτώνεται κι αυτή στις πλάτες των αγροτών.

◆ Οι αγρότες δεν θα μπορέσουν να καταβάλουν όχι μόνο ολόκληρο το χαράτσι των 722 εκατ. ευρώ, αλλά και τις εισφορές που οφείλουν με βάση την ισχύουσα νομοθεσία. Ετσι ο Κλάδος Κύριας Ασφάλισης Αγροτών δε θα μπορέσει να βρει τα 1,06 δισ. ευρώ που απαιτούνται για να πληρωθούν οι συντάξεις-προνοιακά βοηθήματα των 155 ευρώ το μήνα.

Η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου προσεγγίζει το Ασφαλιστικό (πριν ακόμα υπογραφεί το τρίτο Μνημόνιο) με τη βασική θέση για στενότερη σύνδεση εισφορών και παροχών. Στο πλαίσιο αυτής της βαριά αντιασφαλιστικής και αντεργατικής αντίληψης, θα θεωρηθούν τα 468,8 ευρώ ως συντάξιμες αποδοχές για τον αγρότη. Πολλαπλασιάζοντάς τες με ποσοστό αναπλήρωσης 12% (15 χρόνια Χ 0,8%) οδηγούμαστε σε ανταποδοτική σύνταξη 56,6 ευρώ (468,8 Χ 12%). Αν σ' αυτή προσθέσουμε και το τμήμα της βασικής σύνταξης, που το 2016 θα είναι 158,4 ευρώ, η τελική σύνταξη θα είναι 215 ευρώ το μήνα. Με το ισχύον ασφαλιστικό σύστημα, η αγροτική σύνταξη θα ήταν 313,4 ευρώ. Και στη μια και στην άλλη περίπτωση, το ποσό είναι μικρότερο από τα 360 ευρώ της βασικής σύνταξης του ΟΓΑ, όμως με το σχέδιο Κατρούγκαλου η άθλια αυτή σύνταξη πέφτει πολύ κάτω (χάνεται σχεδόν ένα κατοστάρικο το μήνα)!

Υπηρεσιακός παράγοντας του ΟΓΑ, τον οποίο ρωτήσαμε πώς θα πληρώνονται οι συντάξεις μετά την κατάργηση της κρατικής χρηματοδότησης στον Κλάδο Κύριας Ασφάλισης Αγροτών, μας απάντησε: αφού θα είναι τόσο ισχνή η ανταποδοτική σύνταξη που θα βγαίνει...

Η κυβέρνηση Σημίτη με το νόμο 2458/1997 έθεσε ως στόχο να καταργηθεί η βασική σύνταξη των 360 ευρώ το μήνα μετά το 2026 (από το 2003 άρχισε να μειώνεται κατά 4% το χρόνο), προκειμένου να απαλλαγεί το αστικό κράτος από τη χρηματοδότηση για την παροχή της βασικής σύνταξης. Με το νέο σύστημα, οι Τσιπροκαμμένοι θέλουν να κατέβουν οι συντάξεις κάτω από τα 313,4 ευρώ το μήνα. Επομένως, είναι ψέματα ότι θα αυξήσουν τις συντάξεις των αγροτών, καταβάλλοντας σε όλους και στο ακέραιο τη λεγόμενη εθνική σύνταξη των 384 ευρώ το μήνα.

Επιμένουμε ότι οι Τσιπροκαμμένοι, στο νομοσχέδιο που θα φέρουν για ψήφιση στη Βουλή, δεν πρόκειται να εισάγουν διάταξη που θα προβλέπει την καταβολή ολόκληρου του ποσού των 384 ευρώ ανεξάρτητα από τα χρόνια ασφάλισης. Εχουμε ήδη γράψει ότι η λογική καταβολή αυτής της σύνταξης αποτελεί βασική φιλοσοφία του νόμου Λοβέρδου-Κουτρουμάνη, που αποτελεί τη βάση του σχεδίου Κατρούγκαλου (αναφέρεται ρητά στο τρίτο Μνημόνιο).

Σε σχέση με το συνταξιοδοτικό των αγροτών, όμως, μπορούμε να καταλήξουμε στο ίδιο συμπέρασμα και από μια διαφορετική αφετηρία. Σύμφωνα με τον προϋπολογισμό του ΟΓΑ για το 2015, το κονδύλι που δίνεται από τον κρατικό προϋπολογισμό για τη βασική σύνταξη των αγροτών ανέρχεται σε 2,69 δισ. ευρώ. Με δεδομένο ότι η βασική σύνταξη του ΟΓΑ άρχισε να μειώνεται κατά 4% το χρόνο από το 2003 (το 2016 η βασική σύνταξη κατέβηκε στα 158,4 ευρώ το μήνα), με δεδομένο ότι επιδίωξη όλων των μνημονιακών κυβερνήσεων είναι όχι μόνο να μην υπάρχει βασική σύνταξη μετά το 2026, αλλά και μετά από μερικά χρόνια να μην υπάρχουν συνταξιούχοι αγρότες που θα παίρνουν έστω και μικρό ποσοστό της βασικής σύνταξης, με δεδομένο ότι το ποσό των 2,69 δισ. ευρώ το θεωρούν υψηλή δαπάνη, δεν υπάρχει περίπτωση να καταλήξουν σε μέτρα που θ' αυξάνουν αυτή τη δαπάνη.

Αν χορηγούσαν ολόκληρο το ποσό των 384 ευρώ σε όλους τους συνταξιούχους αγρότες, το σχετικό κονδύλι του κρατικού προϋπολογισμού θα ξεπερνούσε τα 2,69 δισ. ευρώ. Μόνο για τους 568.443 αγρότες που είναι ασφαλισμένοι στον Κλάδο Κύριας Ασφάλισης Αγροτών, η χορήγηση ολόκληρης της εθνικής σύνταξης των 384 ευρώ θα απαιτούσε από τον κρατικό προϋπολογισμό 2,62 δισ. ευρώ το χρόνο. Αν προσθέσουμε και το περίπου μισό εκατομμύριο (για την ακρίβεια: 538.143 το 2014) συνταξιούχους που παίρνουν τη βασική σύνταξη των 360 ευρώ (χωρίς να περιλαμβάνονται οι συνταξιούχοι ανασφάλιστοι υπερήλικες), το ποσό που θα απαιτούνταν από τον κρατικό προϋπολογισμό για να πάρουν όλοι τους ολόκληρη την εθνική σύνταξη των 384 ευρώ θα ξεπερνούσε τα 5 δισ. ευρώ!

Δηλαδή τι προσπαθούν να μας πουν οι παραμυθατζήδες; Οτι καταργούν την κρατική δαπάνη των 2,69 δισ. ευρώ το χρόνο, για να την αντικαταστήσουν με μια κρατική δαπάνη μεγαλύτερη από 5 δισ. ευρώ το χρόνο; Και επιδεικνύουν τέτοια γενναιοδωρία, τη στιγμή που αλλάζουν το Ασφαλιστικό για να μειώσουν την κρατική δαπάνη, όπως λένε, και όχι για να την αυξήσουν;

Να γιατί η λεγόμενη εθνική σύνταξη των 384 ευρώ θα δίνεται αναλογικά (ανάλογα με τα έτη ασφάλισης), όπως προβλέπει και ο νόμος Λοβέρδου-Κουτρουμάνη, και όχι ολόκληρη σε όλους. Οταν το σχέδιο Κατρούγκαλου προβλέπει την κατάργηση της κρατικής χρηματοδότησης του Κλάδου Κύριας Ασφάλισης Αγροτών, πράγμα που θα οδηγήσει σε σμίκρυνση ακόμα και της σύνταξης-προνοιακού βοηθήματος των 155 ευρώ, θα ήταν αφελές να πιστέψει κανείς ότι θ' ανοίξουν οι κρουνοί του κρατικού προϋπολογισμού για να χρηματοδοτήσουν την καταβολή εθνικής σύνταξης 384 ευρώ σε κάθε συνταξιούχο, χωρίς προϋποθέσεις πέραν των 15 ετών ασφάλισης.

Αν περάσει το σχέδιο Κατρούγκαλου, θα είναι καίριο το χτύπημα σε βάρος των αγροτών. Γι' αυτό οι αγρότες πρέπει «να φάνε σίδερα» για να μην περάσει. Εχει γίνει φανερή πια και η τακτική της συγκυβέρνησης, με τη σύμφωνη γνώμη των τροϊκανών. Αναβάλλουν την προώθηση του ασφαλιστικού νομοσχέδιου για ψήφιση στη Βουλή για το Μάρτη, προσδοκώντας ότι τέλος Φλεβάρη οι αγρότες θα διαλύσουν τα μπλόκα και θα επιστρέψουν στα χωριά τους επειδή αρχίζει η νέα καλλιεργητική περίοδος. Οταν ξέρεις την τακτική του αντίπαλου, προσαρμόζεις κι εσύ τη δική σου τακτική αναλόγως.

Κατασκευές για δεδομένα αποτελέσματα οι αναλογιστικές μελέτες

Απαιτείται εμμονή στην ταξική θέση

«Μα είναι δυνατόν, κύριε υπουργέ, να παρουσιάζετε ασφαλιστικό νομοσχέδιο, χωρίς προηγουμένως να έχετε κάνει αναλογιστική μελέτη;». Είναι το καθιερωμένο ερώτημα που υποβάλλουν προς τον Κατρούγκαλο τα παπαγαλάκια των αστικών ΜΜΕ. Το πρωτοείπε ο Βρούτσης, τον σιγοντάρισε ο Λοβέρδος και μετά το έκαναν μόνιμο μοτίβο οι παρουσιαστές των ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών εκπομπών, αυτοί οι κατά κανόνα άσχετοι, που «όλα τα σφάζουν, όλα τα μαχαιρώνουν».

Πρόκειται για ερώτημα κάλπικο, για ερώτημα-παγίδα. Μην κοιτάτε που ο Κατρούγκαλος μειδιά μ' εκείνο το (καλύτερα ν' αποφύγουμε τον χαρακτηρισμό) χαμόγελό του και λέει διάφορες αρλούμπες. Δεν τον συμφέρει να πει «υπάρχει αναλογιστική μελέτη», γιατί αν το πει, θα του ζητήσουν να την παρουσιάσει κι άμα την παρουσιάσει θα βγει το φως η πραγματική αλήθεια για το αντιασφαλιστικό έκτρωμα. Τόσο καιρό συζητούν με τα τεχνικά κλιμάκια της τρόικας και αυτή τη βδομάδα με την ίδια την τρόικα. Οι ίδιοι έχουν πει -απαντώντας σε δημοσιεύματα ξένων εφημερίδων και διαρροές από τις Βρυξέλλες- ότι έχουν ποσοτικοποιήσει το σχέδιο Κατρούγκαλου και έχουν στείλει τα δεδομένα στους «θεσμούς». Δεν τα δίνουν στη δημοσιότητα, όμως, γιατί όλη η προπαγανδιστική εκστρατεία που προσπάθησαν να στήσουν με το σχέδιο Κατρούγκαλου, θα τιναζόταν στον αέρα, αφού θα αποκαλύπτονταν τα ψέματα για τη λεγόμενη «εθνική σύνταξη» και τη λεγόμενη «προσωπική διαφορά».

Εχουμε γράψει πολλές φορές και το έχουμε αποδείξει με συγκεκριμένα επιχειρήματα και στοιχεία, ότι το ασφαλιστικό νομοσχέδιο είναι έτοιμο και υπακούει απόλυτα στις απαιτήσεις του Μνημόνιου-3, τις οποίες ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ είχε εισηγηθεί, με την πρόταση Τσίπρας στις 22 Ιούνη του 2015. Με την τρόικα συζητούν λεπτομέρειες. Για παράδειγμα, δε συζητούν το αν θα κοπούν συντάξεις (ο λογαριασμός δε βγαίνει διαφορετικά), αλλά σε τι ύψος θα είναι το κόψιμο φέτος (θ' ακολουθήσουν άλλα κοψίματα τα επόμενα χρόνια, αφού η «προσωπική διαφορά» θα είναι μια δεξαμενή από την οποία θα μπορούν όποτε θέλουν να κόβουν).

Οταν κάποιοι ζητούν αναλογιστική μελέτη, είναι σαν να ζητούν από την κυβέρνηση να τους δώσει ένα κατασκευασμένο μαθηματικό μοντέλο, το οποίο θα δικαιολογεί τις αντιασφαλιστικές ανατροπές. Γιατί αυτό είναι οι αναλογιστικές μελέτες.

Μια αναλογιστική μελέτη (υποτίθεται ότι) είναι μια προβολή στο μέλλον των βασικών χρηματοοικονομικών μεγεθών ενός ασφαλιστικού οργανισμού. Επί τη βάσει ενός μαθηματικού μοντέλου, όχι ιδιαίτερα σύνθετου, προβλέπεται πώς θα εξελιχθούν τα έσοδα και οι δαπάνες του στη χρονική περίοδο για την οποία γίνεται η μελέτη. Φυσικά, οι προβλέψεις γίνονται με βάση ορισμένες παραδοχές. Ορισμένες απ' αυτές είναι πραγματικές (π.χ. ποια είναι η ακριβής κατάσταση του ασφαλιστικού οργανισμού τη στιγμή που ξεκινά η μελέτη), ενώ και οι υπόλοιπες πρέπει να είναι ρεαλιστικές. Δηλαδή, να στηρίζονται σε επιστημονικές προβλέψεις ως προς την οικονομική και κοινωνική κίνηση και όχι σε αυθαίρετους αριθμούς. Οταν συμβαίνει το πρώτο, τότε τα περιθώρια σφάλματος είναι σχετικά στενά. Οταν συμβαίνει το δεύτερο, δεν έχουμε αναλογιστική μελέτη, αλλά ένα μπαλαμούτι που σκοπό έχει να «αποδείξει» προκάτ συμπεράσματα.

Και στην πρώτη περίπτωση, όμως, όταν η μελέτη στηρίζεται σε πραγματικά δεδομένα και σε ρεαλιστικές προβλέψεις, όσο μεγαλύτερο είναι το χρονικό διάστημα της προβολής τόσο μεγαλύτερη είναι η αβεβαιότητα των αποτελεσμάτων που προκύπτουν από το μαθηματικό μοντέλο.

Πάντως, όσες αναλογιστικές μελέτες γνωρίσαμε μέχρι τώρα στην Ελλάδα (στις αρκετές δεκαετίες που ασχολούμαστε με τα ασφαλιστικά θέματα) **ήταν όλες σκέτο μπαλαμούτι**. Είχαν εκ των προτέρων δεδομένο το αποτέλεσμα που έπρεπε να βγάλουν και διαμόρφωναν αναλόγως τις παραδοχές τους ώστε να «στηρίζουν» το δεδομένο αποτέλεσμα.

Πρωταθλήτρια στο σπορ του μπαλαμουτιού αναδείχτηκε η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ, με «επιστημονικό» υπεύθυνο τον πρώην διευθυντή του Ινστιτούτου Εργασίας και νυν σύμβουλο του Δραγασάκη Σάββα Ρομπόλη (ναι, αυτόν που εμφανίζεται καθημερινά στα κανάλια και μοστράρεται σαν η απόλυτη αυθεντία στα ασφαλιστικά). Το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ, λοιπόν, έφτιαξε δύο αναλογιστικές «μελέτες», μία το 2001 και μία το 2005, και κατέληξε σε διαμετρικά αντίθετα συμπεράσματα ως προς τη βιωσιμότητα του ΙΚΑ και την επάρκεια της ετήσιας κρατικής συμμετοχής στη χρηματοδότηση των εσόδων του. Το 2001, αβαντάροντας απροκάλυπτα την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και το νόμο Ρέππα, η αναλογιστική μελέτη του ΙΝΕ κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το 1% του ΑΕΠ ετησίως είναι επαρκέστατο για να μην έχει το ΙΚΑ πρόβλημα μέχρι το 2032. Μάλιστα, ο Πολυζωόπουλος (τότε πρόεδρος της ΓΣΕΕ) συμμετείχε σε σύσκεψη με τους Χριστοδουλάκη και Ρέππα (υπουργοί Οικονομικών και Εργασίας της κυβέρνησης Σημίτη) και βγαίνοντας δήλωσε καταχαρούμενος ότι το 1% του ΑΕΠ εξασφαλίζει τις συντάξεις του ΙΚΑ μέχρι το 2032, γι' αυτό και δε χρειάζεται το ΙΚΑ να διεκδικήσει τα κλεμμένα αποθεματικά του!

Το 2005, επειδή οι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ ήθελαν να εκθέσουν την κυβέρνηση της ΝΔ, έβαλαν το ΙΝΕ να κάνει νέα αναλογιστική μελέτη που κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το 1% του ΑΕΠ δε φτάνει και πρέπει να γίνει 2,4%! Κανένα πραγματικό δεδομένο δεν είχε αλλάξει μέσα σ' αυτά τα τέσσερα χρόνια. Εκείνο που είχε αλλάξει ήταν η πολιτική σκοπιμότητα. Και μη νομίσετε πως μιλάμε για πενταροδεκάρες. Με τα τότε δεδομένα, η ύψους 1,4% του ΑΕΠ διαφορά ήταν πάνω από 3 δισ. σε ετήσια βάση!

Η κυβέρνηση Καραμανλή έκανε «ρελάνς», παραγγέλλοντας (επί πληρωμή, φυσικά) αναλογιστική μελέτη στο Διεθνές Γραφείο Εργασίας, που εκτέλεσε με ευσυνειδησία την παραγγελία του πελάτη και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι «αν δε ληφθούν μέτρα ώ

ώ στους αγρότες

τικής Εστίας, που είναι
12 εκατ. ευρώ το χρόνο,
κι αυτή στις πλάτες των

ς δεν θα μπορέσουν να
ι μόνο ολόκληρο το χα-
κατ. ευρώ, αλλά και τις ει-
είλουν με βάση την ισχύ-
α. Ετσι ο Κλάδος Κύριας
ροτών δε θα μπορέσει να
. ευρώ που απαιτούνται
ύν οι συντάξεις-προνοι-
ι των 155 ευρώ το μήνα.

νηση Τσίπρα-Καμμένου
Ασφαλιστικό (πριν ακό-
το τρίτο Μνημόνιο) με
η για στενότερη σύνδε-
αι παροχών. Στο πλαίσιο
ά αντιασφαλιστικής και
ντίληψης, θα θεωρηθούν
ος συντάξιμες αποδοχές
Πολλαπλασιάζοντάς τες
απλήρωσης 12% (15 χρό-
γούμαστε σε ανταποδο-
6 ευρώ (468,8 Χ 12%). Αν
σουμε και το τμήμα της
ξης, που το 2016 θα είναι
λική σύνταξη θα είναι 215
Με το ισχύον ασφαλιστι-
γροτική σύνταξη θα ήταν
στη μια και στην άλλη
οσό είναι μικρότερο από
ς βασικής σύνταξης του
ο σχέδιο Κατρούγκαλου
νταξη πέφτει πολύ κάτω
όν ένα κατοστάρικο το

παράγοντας του ΟΓΑ,
σαμε πώς θα πληρώνο-
ις μετά την κατάργηση
χρηματοδότησης στον
σφάλισης Αγροτών, μας
ύ θα είναι τόσο ισχνή η
σύνταξη που θα βγαίνει...
ση Σημίτη με το νόμο
σε ως στόχο να καταρ-
σύνταξη των 360 ευρώ
ο 2026 (από το 2003 άρ-
ται κατά 4% το χρόνο),
α απαλλαγεί το αστικό
χρηματοδότηση για την
σικής σύνταξης. Με το
Τσιπροκαμμένοι θέλουν
συντάξεις κάτω από τα
ήνα. Επομένως, είναι ψέ-
ήσουν τις συντάξεις των
βάλλοντας σε όλους και
λεγόμενη εθνική σύντα-
ώ το μήνα.

ότι οι Τσιπροκαμμένοι,
ιο που θα φέρουν για
υλή, δεν πρόκειται να ει-
η που θα προβλέπει την
ηρου του ποσού των 384
τα από τα χρόνια ασφά-
ήδη γράψει ότι η ανα-
λή αυτής της σύνταξης
ή φιλοσοφία του νόμου
τρουμάνη, που αποτελεί
χεδίου Κατρούγκαλου
τά στο τρίτο Μνημόνιο).
το συνταξιοδοτικό των
, μπορούμε να καταλή-
συμπέρασμα και από μια
ετηρία. Σύμφωνα με τον
του ΟΓΑ για το 2015, το
νεται από τον κρατικό
ο για τη βασική σύνταξη
έρχεται σε 2,69 δισ. ευ-
ρώ. Με δεδομένο ότι η βασική σύνταξη του ΟΓΑ άρχισε να μειώνεται κατά 4% το χρόνο από το 2003 (το 2016 η βασική σύνταξη κατέβηκε στα 158,4 ευρώ το μήνα), με δεδομένο ότι επιδίωξη όλων των μνημονιακών κυβερνήσεων είναι όχι μόνο να μην υπάρχει βασική σύνταξη μετά το 2026, αλλά και μετά από μερικά χρόνια να μην υπάρχουν συνταξιούχοι αγρότες που θα παίρνουν έστω και μικρό ποσοστό της βασικής σύνταξης, με δεδομένο ότι το ποσό των 2,69 δισ. ευρώ το θεωρούν υψηλή δαπάνη, δεν υπάρχει περίπτωση να καταλήξουν σε μέτρα που θ' αυξάνουν αυτή τη δαπάνη.

Αν χορηγούσαν ολόκληρο το ποσό των 384 ευρώ σε όλους τους συνταξιούχους αγρότες, το σχετικό κονδύλι του κρατικού προϋπολογισμού θα ξεπερνούσε τα 2,69 δισ. ευρώ. Μόνο για τους 568.443 αγρότες που είναι ασφαλισμένοι στον Κλάδο Κύριας Ασφάλισης Αγροτών, η χορήγηση ολόκληρης της εθνικής σύνταξης των 384 ευρώ θα απαιτούσε από τον κρατικό προϋπολογισμό 2,62 δισ. ευρώ το χρόνο. Αν προσθέσουμε και το περίπου μισό εκατομμύριο (για την ακρίβεια: 538.143 το 2014) συνταξιούχους που παίρνουν τη βασική σύνταξη των 360 ευρώ (χωρίς να περιλαμβάνονται οι συνταξιούχοι ανασφάλιστοι υπερήλικες), το ποσό που θα απαιτούνταν από τον κρατικό προϋπολογισμό για να πάρουν όλοι τους ολόκληρη την εθνική σύνταξη των 384 ευρώ θα ξεπερνούσε τα 5 δισ. ευρώ!

Δηλαδή τι προσπαθούν να μας πουν οι παραμυθατζήδες; Οτι καταργούν την κρατική δαπάνη των 2,69 δισ. ευρώ το χρόνο, για να την αντικαταστήσουν με μια κρατική δαπάνη μεγαλύτερη από 5 δισ. ευρώ το χρόνο; Και επιδεικνύουν τέτοια γενναιοδωρία, τη στιγμή που αλλάζουν το Ασφαλιστικό για να μειώσουν την κρατική δαπάνη, όπως λένε, και όχι για να την αυξήσουν;

Να γιατί η λεγόμενη εθνική σύνταξη των 384 ευρώ θα δίνεται αναλογικά (ανάλογα με τα έτη ασφάλισης), όπως προβλέπει και ο νόμος Λοβέρδου-Κουτρουμάνη, και όχι ολόκληρη σε όλους. Οταν το σχέδιο Κατρούγκαλου προβλέπει την κατάργηση της κρατικής χρηματοδότησης του Κλάδου Κύριας Ασφάλισης Αγροτών, πράγμα που θα οδηγήσει σε σμίκρυνση ακόμα και της σύνταξης-προνοιακού βοηθήματος των 155 ευρώ, θα ήταν αφελές να πιστέψει κανείς ότι θ' ανοίξουν οι κρουνοί του κρατικού προϋπολογισμού για να χρηματοδοτήσουν την καταβολή εθνικής σύνταξης 384 ευρώ σε κάθε συνταξιούχο, χωρίς προϋποθέσεις πέραν των 15 ετών ασφάλισης.

Αν περάσει το σχέδιο Κατρούγκαλου, θα είναι καίριο το χτύπημα σε βάρος των αγροτών. Γι' αυτό οι αγρότες πρέπει «να φάνε σίδερα» για να μην περάσει. Εχει γίνει φανερή πια και η τακτική της συγκυβέρνησης, με τη σύμφωνη γνώμη των τροϊκανών. Αναβάλλουν την προώθηση του ασφαλιστικού νομοσχέδιου για ψήφιση στη Βουλή για το Μάρτη, προσδοκώντας ότι τέλος Φλεβάρη οι αγρότες θα διαλύσουν τα μπλόκα και θα επιστρέψουν στα χωριά τους επειδή αρχίζει η νέα καλλιεργητική περίοδος. Οταν ξέρεις την τακτική του αντίπαλου, προσαρμόζεις κι εσύ τη δική σου τακτική αναλόγως.

Κατασκευές για δεδομένα αποτελέσματα οι αναλογιστικές μελέτες

Απαιτείται εμμονή στην ταξική θέση

«Μα είναι δυνατόν, κύριε υπουργέ, να παρουσιάζετε ασφαλιστικό νομοσχέδιο, χωρίς προηγουμένως να έχετε κάνει αναλογιστική μελέτη;». Είναι το καθιερωμένο ερώτημα που υποβάλλουν προς τον Κατρούγκαλο τα παπαγαλάκια των αστικών ΜΜΕ. Το πρωτοείπε ο Βρούτσης, τον σιγοντάρισε ο Λοβέρδος και μετά το έκαναν μόνιμο μοτίβο οι παρουσιαστές των ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών εκπομπών, αυτοί οι κατά κανόνα άσχετοι, που «όλα τα σφάζουν, όλα τα μαχαιρώνουν».

Πρόκειται για ερώτημα κάλπικο, για ερώτημα-παγίδα. Μην κοιτάτε που ο Κατρούγκαλος μειδιά μ' εκείνο το (καλύτερα ν' αποφύγουμε τον χαρακτηρισμό) χαμόγελό του και λέει διάφορες αρλούμπες. Δεν τον συμφέρει να πει «υπάρχει αναλογιστική μελέτη», γιατί αν το πει, θα του ζητήσουν να την παρουσιάσει κι άμα την παρουσιάσει θα βγει στο φως η πραγματική αλήθεια για το αντιασφαλιστικό έκτρωμα. Τόσο καιρό συζητούν με τα τεχνικά κλιμάκια της τρόικας και αυτή τη βδομάδα με την ίδια την τρόικα. Οι ίδιοι έχουν πει -απαντώντας σε δημοσιεύματα ξένων εφημερίδων και διαρροές από τις Βρυξέλλες- ότι έχουν ποσοτικοποιήσει το σχέδιο Κατρούγκαλου και έχουν στείλει τα δεδομένα στους «θεσμούς». Δεν τα δίνουν στη δημοσιότητα, όμως, γιατί όλη η προπαγανδιστική εκστρατεία που προσπάθησαν να στήσουν με το σχέδιο Κατρούγκαλου, θα τιναζόταν στον αέρα, αφού θα αποκαλύπτονταν τα ψέματα για τη λεγόμενη «εθνική σύνταξη» και τη λεγόμενη «προσωπική διαφορά».

Εχουμε γράψει πολλές φορές και το έχουμε αποδείξει με συγκεκριμένα επιχειρήματα και στοιχεία, ότι το ασφαλιστικό νομοσχέδιο είναι έτοιμο και υπακούει απόλυτα στις απαιτήσεις του Μνημόνιου-3, τις οποίος ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ είχε εισηγηθεί, με την πρόταση Τσίπρας στις 22 Ιούνη του 2015. Με την τρόικα συζητούν λεπτομέρειες. Για παράδειγμα, δε συζητούν το αν θα κοπούν συντάξεις (ο λογαριασμός δε βγαίνει διαφορετικά), αλλά σε τι ύψος θα είναι το κόψιμο φέτος (θ' ακολουθήσουν άλλα κοψίματα τα επόμενα χρόνια, αφού η «προσωπική διαφορά» θα είναι μια δεξαμενή από την οποία θα μπορούν όποτε θέλουν να κόβουν).

Οταν κάποιοι ζητούν αναλογιστική μελέτη, είναι σαν να ζητούν από την κυβέρνηση να τους δώσει ένα κατασκευασμένο μαθηματικό μοντέλο, το οποίο θα δικαιολογεί τις αντιασφαλιστικές ανατροπές. Γιατί αυτό είναι οι αναλογιστικές μελέτες.

Μια αναλογιστική μελέτη (υποτίθεται ότι) είναι μια προβολή στο μέλλον των βασικών χρηματοοικονομικών μεγεθών ενός ασφαλιστικού οργανισμού. Επί τη βάσει ενός μαθηματικού μοντέλου, όχι ιδιαίτερα σύνθετου, προβλέπεται πώς θα εξελιχθούν τα έσοδα και οι δαπάνες του στη χρονική περίοδο για την οποία γίνεται η μελέτη. Φυσικά, οι προβλέψεις γίνονται με βάση ορισμένες παραδοχές. Ορισμένες απ' αυτές είναι πραγματικές (π.χ. ποια είναι η ακριβής κατάσταση του ασφαλιστικού οργανισμού τη στιγμή που ξεκινά η μελέτη), ενώ και οι υπόλοιπες πρέπει να είναι ρεαλιστικές. Δηλαδή, να στηρίζονται σε επιστημονικές προβλέψεις ως προς την οικονομική και κοινωνική κίνηση και όχι σε αυθαίρετους αριθμούς. Οταν συμβαίνει το πρώτο, τότε τα περιθώρια σφάλματος είναι σχετικά στενά. Οταν συμβαίνει το δεύτερο, δεν έχουμε αναλογιστική μελέτη, αλλά ένα μπαλαμούτι που σκοπό έχει να «αποδείξει» προκάτ συμπεράσματα.

Και στην πρώτη περίπτωση, όμως, όταν η μελέτη στηρίζεται σε πραγματικά δεδομένα και σε ρεαλιστικές προβλέψεις, όσο μεγαλύτερο είναι το χρονικό διάστημα της προβολής τόσο μεγαλύτερη είναι η αβεβαιότητα των αποτελεσμάτων που προκύπτουν από το μαθηματικό μοντέλο.

Πάντως, όσες αναλογιστικές μελέτες γνωρίσαμε μέχρι τώρα στην Ελλάδα (στις αρκετές δεκαετίες που ασχολούμαστε με τα ασφαλιστικά θέματα) **ήταν όλες σκέτο μπαλαμούτι**. Είχαν εκ των προτέρων δεδομένο το αποτέλεσμα που έπρεπε να βγάλουν και διαμόρφωναν αναλόγως τις παραδοχές τους ώστε να «στηρίζουν» το δεδομένο αποτέλεσμα.

Πρωταθλήτρια στο σπορ του μπαλαμουτιού αναδείχτηκε η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ, με «επιστημονικό» υπεύθυνο τον πρώην διευθυντή του Ινστιτούτου Εργασίας και νυν σύμβουλο του Δραγασάκη Σάββα Ρομπόλη (ναι, αυτόν που εμφανίζεται καθημερινά στα κανάλια και μοστράρεται σαν η απόλυτη αυθεντία στα ασφαλιστικά). Το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ, λοιπόν, έφτιαξε δύο αναλογιστικές «μελέτες», μία το 2001 και μία το 2005, και κατέληξε σε διαμετρικά αντίθετα συμπεράσματα ως προς τη βιωσιμότητα του ΙΚΑ και την επάρκεια της ετήσιας κρατικής συμμετοχής στη χρηματοδότηση των εσόδων του. Το 2001, αβαντάροντας απροκάλυπτα την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και το νόμο Ρέππα, η αναλογιστική μελέτη του ΙΝΕ κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το 1% του ΑΕΠ ετησίως είναι επαρκέστατο για να μην έχει το ΙΚΑ πρόβλημα μέχρι το 2032. Μάλιστα, ο Πολυζωγόπουλος (τότε πρόεδρος της ΓΣΕΕ) συμμετείχε σε σύσκεψη με τους Χριστοδουλάκη και Ρέππα (υπουργοί Οικονομικών και Εργασίας της κυβέρνησης Σημίτη) και βγαίνοντας δήλωσε καταχαρούμενος ότι το 1% του ΑΕΠ εξασφαλίζει τις συντάξεις του ΙΚΑ μέχρι το 2032, γι' αυτό και δε χρειάζεται το ΙΚΑ να διεκδικήσει τα κλεμμένα αποθεματικά του!

Το 2005, επειδή οι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ ήθελαν να εκθέσουν την κυβέρνηση της ΝΔ, έβαλαν το ΙΝΕ να κάνει νέα αναλογιστική μελέτη που κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το 1% του ΑΕΠ δε φτάνει και πρέπει να γίνει 2,4%! Κανένα πραγματικό δεδομένο δεν είχε αλλάξει μέσα σ' αυτά τα τέσσερα χρόνια. Εκείνο που είχε αλλάξει ήταν η πολιτική σκοπιμότητα. Και μη νομίσετε πως μιλάμε για πενταροδεκάρες. Με τα τότε δεδομένα, η ύψους 1,4% του ΑΕΠ διαφορά ήταν πάνω από 3 δισ. σε ετήσια βάση!

Η κυβέρνηση Καραμανλή έκανε «ρελάνς», παραγγέλλοντας (επί πληρωμή, φυσικά) αναλογιστική μελέτη στο Διεθνές Γραφείο Εργασίας, που εκτέλεσε με ευσυνειδησία την παραγγελία του πελάτη και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι «αν δε ληφθούν μέτρα ώστε να αυξηθούν οι πηγές εσόδων του ΙΚΑ ή να μειωθούν οι δαπάνες παροχών του, η οικονομική βιωσιμότητα του ΙΚΑ θα συνεχίσει να χειροτερεύει σημαντικά στο μέλλον». Ακολούθησε ο νόμος Πετραλιά και το χτύπημα στα ΒΑΕ.

Η περίπτωση της «μελέτης» του ΔΓΕ επιβεβαιώνει για μια ακόμη φορά, ότι οι αναλογιστικές μελέτες δεν είναι επιστημονικά εργαλεία, αλλά εργαλεία σκοπιμότητας. Εργαλεία άσκησης πολιτικής από τις κυβερνήσεις (και όχι μόνο). Επειδή το πεδίο αβεβαιότητας είναι πολύ μεγάλο, το εκμεταλλεύονται και αυθαιρετούν, προκειμένου να βγάλουν τα συμπεράσματα που θέλουν, να χειραγωγήσουν συνειδήσεις, να παραλύσουν αντιδράσεις και να προωθήσουν αντιασφαλιστικά μέτρα. Εως τώρα δεν έχει βγει ούτε μία αναλογιστική μελέτη που να μην υπακούει σε τέτοιες σκοπιμότητες, που να προσπάθησε να αποτυπώσει με πιστότητα μια πραγματικότητα και να προβλέψει με αντικειμενικότητα τις προοπτικές της.

Μακριά, λοιπόν, από τις αναλογιστικές προστυχιές. Η εργατική τάξη είναι ο παραγωγός του κοινωνικού πλούτου και ταυτόχρονα το υποζύγιο της φορολογίας (έμμεσης και άμεσης). Απαιτεί πλήρη κοινωνική ασφάλιση για όλους και χρηματοδότησή της από τους καπιταλιστές και το κράτος τους. Και δε χρειάζεται αναλογιστικές μελέτες, γιατί αυτό αποτελεί ελάχιστο δικαίωμά της. Αν μπει σε λογική συζήτησης επί «βιωσιμότητας» και αναλογιστικών μελετών, τότε θα βρεθεί να διαπραγματεύεται όχι αυτό που δικαιούται, αλλά τι θα χάσει από την επόμενη αντιασφαλιστική ανατροπή. Αυτό το έργο δεν είναι καινούργιο. Απλώς το ξαναβλέπουμε.

Διαδώστε το νέο έκτακτο φύλλο για το Ασφαλιστικό

ύ στους αγρότες

ο ισχύον σύστημα
τος 2016

σφαλι-σμένοι (2015)	Συνολικό χαράτσι (2016)
745.60	745.60
786.99	786.99
831.15	831.15
892.35	892.35
941.67	941.67
092.27	1092.27
1241.91	1241.91
68.443	**481.327.752**

το τρίτο Μνημόνιο) με
η για στενότερη σύνδε-
αι παροχών. Στο πλαίσιο
ά αντιασφαλιστικής και
ντίληψης, θα θεωρηθούν
ος συντάξιμες αποδοχές
Πολλαπλασιάζοντάς τες
απλήρωσης 12% (15 χρό-
γούμαστε σε ανταποδο-
,6 ευρώ (468,8 Χ 12%). Αν
σουμε και το τμήμα της
ξης, που το 2016 θα είναι
λική σύνταξη θα είναι 215
Με το ισχύον ασφαλιστι-
γροτική σύνταξη θα ήταν
στη μια και στην άλλη
οσό είναι μικρότερο από
ς βασικής σύνταξης του
ο σχέδιο Κατρούγκαλου
νταξη πέφτει πολύ κάτω
ον ένα κατοστάρικο το

παράγοντας του ΟΓΑ,
σαμε πώς θα πληρώνο-
ις μετά την κατάργηση
χρηματοδότησης στον
σφάλισης Αγροτών, μας
ύ θα είναι τόσο ισχνή η
σύνταξη που θα βγαίνει...
ση Σημίτη με το νόμο
σε ως στόχο να καταρ-
σύνταξη των 360 ευρώ
ο 2026 (από το 2003 άρ-
ται κατά 4% το χρόνο),
α απαλλαγεί το αστικό
χρηματοδότηση για την
σικής σύνταξης. Με το
Τσιπροκαμμένοι θέλουν
συντάξεις κάτω από τα
ήνα. Επομένως, είναι ψέ-
ήσουν τις συντάξεις των
βάλλοντας σε όλους και
λεγόμενη εθνική σύντα-
ύ το μήνα.

ότι οι Τσιπροκαμμένοι,
ιο που θα φέρουν για
υλή, δεν πρόκειται να ει-
η που θα προβλέπει την
ηρου του ποσού των 384
τα από τα χρόνια ασφά-
ήδη γράψει ότι η ανα-
λή αυτής της σύνταξης
ή φιλοσοφία του νόμου
τρουμάνη, που αποτελεί
χεδίου Κατρούγκαλου
τά στο τρίτο Μνημόνιο).

το συνταξιοδοτικό των
, μπορούμε να καταλή-
συμπέρασμα και από μια
ετηρία. Σύμφωνα με τον
του ΟΓΑ για το 2015, το
νεται από τον κρατικό
ο για τη βασική σύνταξη

των αγροτών ανέρχεται σε 2,69 δισ. ευρώ. Με δεδομένο ότι η βασική σύνταξη του ΟΓΑ άρχισε να μειώνεται κατά 4% το χρόνο από το 2003 (το 2016 η βασική σύνταξη κατέβηκε στα 158,4 ευρώ το μήνα), με δεδομένο ότι επιδίωξη όλων των μνημονιακών κυβερνήσεων είναι όχι μόνο να μην υπάρχει βασική σύνταξη μετά το 2026, αλλά και μετά από μερικά χρόνια να μην υπάρχουν συνταξιούχοι αγρότες που θα παίρνουν έστω και μικρό ποσοστό της βασικής σύνταξης, με δεδομένο ότι το ποσό των 2,69 δισ. ευρώ το θεωρούν υψηλή δαπάνη, δεν υπάρχει περίπτωση να καταλήξουν σε μέτρα που θ' αυξάνουν αυτή τη δαπάνη.

Αν χορηγούσαν ολόκληρο το ποσό των 384 ευρώ σε όλους τους συνταξιούχους αγρότες, το σχετικό κονδύλι του κρατικού προϋπολογισμού θα ξεπερνούσε τα 2,69 δισ. ευρώ. Μόνο για τους 568.443 αγρότες που είναι ασφαλισμένοι στον Κλάδο Κύριας Ασφάλισης Αγροτών, η χορήγηση ολόκληρης της εθνικής σύνταξης των 384 ευρώ θα απαιτούσε από τον κρατικό προϋπολογισμό 2,62 δισ. ευρώ το χρόνο. Αν προσθέσουμε και το περίπου μισό εκατομμύριο (για την ακρίβεια: 538.143 το 2014) συνταξιούχους που παίρνουν τη βασική σύνταξη των 360 ευρώ (χωρίς να περιλαμβάνονται οι συνταξιούχοι ανασφάλιστοι υπερήλικες), το ποσό που θα απαιτούνταν από τον κρατικό προϋπολογισμό για να πάρουν όλοι τους ολόκληρη την εθνική σύνταξη των 384 ευρώ θα ξεπερνούσε τα 5 δισ. ευρώ!

Δηλαδή τι προσπαθούν να μας πουν οι παραμυθατζήδες; Οτι καταργούν την κρατική δαπάνη των 2,69 δισ. ευρώ το χρόνο, για να την αντικαταστήσουν με μια κρατική δαπάνη μεγαλύτερη από 5 δισ. ευρώ το χρόνο; Και επιδεικνύουν τέτοια γενναιοδωρία, τη στιγμή που αλλάζουν το Ασφαλιστικό για να μειώσουν την κρατική δαπάνη, όπως λένε, και όχι για να την αυξήσουν;

Να γιατί η λεγόμενη εθνική σύνταξη των 384 ευρώ θα δίνεται αναλογικά (ανάλογα με τα έτη ασφάλισης), όπως προβλέπει και ο νόμος Λοβέρδου-Κουτρουμάνη, και όχι ολόκληρη σε όλους. Οταν το σχέδιο Κατρούγκαλου προβλέπει την κατάργηση της κρατικής χρηματοδότησης του Κλάδου Κύριας Ασφάλισης Αγροτών, πράγμα που θα οδηγήσει σε σμίκρυνση ακόμα και της σύνταξης-προνοιακού βοηθήματος των 155 ευρώ, θα ήταν αφελές να πιστέψει κανείς ότι θ' ανοίξουν οι κρουνοί του κρατικού προϋπολογισμού για να χρηματοδοτήσουν την καταβολή εθνικής σύνταξης 384 ευρώ σε κάθε συνταξιούχο, χωρίς προϋποθέσεις πέραν των 15 ετών ασφάλισης.

Αν περάσει το σχέδιο Κατρούγκαλου, θα είναι καίριο το χτύπημα σε βάρος των αγροτών. Γι' αυτό οι αγρότες πρέπει «να φάνε σίδερα» για να μην περάσει. Εχει γίνει φανερή πια και η τακτική της συγκυβέρνησης, με τη σύμφωνη γνώμη των τροϊκανών. Αναβάλλουν την προώθηση του ασφαλιστικού νομοσχέδιου για ψήφιση στη Βουλή για το Μάρτη, προσδοκώντας ότι τέλος Φλεβάρη οι αγρότες θα διαλύσουν τα μπλόκα και θα επιστρέψουν στα χωριά τους επειδή αρχίζει η νέα καλλιεργητική περίοδος. Οταν ξέρεις την τακτική του αντίπαλου, προσαρμόζεις κι εσύ τη δική σου τακτική αναλόγως.

Κατασκευές για δεδομένα αποτελέσματα οι αναλογιστικές μελέτες

Απαιτείται εμμονή στην ταξική θέση

«Μα είναι δυνατόν, κύριε υπουργέ, να παρουσιάζετε ασφαλιστικό νομοσχέδιο, χωρίς προηγουμένως να έχετε κάνει αναλογιστική μελέτη;». Είναι το καθιερωμένο ερώτημα που υποβάλλουν προς τον Κατρούγκαλο τα παπαγαλάκια των αστικών ΜΜΕ. Το πρωτοείπε ο Βρούτσης, τον σιγοντάρισε ο Λοβέρδος και μετά το έκαναν μόνιμο μοτίβο οι παρουσιαστές των ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών εκπομπών, αυτοί οι κατά κανόνα άσχετοι, που «όλα τα σφάζουν, όλα τα μαχαιρώνουν».

Πρόκειται για ερώτημα κάλπικο, για ερώτημα-παγίδα. Μην κοιτάτε που ο Κατρούγκαλος μειδιά μ' εκείνο το (καλύτερα ν' αποφύγουμε τον χαρακτηρισμό) χαμόγελό του και λέει διάφορες αρλούμπες. Δεν τον συμφέρει να πει «υπάρχει αναλογιστική μελέτη», γιατί αν το πει, θα του ζητήσουν να την παρουσιάσει κι άμα την παρουσιάσει θα βγει στο φως η πραγματική αλήθεια για το αντιασφαλιστικό έκτρωμα. Τόσο καιρό συζητούν με τα τεχνικά κλιμάκια της τρόικας και αυτή τη βδομάδα με την ίδια την τρόικα. Οι ίδιοι έχουν πει -απαντώντας σε δημοσιεύματα ξένων εφημερίδων και διαρροές από τις Βρυξέλλες- ότι έχουν ποσοτικοποιήσει το σχέδιο Κατρούγκαλου και έχουν στείλει τα δεδομένα στους «θεσμούς». Δεν τα δίνουν στη δημοσιότητα, όμως, γιατί όλη η προπαγανδιστική εκστρατεία που προσπάθησαν να στήσουν με το σχέδιο Κατρούγκαλου, θα τιναζόταν στον αέρα, αφού θα αποκαλύπτονταν τα ψέματα για τη λεγόμενη «εθνική σύνταξη» και τη λεγόμενη «προσωπική διαφορά».

Εχουμε γράψει πολλές φορές και το έχουμε αποδείξει με συγκεκριμένα επιχειρήματα και στοιχεία, ότι το ασφαλιστικό νομοσχέδιο είναι έτοιμο και υπακούει απόλυτα στις απαιτήσεις του Μνημόνιου-3, τις οποίος ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ είχε εισηγηθεί, με την πρόταση Τσίπρας στις 22 Ιούνη του 2015. Με την τρόικα συζητούν λεπτομέρειες. Για παράδειγμα, δε συζητούν το αν θα κοπούν συντάξεις (ο λογαριασμός δε βγαίνει διαφορετικά), αλλά σε τι ύψος θα είναι το κόψιμο φέτος (θ' ακολουθήσουν άλλα κοψίματα τα επόμενα χρόνια, αφού η «προσωπική διαφορά» θα είναι μια δεξαμενή από την οποία θα μπορούν όποτε θέλουν να κόβουν).

Οταν κάποιοι ζητούν αναλογιστική μελέτη, είναι σαν να ζητούν από την κυβέρνηση να τους δώσει ένα κατασκευασμένο μαθηματικό μοντέλο, το οποίο θα δικαιολογεί τις αντιασφαλιστικές ανατροπές. Γιατί αυτό είναι οι αναλογιστικές μελέτες.

Μια αναλογιστική μελέτη (υποτίθεται ότι) είναι μια προβολή στο μέλλον των βασικών χρηματοοικονομικών μεγεθών ενός ασφαλιστικού οργανισμού. Επί τη βάσει ενός μαθηματικού μοντέλου, όχι ιδιαίτερα σύνθετου, προβλέπεται πώς θα εξελιχθούν τα έσοδα και οι δαπάνες του στη χρονική περίοδο για την οποία γίνεται η μελέτη. Φυσικά, οι προβλέψεις γίνονται με βάση ορισμένες παραδοχές. Ορισμένες απ' αυτές είναι πραγματικές (π.χ. ποια είναι η ακριβής κατάσταση του ασφαλιστικού οργανισμού τη στιγμή που ξεκινά η μελέτη), ενώ και οι υπόλοιπες πρέπει να είναι ρεαλιστικές. Δηλαδή, να στηρίζονται σε επιστημονικές προβλέψεις ως προς την οικονομική και κοινωνική κίνηση και όχι σε αυθαίρετους αριθμούς. Οταν συμβαίνει το πρώτο, τότε τα περιθώρια σφάλματος είναι σχετικά στενά. Οταν συμβαίνει το δεύτερο, δεν έχουμε αναλογιστική μελέτη, αλλά ένα μπαλαμούτι που σκοπό έχει να «αποδείξει» προκάτ συμπεράσματα.

Και στην πρώτη περίπτωση, όμως, όταν η μελέτη στηρίζεται σε πραγματικά δεδομένα και σε ρεαλιστικές προβλέψεις, όσο μεγαλύτερο είναι το χρονικό διάστημα της προβολής τόσο μεγαλύτερη είναι η αβεβαιότητα των αποτελεσμάτων που προκύπτουν από το μαθηματικό μοντέλο.

Πάντως, όσες αναλογιστικές μελέτες γνωρίσαμε μέχρι τώρα στην Ελλάδα (στις αρκετές δεκαετίες που ασχολούμαστε με τα ασφαλιστικά θέματα) **ήταν όλες σκέτο μπαλαμούτι**. Είχαν εκ των προτέρων δεδομένο το αποτέλεσμα που έπρεπε να βγάλουν και διαμόρφωναν αναλόγως τις παραδοχές τους ώστε να «στηρίζουν» το δεδομένο αποτέλεσμα.

Πρωταθλήτρια στο σπορ του μπαλαμουτιού αναδείχτηκε η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ, με «επιστημονικό» υπεύθυνο τον πρώην διευθυντή του Ινστιτούτου Εργασίας και νυν σύμβουλο του Δραγασάκη Σάββα Ρομπόλη (ναι, αυτόν που εμφανίζεται καθημερινά στα κανάλια και μοστράρεται σαν η απόλυτη αυθεντία στα ασφαλιστικά). Το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ, λοιπόν, έφτιαξε δύο αναλογιστικές «μελέτες», μία το 2001 και μία το 2005, και κατέληξε σε διαμετρικά αντίθετα συμπεράσματα ως προς τη βιωσιμότητα του ΙΚΑ και την επάρκεια της ετήσιας κρατικής συμμετοχής στη χρηματοδότηση των εσόδων του. Το 2001, αβαντάροντας απροκάλυπτα την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και το νόμο Ρέππα, η αναλογιστική μελέτη του ΙΝΕ κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το 1% του ΑΕΠ ετησίως είναι επαρκέστατο για να μην έχει το ΙΚΑ πρόβλημα μέχρι το 2032. Μάλιστα, ο Πολυζωγόπουλος (τότε πρόεδρος της ΓΣΕΕ) συμμετείχε σε σύσκεψη με τους Χριστοδουλάκη και Ρέππα (υπουργοί Οικονομικών και Εργασίας της κυβέρνησης Σημίτη) και βγαίνοντας δήλωσε καταχαρούμενος ότι το 1% του ΑΕΠ εξασφαλίζει τις συντάξεις του ΙΚΑ μέχρι το 2032, γι' αυτό και δε χρειάζεται το ΙΚΑ να διεκδικήσει τα κλεμμένα αποθεματικά του!

Το 2005, επειδή οι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ ήθελαν να εκθέσουν την κυβέρνηση της ΝΔ, έβαλαν το ΙΝΕ να κάνει νέα αναλογιστική μελέτη που κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το 1% του ΑΕΠ δε φτάνει και πρέπει να γίνει 2,4%! Κανένα πραγματικό δεδομένο δεν είχε αλλάξει μέσα σ' αυτά τα τέσσερα χρόνια. Εκείνο που είχε αλλάξει ήταν η πολιτική σκοπιμότητα. Και μη νομίσετε πως μιλάμε για πενταροδεκάρες. Με τα τότε δεδομένα, η ύψους 1,4% του ΑΕΠ διαφορά ήταν πάνω από 3 δισ. σε ετήσια βάση!

Η κυβέρνηση Καραμανλή έκανε «ρελάνς», παραγγέλλοντας (επί πληρωμή, φυσικά) αναλογιστική μελέτη στο Διεθνές Γραφείο Εργασίας, που εκτέλεσε με ευσυνειδησία την παραγγελία του πελάτη και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι «αν δε ληφθούν μέτρα ώστε να αυξηθούν οι πηγές εσόδων του ΙΚΑ ή να μειωθούν οι δαπάνες παροχών του, η οικονομική βιωσιμότητα του ΙΚΑ θα συνεχίσει να χειροτερεύει σημαντικά στο μέλλον». Ακολούθησε ο νόμος Πετραλιά και το χτύπημα στα ΒΑΕ.

Η περίπτωση της «μελέτης» του ΔΓΕ επιβεβαιώνει για μια ακόμη φορά, ότι οι αναλογιστικές μελέτες δεν είναι επιστημονικά εργαλεία, αλλά εργαλεία σκοπιμότητας. Εργαλεία άσκησης πολιτικής από τις κυβερνήσεις (και όχι μόνο). Επειδή το πεδίο αβεβαιότητας είναι πολύ μεγάλο, το εκμεταλλεύονται και αυθαιρετούν, προκειμένου να βγάλουν τα συμπεράσματα που θέλουν, να χειραγωγήσουν συνειδήσεις, να παραλύσουν αντιδράσεις και να προωθήσουν αντιασφαλιστικά μέτρα. Εως τώρα δεν έχει βγει ούτε μία αναλογιστική μελέτη που να μην υπακούει σε τέτοιες σκοπιμότητες, που να προσπάθησε να αποτυπώσει με πιστότητα μια πραγματικότητα και να προβλέψει με αντικειμενικότητα τις προοπτικές της.

Μακριά, λοιπόν, από τις αναλογιστικές προστυχιές. Η εργατική τάξη είναι ο παραγωγός του κοινωνικού πλούτου και ταυτόχρονα το υποζύγιο της φορολογίας (έμμεσης και άμεσης). Απαιτεί πλήρη κοινωνική ασφάλιση για όλους και χρηματοδότησή της από τους καπιταλιστές και το κράτος τους. Και δε χρειάζεται αναλογιστικές μελέτες, γιατί αυτό αποτελεί ελάχιστο δικαίωμά της. Αν μπει σε λογική συζήτησης επί «βιωσιμότητας» και αναλογιστικών μελετών, τότε θα βρεθεί να διαπραγματεύεται όχι αυτό που δικαιούται, αλλά τι θα χάσει από την επόμενη αντιασφαλιστική ανατροπή. Αυτό το έργο δεν είναι καινούργιο. Απλώς το ξαναβλέπουμε.

Διαδώστε το νέο έκτακτο φύλλο για το Ασφαλιστικό

Μεταρρύθμιση στην εκπαίδευση

Εντονο φλερτ με τον αστικό εκσυγχρονισμό

Το κακοπαιγμένο σίριαλ των ανοιχτών συνεδριάσεων της επιτροπής διαλόγου για την Παιδεία συνεχίζεται ανά την επικράτεια, έπειτα από την αποτυχία της διεξαγωγής τους στην Αθήνα, μετά από τις παρεμβάσεις εκπαιδευτικών, αδιόριστων και φοιτητών. Οι συριζαίοι πασχίζουν να αποδείξουν ότι τώρα τάχα διεξάγουν έναν διαφορετικό «διάλογο», όπου μπορεί να συμμετέχει ο καθένας και κυρίως η βάση των εκπαιδευτικών, γι' αυτό και διοργανώνουν αυτά τα αποτυχημένα events, τα οποία σε τελική ανάλυση δεν θα παίξουν κανένα ρόλο, γιατί τις προτάσεις θα διαμορφώσουν οι ειδικές επιτροπές που λειτουργούν στο πλαίσιο του «εθνικού διαλόγου».

Σ' αυτές τις ειδικές επιτροπές και τις ομάδες εργασίας, ο Αντώνης Λιάκος, πρόεδρος της επιτροπής διαλόγου, υπέβαλε δώδεκα προς επεξεργασία θέματα και ερωτήματα, που εμμέσως περιέχουν και τις δικές του προτάσεις, που όπως όλα δείχνουν θα αποτελέσουν και τον πυρήνα των σχεδιαζόμενων αλλαγών.

Μεταξύ άλλων, ο Αντώνης Λιάκος αναφέρει:

◆ *«Χρειάζεται η σύνταξη ενός Εθνικού Πλαισίου Εκπαίδευσης (National Curriculum) αντικείμενο του οποίου είναι να προσδιορίσει σε αδρές γραμμές τη μορφή και το γενικό περιεχόμενο του Εθνικού Πλαισίου Εκπαίδευσης για τον Ελληνα-Ευρωπαίο πολίτη του 21ου αιώνα που μπορεί να λειτουργήσει αποτελεσματικά σε ένα παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον μεγάλων αλλαγών και απρόβλεπτων εξελίξεων. Το ΕΠΕ θα δηλώνει το γενικό σκοπό και τους βασικούς στόχους της σχολικής εκπαίδευσης, τα εκπαιδευτικά standards που θα πρέπει να αναμένονται συνολικά από τη μεταρρύθμιση του εκπαιδευτικού συστήματος, αλλά και να επιτυγχάνονται σε κάθε βαθμίδα της εκπαίδευσης».*

Ποιο θα είναι, αλήθεια, αυτό το Εθνικό Πλαίσιο Εκπαίδευσης, η στρατηγική δηλαδή των εκπαιδευτικών στόχων, που θα διαμορφώνουν «αποτελεσματικά» τον «Ελληνα-Ευρωπαίο πολίτη του 21ου αιώνα», στο πλαίσιο ενός «παγκοσμιοποιημένου περιβάλλοντος», δηλαδή της κυριαρχίας των καπιταλιστικών μονοπωλιακών κολοσσών, στους οποίους υποτάσσονται οι χωριστές κρατικές οντότητες;

Δεν θα είναι τίποτε άλλο από τη στρατηγική ταύτισης της παρεχόμενης εκπαίδευσης με τα απαιτούμενα προσόντα και δεξιότητες από την καπιταλιστική αγορά εργασίας. Γεγονός που οδηγεί στην απογύμνωση της εκπαίδευσης από κάθε ψήγμα ολιστικής γνώσης και ουμανισμού και ενατένισή της με καθαρά χρησιμοθηρικό πνεύμα. Που οδηγεί στα ευέλικτα προγράμματα σπουδών, με τη συμμετοχή ιδιωτικών και «τοπικών φορέων», ανάλογα με τις ανάγκες της τοπικής αγοράς, στον κατακερματισμό των σπουδών και των τίτλων σπουδών και στην προώθηση της «διά βίου εκπαίδευσης», ως μέσου -με απατηλό και επιφανειακό τρόπο- παραμονής του «απασχολήσιμου» στην αγορά εργασίας.

Ποια η διαφορά από τους στόχους του «νέου σχολείου» της Διαμαντοπούλου, του οποίου μάλιστα η υλοποίηση εφαρμογής προβλέπεται στο 3ο Μνημόνιο; Καμιά απολύτως.

◆ Στο παραπάνω πλαίσιο στρατηγικής οργάνωσης της εκπαίδευσης σε όλες τις βαθμίδες θα πρέπει να δούμε και αυτά που αναφέρει ο Αντώνης Λιάκος στη δεύτερη ενότητα:

α) *«Το μοντέλο διακυβέρνησης της εκπαίδευσης. Πώς θα αποκτήσει αυτονομία η σχολική μονάδα, ως προς το πρόγραμμα, και τη λειτουργία της; Μπορεί να έχουν οι σχολικές μονάδες τη διαχείριση του προϋπολογισμού τους; Ποιο είναι το optimum μέγεθος;».*

β) *«Ενιαίος τύπος σχολείων, ή διαφοροποιημένη εκπαίδευση; Μπορεί το σχολείο να βγει από την τυποποιημένη ανωνυμία και να αποκτήσει διακριτή φυσιογνωμία και brand name;».*

γ) *«Ομάδα εργασίας για τη μελέτη σταδιακή εφαρμογή των μεταρρυθμίσεων, για τις νομοθετικές παρεμβάσεις που απαιτεί μια διαφοροποιημένη εκπαίδευση και ένα σχετικά αποκεντρωμένο εκπαιδευτικό σύστημα».*

Κοντολογίς, ο πρόεδρος της επιτροπής διαλόγου των Τσιπροκαμμένων δεν έχει απολύτως κανέναν ενδοιασμό, αφού προτείνει στις ειδικές επιτροπές να εξετάσουν την «αυτονομία» των σχολικών μονάδων όχι μόνο ως προς το πρόγραμμα και τη λειτουργία τους, αλλά και ως προς τη διαχείριση του προϋπολογισμού τους, γεγονός που υποκρύπτει και τη χρηματοδότηση από «άλλες πηγές» με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την άλωση της δημόσιας Παιδείας από τα ιδιωτικά καπιταλιστικά συμφέροντα. Ή να εξετάσουν το γεγονός αν χρειάζεται μια «διαφοροποιημένη εκπαίδευση», σχολεία με «διακριτή φυσιογνωμία» αντί του ενιαίου τύπου σχολείων, που θα εξασφάλιζε έστω ένα μίνιμουμ ισότητας πρόσβασης στη γνώση ανάμεσα στη μαθητική νεολαία. Είναι δε, τόσο το θράσος του που θεωρεί το σχολείο με το ενιαίο πρόγραμμα ως σχολείο ταυτισμένο με την «τυποποιημένη ανωνυμία»!

◆ *«Η αναμόρφωση του γενικού λυκείου δεν μπορεί να διαχωριστεί από την πρόσβαση στα ΑΕΙ. Προτείνεται η δημιουργία μιας Ειδικής Επιτροπής με δυο ομάδες εργασίας οι οποίες θα ασχοληθούν με τα παρακάτω:*

• Ομάδα εργασίας που θα εξετάσει μοντέλα εκπαίδευσης και πλαίσια σπουδών που θα περιλαμβάνουν δύο διαφορετικά Πλαίσια Προγραμμάτων Σπουδών, το ένα εκ των οποίων μπορεί να είναι πρόγραμμα που οδηγεί σε ενός τύπου Διεθνές Απολυτήριο [International Baccalaureate].

• Με δεδομένο ότι είναι απολύτως αναγκαία η σταδιακή (μερική ή συνολική) αποσύνδεση της εκπαίδευσης στο ΓΕΛ από τις πανελλήνιες εισαγωγικές εξετάσεις, έργο της ειδικής επιτροπής θα είναι μια ολοκληρωμένη πρόταση θέσπισης κριτηρίων για την εισαγωγή στην Γ/θμια εκπαίδευση.

• Για τα τμήματα υψηλής ζήτησης μπορεί να εξεταστεί αν η πιστοποιημένη γλωσσομάθεια ή οι γνώσεις Η/Υ μπορούν να αποτελέσουν κριτήρια. Τα κριτήρια μπορεί να περιλαμβάνουν και βαθμολογία από εναλλακτικές στις πανελλήνιες τυποποιημένες [standardized] εξετάσεις (π.χ. εξετάσεις ικανοτήτων πολιτειότητας ή εξετάσεις ακαδημαϊκής αντίληψης [Academic Aptitude Test] ή ακαδημαϊκής απόδοσης [Academic Performance Test], τύπου PISA). Σε τμήματα ΑΕΙ που δεν έχουν μεγάλη ζήτηση, οι εισαγόμενοι θα μπορούσαν να επιλέγονται με συγκεκριμένα κριτήρια και χωρίς οποιουδήποτε τύπου εξετάσεις. Για τα τμήματα όπου η προσφορά ισοσταθμίζει ή υπερκαλύπτει τη ζήτηση το αναβαθμισμένο απολυτήριο λυκείου μπορεί να είναι η μοναδική προϋπόθεση.

• Πρέπει να εκλείψει επίσης το φαινόμενο φοιτητές να σπουδάζουν ειδικότητες για τις οποίες δεν ενδιαφέρονται, και να αποκλείονται φοιτητές οι οποίοι ενδιαφέρονται γι' αυτές. Κάθε φοιτητής θα επιλέγει μια ή δυο ειδικότητες, αναλόγως των ενδιαφερόντων του, αλλά και των εκτιμούμενων από τον ίδιο δυνατοτήτων πρόσβασης. Με αυτό τον τρόπο ενισχύουμε την υπευθυνότητα των νέων στην επιλογή της σταδιοδρομίας τους».

Ο Αντώνης Λιάκος για άλλη μια φορά στηρίζει την κοινωνική επιλογή ως απαραίτητο συστατικό του συστήματος επιλογής για την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Τα μεγάλα λόγια για ελεύθερη πρόσβαση, για ένα δικαιότερο σύστημα πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση καταρρέουν και μόνο με την πρόταση για την ύπαρξη δύο διαφορετικών Πλαισίων Προγραμμάτων Σπουδών, στο δημόσιο σχολείο, ένα εκ των οποίων μπορεί να οδηγεί στο Διεθνές Απολυτήριο (International Baccalaureate).

Το International Baccalaureate είναι ένα διαφορετικό πρόγραμμα σπουδών που εφαρμόζεται σε κάποια μεγάλα ιδιωτικά σχολεία και οδηγεί σε απολυτήριο που δεν είναι ισότιμο με το απολυτήριο του γενικού λυκείου, αλλά αποτελεί στοιχείο εισόδου σε κάποια πανεπιστήμια του εξωτερικού. Είναι δε, προνομιακό πεδίο φοίτησης για τα παιδιά της μεσοαστικής και μεγαλοαστικής τάξης.

Η αποθέωση του ταξικού διαχωρισμού, στο όνομα μάλιστα της ενίσχυσης της κατεύθυνσης της ελεύθερης πρόσβασης, γίνεται με τη διαφοροποίηση στην πρόσβαση για τις σχολές υψηλής ζήτησης (με κριτήρια όπως π.χ. πιστοποιητικό γλωσσομάθειας, γνώσεις Η/Υ, εξετάσεις ικανοτήτων πολιτειότητας ή ακαδημαϊκής αντίληψης, που ευνοούν αναφανδόν τα παιδιά των εύπορων και υψηλού μορφωτικού επιπέδου οικογενειών) από την πρόσβαση στις «αζήτητες» σχολές, που προορίζονται για την πλέμπα.

◆ *«Βασικό αντικείμενο της ειδικής επιτροπής είναι να διερευνήσει τα πρότυπα τεχνικής και επαγγελματικής εκπαίδευσης που φαίνεται να έχουν λειτουργήσει αποτελεσματικά και να καταθέσουν αιτιολογημένη πρόταση ή για ένα Πολυκλαδικό Λύκειο ή για ένα Επαγγελματικό Λύκειο (ΕΠΑΛ) το οποίο όμως έχει και αυτό προοπτική, όπως και το Γενικό Λύκειο, την σταδιακή αποσύνδεση της εκπαίδευσης από τις πανελλήνιες εισαγωγικές εξετάσεις».*

Αποκαλύπτεται ότι στόχος και της συριζαίικης «μεταρρύθμισης» είναι ο εκ νέου «εκσυγχρονισμός» της λεγόμενης τεχνικοεπαγγελματικής εκπαίδευσης, ώστε να απορροφήσει μεγαλύτερο ποσοστό μαθητών και να αποσυμφορίσει την πίεση που ασκεί η ελληνική εργαζόμενη κοινωνία για πανεπιστημιακή μόρφωση, ενώ ως τώρα συμβαίνει το αντίθετο, παρά τα συνεχή φτιασιδώματα της ΤΕΕ. Αυτός, άλλωστε, είναι και ο καημός των αφεντικών της ΕΕ (έκθεση της ΕΕ για την εκπαίδευση και την κατάρτιση 2015), που διαπιστώνουν ταυτόχρονα την ετοιμότητα της συγκυβέρνησης να προωθήσει «την αποτελεσματική εφαρμογή του νόμου» (Νόμος 4186/2013, γνωστός ως νόμος Αρβανιτόπουλου) και να «εκσυγχρονίσει και να επεκτείνει την Επαγγελματική Εκπαίδευση και μαθητεία».

◆ *«Η έννοια της αξιολόγησης έχει χάσει το περιεχόμενό της και έχει γίνει πολεμική κραυγή ένθεν-κακείθεν. Ωστόσο, όπως και να την αποκαλέσουμε, ως αξιολόγηση, αποτίμηση, λογοδοσία, στάθμιση απόδοσης κλπ. είναι κάτι το οποίο χρειάζεται στην ελληνική εκπαίδευση σε όλες τις βαθμίδες της για την βελτίωσή της... Αντικείμενο της επιτροπής στο σύνολό της είναι ο προσδιορισμός των Δεικτών Ποιότητας (Δείκτες διαδικασίας και Δείκτες αποτελέσματος) με τους οποίους θα παρακολουθείται και θα αποτιμάται το εκπαιδευτικό έργο μέσα από μια διαμορφωτική (και όχι τιμωρητική) αξιολόγηση. Οι Δείκτες Ποιότητας θα πρέπει να αποτελούν χρήσιμα, απλά και εύχρηστα, καθώς και αποτελεσματικά εργαλεία. Πρέπει επίσης να οριστεί ποιοι μετέχουν στην αυτό-αξιολόγηση και αξιολόγηση-αποτίμηση:*

• των προγραμμάτων σπουδών

• των σχολικών μονάδων (λαμβάνοντας υπόψη το context and προφίλ του σχολείου) για να έχουν τη δυνατότητα βελτίωσης από μόνες τους

• των στελεχών εκπαίδευσης (που περιλαμβάνει και τους σχολικούς συμβούλους)

• των εκπαιδευτικών».

Οι μάσκες πλέον έχουν πέσει εντελώς. Ερχεται η αξιολόγηση των σχολικών μονάδων και των εκπαιδευτικών. Τις καθησυχαστικές διαβεβαιώσεις ότι η αξιολόγηση δεν θα είναι «τιμωρητική» τις ακούμε βερεσέ, αφού αυτή συνδέεται και με το νέο μισθολόγιο-φτωχολόγιο αλλά και με όσα προβλέπει ο φασιστικός Δημοσιοϋπαλληλικός Κώδικας για τις απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων.

◆ *«Ενιαίος χώρος ΑΕΙ-Ερευνας, αναμόρφωση του χάρτη των ΑΕΙ, Μεταπτυχιακά*

• Αναμόρφωση του Χάρτη της ΑΕ, προτάσεις για τον εξορθολογισμό των τμημάτων και των σχολών, κοινά προγράμματα, συνδυασμός ειδικοτήτων.

• Ενιαίος χώρος ΑΕΙ-Ερευνας: Τι σημαίνει και πώς θα επιτευχθεί;

• Αναμόρφωση των μεταπτυχιακών σπουδών.

Αρχικά χρειαζόμαστε ένα πλαίσιο με σαφείς θέσεις, διάγραμμα βηματισμών και στη συνέχεια, σε μεταγενέστερη φάση συγκεκριμένες προτάσεις για ένα νέο νομοθετικό πλαίσιο που θα ορίζει την ανώτατη εκπαίδευση».

Από τα παραπάνω αντιλαμβανόμαστε ότι έρχεται νέο «σχέδιο Αθηνά». Και πάλι ο «εξορθολογισμός» του χάρτη της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης θα έχει ως στόχο όχι τόσο τη διόρθωση των παραλογισμών στην ίδρυση τμημάτων χωρίς ουσιαστικό αντικείμενο, μόνο και μόνο για να εξυπηρετηθούν κομματικά, ψηφοθηρικά ή συντεχνιακά συμφέροντα. Γιατί τα πάντα κινούνται και πάλι σ' αυτό το σαθρό έδαφος, το οποίο οι συριζαίοι δεν αμφισβητούν, εξ ου και το έχουν αποδείξει με την έως τώρα πολιτική τους σε όλα τα επίπεδα. Αντίθετα, κύριος σκοπός θα είναι η δραματική συρρίκνωση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, με στόχο την ανακοπή της ροής προς αυτήν των λαϊκών στρωμάτων και ο δραστικός περιορισμός της δημόσιας χρηματοδότησης.

Αντιλαμβανόμαστε επίσης ότι προς το παρόν μόνο «διορθώσεις» θα γίνουν σε κάποια σημεία του νόμου-ταφόπλακα για το δημόσιο Πανεπιστήμιο της Διαμαντοπούλου («διάγραμμα βηματισμών» το λέει ο Λιάκος). Ο νέος νόμος-πλαίσιο παραπέμπεται στις ελληνικές καλένδες.

Στατιστικές αλχημείες στην υπηρεσία της αντιασφαλιστικής επίθεσης

Δεν είναι η πρώτη φορά που αναφερόμαστε στο σκάνδαλο της εισφοροκλοπής από τους καπιταλιστές, που δεν καταβάλλουν στο ΙΚΑ-ΕΤΑΜ ασφαλιστικές εισφορές ύψους αρκετών δισ. ευρώ, μολονότι υποβάλλουν τις Αναλυτικές Περιοδικές Δηλώσεις (ΑΠΔ). Αυτό συμβαίνει γιατί το ΙΚΑ-ΕΤΑΜ, με εντολή των κυβερνήσεων, δεν πιέζει τους καπιταλιστές να πληρώσουν τις οφειλόμενες εισφορές μαζί με τα προβλεπόμενα πρόστιμα λόγω της καθυστέρησης. Σ' αυτό το συμπέρασμα οδηγηθήκαμε μετά από μελέτη των στατιστικών στοιχείων που δίνει η Διεύθυνση Αναλογιστικών Μελετών και Στατιστικής του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ, ύστερα από επεξεργασία των ΑΠΔ. Οπως έχουμε ξαναγράψει, αυτή η μελέτη γίνεται από το 2004 και δημοσιοποιείται με μια χρονική υστέρηση περίπου εννιά μηνών, που οφείλεται στον όγκο της δουλειάς (κάποιες χρονιές οι ΑΠΔ ξεπέρασαν τα 2 εκατ.).

Στο πρώτο σχετικό δημοσίευμά μας, στις 24 Οκτώβρη, με τίτλο «Το ΙΚΑ καταρρέει (και) λόγω της εισφοροκλοπής», αναφέραμε εισαγωγικά: *«Το ΙΚΑ καταρρέει χρηματοδοτικά, όχι μόνο λόγω της μεγάλης ανεργίας, όχι μόνο γιατί καταληστεύτηκαν και εξακολουθούν να καταληστεύονται τα αποθεματικά του (όπως και των άλλων ασφαλιστικών ταμείων), όχι μόνο γιατί η κρατική συμμετοχή στα ασφαλιστικά ταμεία ήταν μικρής διάρκειας και ισχνή, όχι μόνο γιατί διαχρονικά γίνεται πάρτι με την εισφοροδιαφυγή. Καταρρέει και γιατί την περίοδο της κρίσης και των Μνημονίων (2010-2015), οι καπιταλιστικές επιχειρήσεις, μεγάλες και μικρές (για τα δεδομένα του ελληνικού καπιταλισμού), σε μαζική κλίμακα δεν καταβάλλουν τις ασφαλιστικές εισφορές (εργατικές και εργοδοτικές, που στην ουσία είναι στο σύνολό τους εργατικές), με το πρόσχημα ότι δεν μπορούν να ανταποκριθούν και αν το κάνουν θα καταρρεύσουν, θα κλείσουν και θα απολυθούν και άλλοι εργαζόμενοι».*

Επανερχόμαστε στο θέμα γιατί την περασμένη Τρίτη το υπουργείο Εργασίας έδωσε στη δημοσιότητα ειδικό τεύχος του Πληροφοριακού Συστήματος «Εργάνη», με ηλεκτρονική καταγραφή όλων των επιχειρήσεων και των εργαζόμενων με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου. Οπως θα δούμε αμέσως, με την κίνησή του αυτή ο υπουργός Εργασίας Γ. Κατρούγκαλος προσπαθεί να συσκοτίσει τα πραγματικά στοιχεία για την ασφάλιση των εργαζόμενων στο ΙΚΑ-ΕΤΑΜ και για το ύψος του μέσου μισθού και μέσου μεροκάματου πάνω στα οποία υπολογίζονται οι ασφαλιστικές εισφορές.

Στοιχεία ΕΡΓΑΝΗΣ 2014	
Εύρος αμοιβών	**Εργαζόμενοι**
501-600	137.113
601-700	137.376
701-800	129.257
801-900	110.434
901-1000	94.585
1001-1200	171.139
1201-1500	151.282
1501-2000	125.953
2001-2500	62.448
2501-3000	29.949
> 3000	47.725
Σύνολο	**1.197.261**

Στοιχεία ΔΑΜΣ ΙΚΑ-ΕΤΑΜ 2014	
Συνολική απασχόληση	1.721.823
Πλήρης απασχόληση	**1.265.665**
Μέσο ασφαλιστέο ημερομίσθιο (ευρώ)	52.87
Μέσος ασφαλιστέος μισθός (ευρώ)	1235.82
Μέση μηνιαία απασχόληση (ημέρες)	23.36
Μερική απασχόληση	**456.158**
Μέσο ασφαλιστέο ημερομίσθιο (ευρώ)	24.29
Μέσος ασφαλιστέος μισθός (ευρώ)	428.90
Μέση μηνιαία απασχόληση (ημέρες)	17.66

Στην πρώτη στήλη του πίνακα με στοιχεία από το τεύχος της «Εργάνης» παρουσιάζονται διάφορες κατηγορίες εύρους αμοιβών στην πλήρη απασχόληση, ενώ στη δεύτερη στήλη παρουσιάζεται ο αριθμός των εργαζόμενων που η αμοιβή τους είναι εντός του συγκεκριμένου εύρους. Σύμφωνα, λοιπόν, με την «Εργάνη», οι εργαζόμενοι που εργάστηκαν το 2014 στο σύνολο των επιχειρήσεων με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ανήλθαν σε 1.197.261.

Για τους εργαζόμενους με μερική απασχόληση η «Εργάνη» μας πληροφορεί ότι το 2014 ανήλθαν σε 333.9128, χωρίς να μας δίνει στοιχεία για το εύρος που κινήθηκαν οι αμοιβές τους.

Εχοντας υπόψη τα στοιχεία από την έρευνα της Διεύθυνσης Αναλογιστικών Μελετών και Στατιστικής του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ, «ψυλλιαστήκαμε» ότι ο Κατρούγκαλος και οι σύμβουλοί του βάζουν στη μπάντα τα συγκεκριμένα στοιχεία. Το κάνουν γιατί θεωρούν βάρος για την καπιταλιστική ανάπτυξη και για την περιβόητη ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων τον υπολογισμό των ασφαλιστικών εισφορών πάνω στις Κλαδικές Συμβάσεις Εργασίας, ανεξάρτητα από το αν οι εργαζόμενοι έχουν εξαναγκαστεί να υπογράψουν ατομικές ή επιχειρησιακές συμβάσεις εργασίας με χαμηλότερες αμοιβές. Οι καπιταλιστές και οι κυβερνήσεις τους θέλουν να υπολογίζονται οι εισφορές με βάση τις ατομικές συμβάσεις εργασίας και γι' αυτό εδώ και καιρό προβάλλουν τον ψευδή ισχυρισμό ότι οι ασφαλιστικές εισφορές είναι πολύ υψηλές.

◆ Από τον πίνακα που φτιάξαμε με βάση τα έγκυρα στοιχεία της ΔΑΜΣ του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ διαπιστώνουμε, καταρχάς, ότι οι εργαζόμενοι με πλήρη απασχόληση που ασφαλίζονται στο ΙΚΑ δεν είναι 1.197.261, αλλά 1.265.665. Αυτοί ασφαλίζονται με μέσο μισθό 1235,82 ευρώ και μέσο μεροκάματο 52,87 ευρώ και κατά μέσο όρο για 23,36 μέρες το μήνα (με μέγιστο επιτρεπόμενο όριο ασφάλισης τις 25 μέρες).

◆ Η καταγραφή της «Εργάνης» αναφέρεται στο μεγάλο εύρος των αποδοχών των εργαζόμενων με πλήρη απασχόληση (από 500 ευρώ μέχρι πάνω από 3.000 ευρώ), δε διευκρινίζει όμως με ποιους μισθούς και μεροκάματα θα ασφαλιστούν αυτοί οι 1.197.261 εργαζόμενοι. Εμμέσως αφήνεται να εννοηθεί, ότι θα ασφαλιστούν πάνω σ' αυτή την ευρεία γκάμα των αποδοχών και όχι πάνω στους μισθούς και τα μεροκάματα που προβλέπονται από τις Κλαδικές Συμβάσεις Εργασίας.

◆ Ο υπουργός Εργασίας Γ. Κατρούγκαλος βάζει σκόπιμα το Πληροφοριακό Σύστημα Εργάνη να δημιουργήσει δεύτερη βάση δεδομένων των επιχειρήσεων και των εργαζόμενων με σύμβαση ιδιωτικού δικαίου και για το 2014, ενώ διαθέτει τη βάση δεδομένων της ΔΑΜΣ του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ για ολόκληρο το 2014 και τους τέσσερις πρώτους μήνες του 2015. Προφανώς, επιδιώκει να περιθωριοποιήσει τα στοιχεία της ΔΑΜΣ του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ, επειδή δεν βολεύουν τους καπιταλιστές και την κυβέρνηση.

◆ Μ' αυτόν τον τρόπο, επιχειρείται να εισαχθεί η αντίληψη ότι οι ασφαλιστικές εισφορές (πρέπει να) υπολογίζονται επί των καταβαλλόμενων αποδοχών και όχι επί των αμοιβών που προβλέπονται από τις Κλαδικές Συμβάσεις Εργασίας.

◆ Ο Κατρούγκαλος θεωρεί τα στοιχεία που εισήγαγαν οι καπιταλιστές στην «Εργάνη» πιο φερέγγυα απ' αυτά που συγκέντρωσε η ΔΑΜΣ του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ μέσω των Αναλυτικών Περιοδικών Δηλώσεων. Δέχτηκε ως πραγματικά τα στοιχεία της «Εργάνης» και όχι τα στοιχεία της ΔΑΜΣ του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ.

◆ Η αποδοχή των στοιχείων της «Εργάνης» μας προϊδεάζει γι' αυτό που θα συμβεί με το «Αντικειμενικό σύστημα τεκμαρτού υπολογισμού εισφορών», που εισάγεται για πρώτη φορά με το άρθρο 60 του σχεδίου Κατρούγκαλου. Οι καπιταλιστές θα δίνουν μικρούς αριθμούς απασχολούμενων στις επιχειρήσεις τους, παρουσιάζοντας τις αποδοχές που καταβάλλουν βάσει των ατομικών συμβάσεων εργασίας, και οι αρμόδιοι ασφαλιστικοί φορείς (και το ΙΚΑ-ΕΤΑΜ, φυσικά) θα δέχονται αυτά τα στοιχεία και βάσει αυτών θα υπολογίζουν «αντικειμενικά» και «τεκμαρτά» (κοψοχρονιά δηλαδή) τις οφειλόμενες ασφαλιστικές εισφορές.

Οπως έχουμε επισημάνει, αν περάσει το σχέδιο Κατρούγκαλου, θα καταρρεύσει πλήρως η Κοινωνική Ασφάλιση.

Λεκτικά παιχνίδια απατεωνίσκων

«Κανείς δεν μας έχει ζητήσει νέα μέτρα», δήλωσε ο Τσακαλώτος (που περνιέται για «μούρη», τρομάρα του), απαντώντας σε ερώτηση σχετικά με όσα αναφέρουν οι «Χειμερινές οικονομικές προβλέψεις 2016» της Κομισιόν. Το τεχνοκρατικό κείμενο, όμως, δεν αφήνει περιθώρια παρερμηνείας. Αφού αναφέρεται στους στόχους που τέθηκαν με το τρίτο Μνημόνιο και παραθέτει τα μέτρα που έχουν ήδη νομοθετηθεί, συνεχίζει: *«Βεβαίως, επιπλέον μέτρα θα χρειαστούν το 2016 και το 2017 προκειμένου να επιτευχθούν οι στόχοι του προγράμματος για πρωτογενές πλεόνασμα 0,5% του ΑΕΠ το 2016 και 1,75% του ΑΕΠ το 2017. Ως τμήμα της πρώτης αξιολόγησης του προγράμματος του ESM, η ελληνική κυβέρνηση έχει δεσμευτεί να νομοθετήσει σε τρόπο ώστε να εξασφαλίσει ότι θα επιτευχθούν οι στόχοι για το πρωτογενές πλεόνασμα μέσω του προγράμματος».*

Είναι η εφαρμογή, ηλίθιε, όπως θα έλεγε και ο Σόιμπλε. Κάθε άλλο παρά ηλίθιος είναι, βέβαια, ο Τσακαλώτος. Κουτοπόνηρος είναι και περνιέται για «μούρη», όπως είπαμε. Νομίζει ότι με λεκτικά παιχνιδάκια μπροστά στις κάμερες μπορεί να κρύψει ότι αυτό που συζητάει με το «κουαρτέτο» είναι ακριβώς αυτό που αναφέρει η έκθεση της Κομισιόν: τα νέα αντιλαϊκά μέτρα που είναι απαραίτητα για να πιαστούν οι μνημονιακοί στόχοι.

Χωρίς αρχές, χωρίς τσίπα

Βάστα με να σε βαστώ, ν' ανεβούμε το βουνό. Τη γνωστή λαϊκή παροιμία θύμιζε η συνάντηση του Τσίπρα με τον Κουβέλη στο μέγαρο Μαξίμου, την περασμένη Τρίτη. Οι φήμες περί υπουργοποίησης του Κουβέλη «με την πρώτη ευκαιρία» δίνουν και παίρνουν, όμως εμείς δεν τους δίνουμε ιδιαίτερη βάση. Ο σχεδιασμός των Τσιπραίων είναι πάντοτε εξαιρετικά κοντοπρόθεσμος και η βάση του απόλυτα αμοραλιστική. Δε διστάζουν να εξαπατήσουν τον οποιοδήποτε. Το να δώσεις τα χέρια μ' αυτούς δε σημαίνει απολύτως τίποτα. Ρωτήστε και τον Κουβέλη, θα έχει πολλά να σας πει.

Τον Αύγουστο του 2014, Σαμαράς και Βενιζέλος πρότειναν στον Κουβέλη να τον κάνουν πρόεδρο της Δημοκρατίας. Ο Κουβέλης επέλεξε να μην πάει μ' αυτούς, αλλά με τους Τσιπραίους, που ήταν η ανερχόμενη δύναμη. Βοήθησε να προκληθούν πρόωρες εκλογές (λόγω αποτυχίας εκλογής προέδρου της Δημοκρατίας) και είδε τους Τσιπραίους να τον αδειάζουν μεγαλοπρεπέστατα, αρνούμενοι να συμπεριλάβουν τον ίδιο και άλλα στελέχη της ΔΗΜΑΡ στους εκλογικούς συνδυασμούς του ΣΥΡΙΖΑ, όπου με μοναδική ευκολία έβρισκε θέση η κάθε Τζάκρη. Κι όταν ήρθε η ώρα εκλογής προέδρου της Δημοκρατίας, οι Τσιπραίοι δεν επέλεξαν τον Κουβέλη, ούτε τον Αβραμόπουλο, στον οποίο ο Τσίπρας είχε επίσης υποσχεθεί τη θέση, αλλά τον Παυλόπουλο.

Παρά ταύτα, ο Κουβέλης συνέχισε να ανεβαίνει το γολγοθά του, ερχόμενος σε σύγκρουση με το σύνολο των παλιών του συντρόφων. Πρώτα έχασε τον Λυκούδη και την ομάδα του, μετά έχασε και τους πιστούς Χατζησωκράτη-Μαργαρίτη-Τσούκαλη, που έσπρωξαν μπροστά τον Θεοχαρόπουλο και πήγαν σε συνεργασία με το ΠΑΣΟΚ. Ο κυρ-Φώτης μάζεψε κάτι νεαρούς που εξακολουθούσαν να τον θαυμάζουν (!), έφτιαξε μια ομάδα για να παριστάνει τον πολιτικό ηγέτη και περιμένει υπομονετικά να έρθει η ευκαιρία του.

Μιλώντας πολιτικά, ο Κουβέλης αισθάνεται δικαιωμένος, αφού ο σημερινός ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα μνημονιακό κόμμα, σαν την παλιά ΔΗΜΑΡ. Σε προσωπικό επίπεδο, όμως, δεν είναι παρά ένας ακόμα «λούζερ» της αστικής πολιτικής. Διότι ο Τσίπρας έγινε πρωθυπουργός, διαγράφοντας μια πορεία από το «αντιμνημόνιο» στο μνημόνιο, χωρίς την οποία δε θα είχε καταφέρει τίποτα. Ενώ ο Κουβέλης αναθάρρησε το 2012, από τότε που έφυγε από τη συγκυβέρνηση με τους Σαμαροβενιζέλους, όμως, θεωρώντας ότι είναι πολιτικός με λαϊκή απήχηση, καταγράφει μια πορεία προς την ανυπαρξία. Και τώρα, γλείφει τα σκαλιά του Μαξίμου, παρακαλώντας να έρθει μια μέρα που οι Τσιπραίοι δε θα έχουν άλλο χαρτί και θα χρησιμοποιήσουν τον ίδιο.

Δε χρειάζεται να θυμίσουμε τι έλεγαν ο μεν εναντίον του δε, από τότε που ο Κουβέλης αποχώρησε από τον ΣΥΡΙΖΑ και έφτιαξε τη ΔΗΜΑΡ και ιδιαίτερα από τότε που η ΔΗΜΑΡ μπήκε στη δεύτερη μνημονιακή συγκυβέρνηση, τον Ιούνη του 2012. Αυτό είναι συνηθισμένο στην αστική πολιτική. Δεν υπάρχουν αρχές, δεν υπάρχει τσίπα. Υπάρχει μόνο το πολιτικό συμφέρον της στιγμής. Οι Τσιπραίοι, πάντως, χρησιμοποιούν τον Κουβέλη και ως δόλωμα για τους διάφορους «λεβέντηδες» της Βουλής. Οταν αρχίζει ένα τέτοιο φλερτ και στο παρασκήνιο οργιάζουν οι ψίθυροι περί σχεδιαζόμενης υπουργοποίησης του Κουβέλη, κάποιοι μπορεί να ενδώσουν στην επίμονη «πολιορκία» του κυρ-Αλέκου.

Ολ' αυτά, όμως, είναι πιθανά σενάρια που κανένας (ούτε οι εμπνευστές ούτε οι πρωταγωνιστές τους) δεν ξέρει αν και πότε θα υλοποιηθούν. Ολοι οι «παίχτες» κοιτάζουν να «πλασαριστούν» και να δημιουργήσουν «καβάτζες», όμως η πορεία των πολιτικών πραγμάτων θα είναι περισσότερο αυθόρμητη παρά σχεδιασμένη. Η οικονομική κρίση, που έπληξε τον ελληνικό καπιταλισμό το 2009, τον έβαλε και σε μια διαρκή πολιτική κρίση. Από το 2009 μέχρι το 2015 έγιναν πέντε εκλογικές αναμετρήσεις. Καμιά απ' αυτές δεν έδωσε μια λίγο-πολύ σταθερή κυβερνητική λύση. Ο λόγος είναι προφανέστατος: όλα τα κόμματα που κυβέρνησαν ή συγκυβέρνησαν εξαπάτησαν αισχρά τον ελληνικό λαό. Αυτή την πηγή της πολιτικής κρίσης, που πλήττει σήμερα και τον ΣΥΡΙΖΑ, ένα μόλις χρόνο μετά την αναρρίχησή του στην κυβερνητική εξουσία, δεν μπορούν να την εξαλείψουν πολιτικές τσόντες τύπου Κουβέλη. Το ισχυρότερο πολιτικό ενδεχόμενο αυτή τη στιγμή εξακολουθεί να είναι μια «οικουμενική» ή κυβέρνηση «ειδικού σκοπού».

αντιΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δεκαέξι
είσαι ο μπάτλερ τους, Αλέξη

Σημειώστε ότι ο Νίκος Παππάς είναι καρκίνος. Οπως και ο Κώστας Σημίτης. Καρκίνοι και οι δύο. Και δεν είναι οι μόνοι, υπάρχουν πολλοί ακόμη. Για ωροσκόπο δεν έψαξα...

Την Κυριακή 7 Φλεβάρη συμπληρώνονται οκτώ χρόνια από την ημέρα εκείνου του (δίσεκτου πάλι) εθνοσωτήριου έτους που ο Τζερόνιμο (ποιος αρχηγός των Απάτσι ρε;), το ιερόν emo της ελλαδικής Εκκλησίας, εξελέγη ως ο νέος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος. Αρκετά έτη μετά την υπόθεση με κάτι εκατομμυριάκια στη Βοιωτία, για την οποία εξέδωσε απαλλακτική φετφά η ΔΙΣ (ποια δισ. ρε; Η Διαρκής Ιερά Σύνοδος).

Απολογισμός ενός έτους (12/2/1946) από τη συμφωνία της Βάρκιζας: 1.192 νεκροί, 6.413 τραυματίες, 70.000 συλλήψεις, 165 βιασμοί γυναικών, 6.567 ληστείες, 572 επιδρομές σε τυπογραφεία, 100.000 καταδιωκόμενοι και 166 ομάδες ακροδεξιών οπλοφόρων δρουν στη χώρα.

«Πενήντα χρόνια πέρασαν Ελλάς μου ζωοδότειρα / και χοίροι πίνουνε νερό μέσ' από δισκοπότηρα / κι όλοι τα νύχια ξύνομε στη σάπια σου κουφάλα / και λέγει κάθε γάιδαρος τον πετεινό κεφάλα / κι όλα τα πολιτεύματα μανέστρα κι ανακάτωμα / και λογοδιάρροι' αγιάτρευτη και γενικό ξεπάτωμα». Για τα 163 χρόνια από τη γέννηση του Γεώργιου Σουρή.

«Χαιρέτισαν» την απεργία ζητώντας ταυτόχρονα «να μην υποχωρήσει η κυβέρνηση»! Παραπάει το δούλεμα! Ετσι είναι όταν δεν σε αγχώνει καμιά αγχόνη...

«Δημοκράτης πούρος στην Αβδηριτιά / στας αρχάς μου ντούρος ήμουν και φωτιά. / Οσους μ' έχουν στύλο της αριστεράς / στην οργή θα στείλω σαν φανεί παράς» (Κλεάνθης Τριανταφύλλου – «Ο Ραμπαγάς»).

Υπάρχει θηλυκό στον όρο «γενίτσαρος»;

Το άσμα που διημερεύει: «Εγώ το πλουσιόπαιδοοοοο που ζούσα σε σαλόνιαااα για κοίτα πώς κατάντησαااااα με δανεικά πουκάμισαااااα και τρύπια παντελόνιαااااα». Α, Ρεάλ ήττες...

«Κίβδηλες νύχτες πανσελήνου θερινής / κι οι άνθρωποι να δείχνουν πως κοιμούνται / καμιά υπόνοια ανέμου στας οδούς / καμιά υπόνοια ζωής μέσα στα σπίτια» (Φαίδρος Μπάρλας – «Καλοκαιρινή σκηνογραφία»).

Σαμαρώθηκε, ξεσαμαρώθηκε, μεϊμαρακίστηκε για λίγο και τώρα πάει μπροστά πισωγυρίζοντας, καθώς μητσοτακοκρατείται και πάλι η μεγάλη γαλάζια παράταξη.

Μπορεί να μην έχουμε την ευτυχή δυνατότητα να παραστούμε στο κορυφαίο γεγονός του Φλεβάρη και με συντριβή να κοιτάζουμε την πρόσκληση, όμως την προσεχή Πέμπτη η Μιμή (ποια Ντενίση ρε;) παρουσιάζει το βιβλίο της «Η οργή του Ανδρέα». Και μάλιστα στην ΕΣΗΕΑ. Μακάριοι όσοι θα παρευρεθούν. Με ταξί άλλων και μεταξύ άλλων θα ακούσουν τον στρατηγό Δημήτρη Αλευρομάγειρο (τι όνομα! Ειδικά για τουρκοφάγο) και τον αμίμητο Παναγιώτη Σγουρίδη («επιτέλους ο χρήστης των μέσων μαζικής μεταφοράς πρέπει να πληρώνει, πρέπει να υπάρχει δικαιοσύνη»). Και φυσικά την Μιμή (μη, μη) που τόσα ωραία θα έχει να πει, πιθανώς απαλλαγμένη από τον κίνδυνο να της αστράψουν πάλι κανένα ηχηρό σκαμπίλι...

«Εκπαιδευόμαστε να κάνουμε ορισμένα πράγματα και να μην κάνουμε ορισμένα άλλα. Για τον σκοπό αυτό μαθαίνουμε ορισμένες πληροφορίες και δεν μαθαίνουμε ορισμένες άλλες. Δεν χρειάζεται παρά να εξετάσουμε ποιον ωφελούν περισσότερο οι πράξεις και οι παραλείψεις μας. Γιατί το παράλογο μπορεί να είναι ολοφάνερο κι ωστόσο να μην το αντιλαμβάνεται κανείς» (Ε. Α. Ράουτερ – «Η κατασκευή υπηκόων»).

Γνωρίζει κανείς ή κανίς, τι απέγινε εκείνο το καλόπαιδο και πατριωτάκι της Κοκκινοσκουφίτσας, ο Νίκος Ξανθόπουλος της συμβασιλεύουσας, της ζωής, της πολιτικής και της τέχνης; Ο Πανίκας Ψωμιάδης (ΠΑΗΑΥΟΜΥΟ ΡΟΟΜΥΑΔΥΟ στη γλώσσα των ελληνοπόντιων); Αλλοτε μας έδινε τόση ύλη (και ιλύ) και δεν είναι σωστό να μη ρωτάμε περί την τύχη του.

Κάποτε έπρεπε να ρωτήσω για να μάθω ότι «κατρούγκαλος» δεν είναι βρισιά ή μειωτικός προσδιορισμός. Ανενημέρωτη γαρ και μη ασχολούμενη με την πολιτική (έτσι δεν έλεγαν όλοι αυτοί οι σημερινοί κήνσορες οικονομικών τε και απασών των επιστημών;), αφού δεν ήταν της μόδας. Μα τώρα νιώθω έντονα την ανάγκη να ξαναρωτήσω... Είναι σίγουρο ότι δεν είναι, ρε παιδιά;

«Αν είσαι καλός πού 'ναι οι οχτροί σου;» (Μενέλαος Λουντέμης).

Κοκκινοσκουφίτσα

Σα να μην πέρασε μια μέρα...

Αψογο το στιλ του μπάτσου, καθώς σηκώνει την καρέκλα για να τη φέρει στο κεφάλι ενός διαμαρτυρόμενου πολίτη. Γι' αυτό το «καρέ», που πρόλαβε να τραβήξει, ο φωτορεπόρτερ Θ. Καμβύσης «μπουζουριάστηκε» από τους μπάτσους για ν' αφεθεί ελεύθερος αργότερα, έχοντας στο μεταξύ «κληρονομήσει» ένα στραμπουληγμένο πόδι.

Το επεισόδιο συνέβη νωρίς το απόγευμα του περασμένου Σαββάτου στην πλατεία Βικτώριας, όπου αντιφασίστες είχαν συγκεντρωθεί με διακηρυγμένο στόχο να υπερασπιστούν τους μετανάστες από τυχόν επίθεση των νεοναζί, που πραγματοποιούσαν την ετήσια φιέστα τους για τα Ιμια, έχοντας προσκαλέσει -καταπώς το θέλει η παράδοση- και «ενισχύσεις» από τη Γερμανία.

Στους μπάτσους της ΔΙΑΣ (και της ΔΕΛΤΑ που έχουν «μεταμφιεστεί» σε ΔΙΑΣ) δεν άρεσε η αντιφασιστική συγκέντρωση και χωρίς να έχουν προηγηθεί επεισόδια, πριν συγκεντρωθεί ο κύριος όγκος των αντιφασιστών, επιτέθηκαν στην πλατεία. Ο φωτορεπόρτερ πρόλαβε να «απαθανατίσει» τον εν λόγω μπάτσο «εν ώρα υπηρεσίας» και προσήχθη κι αυτός, μολονότι η επαγγελματική ιδιότητά του ήταν γνωστή.

Ο φωτορεπόρτερ αφέθηκε ελεύθερος, όμως κάποιοι από τους προσαχθέντες συνελήφθησαν και οδηγήθηκαν τη Δευτέρα στο αυτόφωρο, με τις γνωστές σε τέτοιες περιπτώσεις κατηγορίες («αντίσταση» η πιο βαριά). Η δίκη τους αναβλήθηκε για τις 14 Φλεβάρη, λόγω αποχής των δικηγόρων.

Ολα τα δεδομένα δείχνουν πως οι μπάτσοι που επέδραμαν στην πλατεία ενήργησαν σαν κρατική προέκταση των νεοναζί. Είχε προηγηθεί το ξυλοφόρτωμα των γερμανών νεοναζί την προηγούμενη μέρα και θέλησαν «να πάρουν το αίμα τους πίσω». Και βέβαια, και το περιστατικό και η αντιμετώπισή του από την μπατσοηγεσία και τη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου δε διαφέρει σε τίποτα από ανάλογα περιστατικά στο παρελθόν, επί των ημερών άλλων κυβερνήσεων. Και γιατί να διαφέρει; Οι πρώτες μέρες της «αλλαγής», όταν ο Πανούσης έκανε διακηρύξεις απαγόρευσης της χρήσης χημικών, απόσυρσης των ΜΑΤ από την πρώτη γραμμή και «συμφιλίωσης» της αστυνομίας με το λαό, έχουν παρέλθει. Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι πλέον μια... καραμνημονιακή πολιτική δύναμη, αυτή την περίοδο βρίσκεται αντιμέτωπος με τις πρώτες λαϊκές κινητοποιήσεις της κυβερνητικής του θητείας και μια κυβέρνηση που βρίσκεται σε τέτοιες συνθήκες το τελευταίο που θα ήθελε θα ήταν να διαρραγούν οι σχέσεις της με τα εκτελεστικά όργανα της καταστολής. Εστω κι αν αυτά σηκώνουν καρέκλες κατά πολιτών ή αν μπουζουριάζουν φωτορεπόρτερ που τους έπιασαν στα πράσα.

Κόπηκε το 20% των δικαιούχων επιδόματος θέρμανσης

Με την καταβολή της πρώτης δόσης του επιδόματος θέρμανσης στους δικαιούχους, αποκαλύφθηκε ότι ένας στους πέντε περσινούς δικαιούχους φέτος κόπηκε, λόγω της αυστηροποίησης των εισοδηματικών και περιουσιακών κριτηρίων. Ηταν γνωστό από το τρίτο Μνημόνιο ότι θα γίνει αυτό, όμως οι συριζαίοι προσπάθησαν να το περάσουν στα μουλωχτά και τα αστικά ΜΜΕ τους πρόσφεραν βοήθεια.

Δε χρειάζεται να θυμίσουμε τι έλεγε ο ΣΥΡΙΖΑ πριν γίνει κυβέρνηση. Οτι θα καταργήσει την εξίσωση του ειδικού φόρου κατανάλωσης στο πετρέλαιο θέρμανσης μ' αυτόν στο πετρέλαιο κίνησης, ώστε να γλιτώσουν τα λαϊκά νοικοκυριά απ' αυτό το χαράτσι. Αντί γι' αυτό, χειροτέρευσε τους όρους χορήγησης του επιδόματος με αποτέλεσμα να κοπεί ένας στους πέντε δικαιούχους.

Βέβαια, ο ΣΥΡΙΖΑ αισθάνεται τυχερός, πρώτο γιατί έπεσε η τιμή του πετρέλαιου και δεύτερο γιατί πάρα πολλά νοικοκυριά «έφυγαν» από το πετρέλαιο τα προηγούμενα χρόνια της κρίσης. Υπάρχουν ολόκληρες πολυκατοικίες που εξακολουθούν να μη βάζουν πετρέλαιο για τους καυστήρες τους, επειδή ο κόσμος προτιμά να ψιλοθερμαίνεται με κλιματιστικά ή θερμοπομπούς που έβαλε τα προηγούμενα χρόνια. 'Η να μη θερμαίνεται καθόλου. Ο μόνος τρόπος για να ξανανάψουν οι καυστήρες θα ήταν να μειωθεί ο ειδικός φόρος κατανάλωσης, αλλά αυτό αντίκειται στις απαιτήσεις της σκληρής δημοσιονομικής «πειθαρχίας», η οποία συνεχίζεται και σκληραίνει με τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Δικάζεται ένας άνθρωπος που δεν κοίταξε την πάρτη του

Στις 12 Φλεβάρη, στο Μονομελές Εφετείο Αθηνών, θα δικαστεί ο Πέτρος Καπετανόπουλος, κατηγορούμενος για «αντίσταση», «απόπειρα ελευθέρωσης κρατουμένου» και «ψευδή ανωμοτί κατάθεση». Είναι μια παλιά ιστορία, πάντα επίκαιρη όμως, όχι μόνο επειδή πρόκειται για μια καραμπινάτη περίπτωση αστυνομικής σκευωρίας (απ' αυτές που λέμε «σε τυλίγουν σε μια κόλλα χαρτί και άντε να ξεμπλέξεις»), αλλά και επειδή σχετίζεται με το αντιμεταναστευτικό μένος και το ρατσισμό.

Τα μεσάνυχτα του Σαββάτου της 21ης Ιουλίου 2012, ακούγοντας φωνές πολύ κοντά στο σπίτι του, ο ΠΚ κατέβηκε να δει τι συμβαίνει. Είδε αστυνομικούς της ΔΙΑΣ να ποδοπατούν νεαρό αλλοδαπό, ο οποίος είχε συλληφθεί νωρίτερα για απόπειρα κλοπής μιας τσάντας, όπως ο ίδιος ομολόγησε. Ο ΠΚ διαμαρτυρήθηκε για τη βάρβαρη συμπεριφορά των μπάτσων, που είχαν ήδη συλλάβει τον νεαρό μετανάστη και τον κακοποιούσαν επειδή αυτό τους προσέφερε απόλαυση. Το αποτέλεσμα ήταν να στραφούν σε βάρος του και κυριολεκτικά να τον τυλίξουν σε μια κόλλα χαρτί με τις προαναφερθείσες κατηγορίες.

Την επομένη τον προσήγαγαν στον εισαγγελέα, μαζί με τον νεαρό μετανάστη, στο πλαίσιο της αυτόφωρης διαδικασίας. Ο εισαγγελέας, εκτιμώντας ότι οι μπάτσοι ήταν εξαιρετικά επιεικείς απέναντι στον πολίτη που διαμαρτυρήθηκε όταν τους είδε να βασανίζουν συλληφθέντα, προσέθεσε και την κατηγορία της «συνέργειας σε ληστεία»! Σε βαθμό κακουργήματος αυτή. Ο ΠΚ βρέθηκε κατηγορούμενος ως συνεργός ενός δράστη τον οποίο ούτε καν γνώριζε. Η διεστραμμένη φαντασία ενός δικαστικού ξεπέρασε αυτή των μπάτσων.

Ευτυχώς ο ΠΚ δεν αφέθηκε να ζήσει μόνος του αυτόν τον καφκικό εφιάλτη. Υπήρξε ένα πλατύ κίνημα αλληλεγγύης, που οδήγησε στην απαλλαγή του από το κακούργημα, με βούλευμα του συμβουλίου εφετών. Εμειναν, όμως, τα πλημμελήματα, για τα οποία θα δικαστεί στις 12 Φλεβάρη, όπως είπαμε. Και πρέπει η αλληλεγγύη να είναι τέτοια που να οδηγήσει στην οριστική απαλλαγή του.

Δε χρειάζεται να σημειώσουμε ότι η υπόθεση ξεπερνά την –καθόλου ασήμαντη– προσωπική ταλαιπωρία του ΠΚ. Αφορά τη ρατσιστική βία απέναντι στους μετανάστες, στην οποία επιδίδονται συστηματικά οι μπάτσοι. Αφορά την αστυνομική και δικαστική αυθαιρεσία, με την οποία επιχειρείται όχι μόνο η καταστολή των κοινωνικών αγώνων, αλλά και η κατατρομοκράτηση και φίμωση κάθε ανθρώπου που τολμά ακόμα και απλά να διαμαρτυρηθεί.

Ο Λαφαζάνης και τα... χρυσόψαρα

Νομίζοντας ότι έχει να κάνει με... χρυσόψαρα, που ούτε μνήμη έχουν ούτε αρχεία κρατούν, ο Π. Λαφαζάνης επανήλθε στο θέμα των ρωσοελληνικών σχέσεων, για να ισχυριστεί ότι η Ρωσία ήταν έτοιμη να χρηματοδοτήσει την Ελλάδα, αλλά το απέρριψαν οι Τσιπραίοι! Σε συνέντευξή του στην «Καθημερινή» της περασμένης Κυριακής υποστήριξε πράγματα που αυτός ο ίδιος διέψευδε στο παρελθόν. Αντιγράφουμε το απόσπασμα από το δημοσίευμα της «Καθημερινής»:

«Ο κ. Λαφαζάνης λέει στην "Κ" για τη διακρατική συμφωνία κατασκευής του αγωγού φυσικού αερίου Turkish Stream που υπέγραψε με τον Ρώσο ομόλογό του Αλεξάντερ Νόβακ στις 19 Ιουνίου στην Αγία Πετρούπολη – στο συνέδριο που ο πρώην υπουργός χαρακτήρισε "πολύ πιο ουσιαστικό" από το Νταβός. "Ολα αυτά ήταν προωθημένα σχέδια, δεν ήταν απλά λόγια" υπογραμμίζει.

"Αυτό που πρότεινα ήταν οι ρωσικές τράπεζες να χρηματοδοτήσουν την ελληνική εταιρία που θα συμμετείχε στην κοινοπραξία κατασκευής του αγωγού, τη ΔΕΠΕΝΕ, έναντι των ωφελειών που θα είχε στο μέλλον από τη διαχείρισή του". Η ιδέα ήταν να χορηγηθούν "κάποια δισ." στη ΔΕΠΕΝΕ ως προκαταβολή για το έργο, με τα οποία η εταιρία θα αγόραζε ελληνικό χρέος και θα βοηθούσε την Ελλάδα να ξεφύγει από την "τρομερή οικονομική στενότητα" στην οποία βρισκόταν.

"Από τις ρωσικές τράπεζες μου είπαν ότι είναι ρεαλιστικό το σχέδιο και ότι το έχουν ξανακάνει" λέει ο κ. Λαφαζάνης. "Η ρωσική πλευρά είχε συμφωνήσει ότι με τη διαμόρφωση της κοινοπραξίας θα δινόταν η χρηματοδότηση". Ωστόσο, η κοινοπραξία δεν συστάθηκε ποτέ: "είχα ιδρύσει τη ΔΕΠΕΝΕ και ήμασταν έτοιμοι να προχωρήσουμε στο επόμενο βήμα, αλλά τότε ήλθε το τρίτο μνημόνιο, απομακρύνομαι εγώ από την κυβέρνηση και το έργο ενταφιάζεται"».

«Λέτε τώρα: Θα πάρουμε 5 δισεκατομμύρια; Αυτά τα οποία λέτε εγράφησαν, αλλά δεν ελέχθησαν από εμάς (...) Αυτό **μπορεί** να επιτευχθεί στο επόμενο διάστημα. Δηλαδή, αμέσως μετά τη συγκρότηση της εταιρίας, η οποία θα κατασκευάσει τον αγωγό, η ΔΕΠΕΝΕ μπορεί να υποβάλει τέτοιο αίτημα σε ρωσικές τράπεζες και ιδιαίτερα στη ρωσική Τράπεζα Ανάπτυξης. **Είναι δυνατόν** αυτό το αίτημα να βρει ανταπόκριση και πράγματι έναντι των ωφελημάτων και των κερδών, η ΔΕΠΕΝΕ **να μπορέσει να έχει πιθανόν χρηματοδότηση** το αμέσως

επόμενο διάστημα, προκειμένου να ανταποκριθεί στους στόχους της, που είναι επενδύσεις αναπτυξιακού χαρακτήρα, πρώτα απ' όλα στον χώρο της ενέργειας».

Αυτά έλεγε ο Π. Λαφαζάνης στη Βουλή, στις 25 Ιούνη του 2015. Τον είχε προκαλέσει ο Μπουμπούκος, που τον ρώτησε αν αληθεύουν αυτά που γράφονταν στον Τύπο, ότι επίκειται προκαταβολή 5 δισ. ευρώ από ρωσικές τράπεζες. Τι απάντησε ο Λαφαζάνης; Οτι είναι πιθανό η ΔΕΠΕΝΕ, η εταιρία που υποτίθεται ότι θα κατασκευάσει τον αγωγό, να πάρει δάνεια από ρωσικές τράπεζες, προκειμένου να φτιάξει τον αγωγό. Διέψευδε τα περί προκαταβολής και αποποιούνταν την πατρότητα των σχετικών ειδήσεων.

Τι ισχύει, λοιπόν; Αυτό που δήλωνε τότε στη Βουλή (ότι δεν υπάρχει συμφωνία για προκαταβολή από τη Ρωσία) ή αυτό που δηλώνει σήμερα (ότι ήταν όλα συμφωνημένα και οι ρωσικές τράπεζες περίμεναν να δώσουν ρευστότητα στην Ελλάδα, με τη μορφή προκαταβολής, που θα χρησιμοποιούνταν για την αγορά ελληνικού χρέους);

Οι εφημερίδες, βέβαια, δεν έγραφαν του κεφαλιού τους. Ο Λαφαζάνης διέρρεε τα περί προκαταβολής που θα δώσουν οι Ρώσοι για την κατασκευή του αγωγού Hellenic Stream (όπως ο ίδιος τον είχε ονομάσει). Οταν, όμως, κλήθηκε επίσημα στη Βουλή να επιβεβαιώσει αυτά που έγραφαν οι εφημερίδες, το γύρισε στο... καλαματιανό («εγώ δεν είπα τίποτα»).

Να θυμίσουμε τα γεγονότα αναλυτικότερα. Τον Απρίλη του 2015, όταν ο Λαφαζάνης άρχισε να κυκλοφορεί τα παραμύθια περί προκαταβολής 5 δισ. ευρώ από τους Ρώσους, γεγονός που «δεν μπορεί παρά να εκτιμηθεί από τις ευρωπαϊκές χώρες και **να εκτιμηθεί ενόψει των διαπραγματεύσεων με ένα γόνιμο τρόπο** προκειμένου να βρεθούν διέξοδοι για τη χώρα μας και στα δημοσιονομικά προβλήματα», όπως έλεγε με νόημα μεγαλοπαρασκευιάτικα στο κομματικό ραδιόφωνο του ΣΥΡΙΖΑ, **βγήκε ο εκπρόσωπος του Πούτιν στη Μόσχα και διέψευσε ότι υπάρχει συμφωνία για προκαταβολή από τη Ρωσία στην Ελλάδα**. Στη συνέχεια, ήρθε στην Αθήνα ο «πολύς» Αλεξέι Μίλερ της Gazprom, συναντήθηκε με τους Τσίπρα και Λαφαζάνη και τους προσέφερε όχι συμφωνία για τον αγωγό, αλλά απλά τη δημιουργία ομάδας εργασίας που **θα** μελετήσει το θέμα.

Γιατί η ρωσική πλευρά «άδειασε» με τόσο προκλητικό τρόπο τον Λαφαζάνη; Δεν ήταν η πρώτη φορά που συνέβαινε αυτό. Με τον ίδιο τρόπο οι ρώσοι ιμπεριαλιστές είχαν «αδειάσει» την κυπριακή πολιτική ηγεσία, όταν πήγε στη Μόσχα εκλιπαρώντας για ένα ασήμαντο δάνειο. Αρνήθηκαν να δώσουν το δάνειο και οι κύπριοι πολιτικοί γύρισαν στη Λευκωσία και υπέγραψαν το Μνημόνιο. Οι Ρώσοι σε καμιά περίπτωση δε θα διακινδύνευαν τις σχέσεις τους με τις βασικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της ΕΕ, πρωτίστως τη Γερμανία, μπαίνοντας σφήνα στις ευρωζωνικές υποθέσεις και διευκολύνοντας οποιαδήποτε εξαρτημένη χώρα (σαν την Ελλάδα ή την Κύπρο). Ακόμα και στα ενεργειακά ζητήματα, ο μεγάλος συνεταίρος της Ρωσίας στην Ευρώπη είναι η Γερμανία. Ας μην ξεχνάμε ότι η Ρωσία ακύρωσε την κατασκευή του αγωγού South Stream (θα περνούσε και από την Ελλάδα), όταν έκλεισαν συμφωνία με τη Γερμανία για την επέκταση του ρωσογερμανικού αγωγού Nord Stream.

Στη συνέχεια, αντί για συμφωνία άμεσα υλοποιήσιμη, ο Λαφαζάνης υπέγραψε τον Ιούνη του 2015 στη Μόσχα, με τον ρώσο υπουργό Ενέργειας Αλεξάντερ Νόβακ «Μνημόνιο Συνεργασίας για την κατασκευή και λειτουργία αγωγού φυσικού αερίου στο έδαφος της Ελληνικής Δημοκρατίας». Οπως συμβαίνει με κάθε Μνημόνιο Συνεργασίας, που είναι περισσότερο ένα κείμενο έκφρασης βούλησης, χωρίς καμιά νομική υπόσταση και χωρίς καμιά πολιτική αξία, και το συγκεκριμένο Μνημόνιο, στην παράγραφο 4 του άρθρου 7 ανέφερε: «Το παρόν Μνημόνιο **δεν αποτελεί διεθνή σύμβαση** ή οποιοδήποτε άλλο έγγραφο νομικά δεσμευτικό και, ως εκ τούτου, **δεν δημιουργεί δικαιώματα ή υποχρεώσεις** που διέπονται από το διεθνές δίκαιο». Μάλιστα, αντί για έναρξη της κατασκευής του έργου το 2016, όπως διατυμπάνιζε ο Λαφαζάνης, για να δικαιολογήσει και τη δήθεν προκαταβολή, ο «Νότιος Ευρωπαϊκός Αγωγός» (όπως μετονομάστηκε ο Hellenic Stream) θα άρχιζε να κατασκευάζεται «έως το τέλος του 2019». Είναι χαρακτηριστική η παγκόσμια πρωτοτυπία αυτού του αγωγού, καθώς ήταν γνωστή η αφετηρία του (τα ελληνοτουρκικά σύνορα), αλλά δεν είχαν βρεθεί οι χώρες από τις οποίες θα περνούσε (FYROM και Σερβία είχαν φύγει από το σχέδιο και βολιδοσκοπούνταν η Ιταλία, που φυσικά θα έθετε τους δικούς της όρους, αν ενδιαφερόταν για το έργο), ούτε οι χώρες-πελάτες για το αέριο! Για να μην μιλήσουμε για την έγκριση της Κομισιόν, που ήταν απαραίτητη και η οποία μπορεί να έπαιρνε χρόνια (πάνω από δυο χρόνια χρειάστηκαν για να δοθεί η έγκριση για τον ΤΑΡ).

Σε ποιον, λοιπόν, προσπαθεί να πουλήσει τα παραμύθια του ο Λαφαζάνης, ισχυριζόμενος ότι όλα ήταν έτοιμα και σταμάτησαν όταν εκδιώχτηκε αυτός από το υπουργείο; Το μόνο που αποδεικνύει είναι ότι εξακολουθεί να παραμένει ένας αδίστακτος ψεύτης, όπως όλοι οι συριζαίοι, πρώην και νυν. Προσπαθώντας να βγει από την πολιτική αφάνεια και να δικαιώσει τη δράση του στο πλαίσιο του ενιαίου ΣΥΡΙΖΑ, επινοεί εκ των υστέρων γεγονότα που ο ίδιος διέψευδε όταν ήταν υπουργός.

Μπορεί να υπάρξει η παραμικρή εμπιστοσύνη σε πολιτικούς που κινούνται μεταξύ ψέματος και παραπλάνησης; Και όμως, υπάρχουν κάποιοι που αφού έφαγαν τη «χλαπάτσα» του κυβερνητικού ΣΥΡΙΖΑ, προσβλέπουν τώρα στη ΛΑΕ, φαντασιωνόμενοι «λαϊκά μέτωπα» και τα συναφή. Το όνειρο να γίνουν κάποτε κοινοβουλευτικοί επισκιάζει κάθε έννοια πολιτικής αρχών.

Ομως, ακόμα και αν παραβλέψουμε τα χονδροειδή ψέματα του Λαφαζάνη, υπάρχει μια πολιτική ουσία πιο σημαντική. Ο πρόεδρος της ΛΑΕ πλασάρει ως εναλλακτική λύση την πρόσδεση στο άρμα του ρωσικού ιμπεριαλισμού. Εκτός αν μας πει ότι το καθεστώς των νεοτσάρων του Κρεμλίνου έχει στην προμετωπίδα του την ισότιμη συνεργασία σε διεθνές επίπεδο. Οτι δεν είναι ένα ιμπεριαλιστικό καθεστώς, εξίσου εκμεταλλευτικό και επιθετικό με όλα τα άλλα ιμπεριαλιστικά καθεστώτα.

* *Φωτογραφία: Ο... ευγενής Παναγιώτης Λαφαζάνης υποκλίνεται βαθιά μπροστά στο αφεντικό της Gazprom Αλεξέι Μίλερ.*

Προβολές ταινιών και συζητήσεις

ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

«Η εργασία απελευθερώνει», έγραφαν θρασύτατα οι Ναζί στις εισόδους των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Και παρόλο που η φράση από μόνη της είναι αληθής, η σύγχρονη μισθωτή σκλαβιά απέχει πολύ από το να λέγεται ελευθερία... Οι πέντε ταινίες του αφιερώματος απεικονίζουν το αγριανθρωπικό περιβάλλον της εργασίας στον καπιταλισμό. Ο εφιάλτης της ανεργίας, η καθημερινή ανασφάλεια του αγώνα για επιβίωση, το κοινό ταξικό συμφέρον που συσκοτίζεται από τον επιβεβλημένο ανταγωνισμό και το φόβο, συνθέτουν ένα ζοφερό τοπίο, θέτουν όμως ταυτόχρονα και τις βάσεις για συζήτηση και αναζήτηση διεξόδου έξω από την οθόνη, στην πραγματική ζωή.

~ Παρασκευή 12/2/2016 ~

Ανθρώπινος παράγοντας

(Ressources Humaines, Γαλλία, Ηνωμένο Βασίλειο, 1999, 100')

Σενάριο: Λοράν Καντέ, Ζιλ Μαρσάν
Σκηνοθεσία: Λοράν Καντέ
Ερμηνείες: Ζαλίλ Λεσπέρ, Ζαν-Κλοντ Βαλό, Σαντάλ Μπαρέ
Παραγωγή: La Sept-Arte, Haut et Court

Ο Φρανκ, φέρελπις σπουδαστής διοίκησης επιχειρήσεων, επιστρέφει στη γενέτειρά του για να κάνει την πρακτική του εξάσκηση στο εργοστάσιο που δουλεύει ο πατέρας του εδώ και τριάντα χρόνια. Το 35ωρο μόλις έχει θεσπιστεί στη Γαλλία και ο Φρανκ αναλαμβάνει με ζήλο τη διαπραγμάτευση με τους εργάτες για λογαριασμό της διοίκησης, μοιράζοντάς τους ένα ερωτηματολόγιο και ζητώντας τη γνώμη τους. Η κάπως υπεροπτική αφέλεια του Φρανκ, του σπουδαγμένου τεχνοκράτη που περιτριγυρίζεται από εργάτες, γρήγορα ισοπεδώνεται, μόλις ανακαλύπτει πως τα αποτελέσματα της ερευνάς του χρησιμοποιούνται ως πρόσχημα για την απόλυση δώδεκα εργατών, μεταξύ των οποίων και ο πατέρας του...

Η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του Καντέ θίγει διάφορα ζητήματα, όπως οι οικογενειακές σχέσεις, η προσωπική φιλοδοξία και η αξιοπρέπεια, η εργατική υποταγή και οι εργατικοί αγώνες. Ωστόσο, για το σκηνοθέτη, το πρίσμα υπό το οποίο πρέπει να εξεταστούν είναι «οι σχέσεις εξουσίας, οι ταξικές σχέσεις (...) είναι πολύ πιο καθοριστικές απ' όσο θέλουν να πιστεύουμε όσοι μιλούν για μια κοινωνία ειρηνική... Αυτές οι σχέσεις έχουν και προσωπικές προεκτάσεις, που ο καθένας υφίσταται και προσπαθεί να αντιμετωπίσει». Ο Ανθρώπινος Παράγοντας κέρδισε το βραβείο Καλύτερου Σεναρίου στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης το 1999.

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Εκλογές με άρωμα Ελλάδας

Υπό το βάρος των κατηγοριών για ανοχή της ΟΥΕΦΑ προς το κύκλωμα που έστηνε ποδοσφαιρικούς αγώνες στην Ελλάδα, εξαιτίας της συγγενικής σχέσης ανάμεσα στον αναπληρωτή γενικό γραμματέα της ΟΥΕΦΑ Θεόδωρο Θεοδωρίδη και τον αντιπρόεδρο του Ολυμπιακού, συνεχίζει την προεκλογική του εκστρατεία ο Τζάνι Ινφαντίνο. Σε μια προσπάθεια να αλλάξει το αρνητικό γι' αυτόν κλίμα και ταυτόχρονα να δελεάσει τις μικρομεσαίες ποδοσφαιρικά χώρες, ο υποψήφιος της ΟΥΕΦΑ, παρουσίασε μια πλατφόρμα προτάσεων που περιλαμβάνει τη διοργάνωση του Μουντιάλ από πολλές χώρες της ίδιας περιφέρειας και την αύξηση των ομάδων στα τελικά από 32 σε 40.

Κατά τη διάρκεια της παρουσίασης των θέσεών του μπήκε και στην ουσία του ζητήματος, που είναι ο τρόπος με τον οποίο θα μοιραστούν τα φράγκα από την ΦΙΦΑ στις κεντρικές ομοσπονδίες και από εκεί στις εθνικές ομοσπονδίες, τονίζοντας ότι «η ΦΙΦΑ θα πρέπει να διερευνήσει την πιθανότητα να διοργανώνει το Παγκόσμιο Κύπελλο όχι μία ή δύο χώρες, αλλά μια ολόκληρη περιφέρεια χωρών, επιτρέποντας έτσι σε μια σειρά κρατών να απολαύσει την τιμή και τα κέρδη της φιλοξενίας της διοργάνωσης». Σε απλά ελληνικά, αυτό που προτείνει ο Ινφαντίνο είναι «όλα τα μωρά στην πίστα για να βγάλουν ένα καλό μεροκάματο». Ο στόχος του είναι να αποσπάσει ψήφους από τις ασιατικές και αφρικανικές χώρες και ιδιαίτερα από αυτές που έχουν μια ποδοσφαιρική παράδοση, αφού μια πιθανή αύξηση των ομάδων που συμμετέχουν στο Παγκόσμιο Κύπελλο θα είχε ως συνέπεια να αυξηθούν οι πιθανότητές τους να συμμετάσχουν σ' αυτό και να γεμίσουν με φράγκα τα ταμεία τους.

Η πρόταση του Ινφαντίνο είναι συνεπής και με την προσπάθεια των πολυεθνικών-χορηγών να αποκτήσουν ερείσματα σε αυτές τις αγορές. Εχουμε αναφερθεί παλιότερα στις αντιδράσεις των οπαδών για την απόφαση ορισμένων πρωτοκλασάτων ευρωπαϊκών πρωταθλημάτων να γίνονται αγώνες νωρίς το μεσημέρι για να μπορούν να τους βλέπουν απευθείας στην Ασία και την Αφρική, καθώς και στα καλοκαιρινά τουρνέ των ομάδων για φιλικούς αγώνες σε αυτές τις περιοχές. Εχοντας πολύχρονη παρουσία στα ηγετικά κλιμάκια της ΟΥΕΦΑ και άμεση επαφή με τα στελέχη των πολυεθνικών που τζογάρουν τεράστια ποσά στο ποδόσφαιρο, ο Ινφαντίνο προσπαθεί να εκμεταλλευτεί τη μεγάλη αγωνιστική υπεροχή του ευρωπαϊκού ποδοσφαίρου, που αποφέρει τεράστια κέρδη στους καπιταλιστές που «επενδύουν» σ' αυτό, και την ανάγκη εύρεσης νέων αγορών. Αν θα τα καταφέρει με αυτό τον τρόπο να έχει την παρασκηνιακή βοήθεια των χορηγών και να καλύψει το χάντικαπ από τον εκλεκτό του Μπλάτερ θα το δείξει η κάλπη, θα πρέπει όμως να του αναγνωριστεί η πολύ καλή τακτική που ακολουθεί για να φτάσει στο στόχο του.

Πλησιάζουμε στην τελική ευθεία για τις εκλογές στη ΦΙΦΑ, οι οποίες αποτελούν απόρροια των μεγάλων σκανδάλων που είδαν το φως της δημοσιότητας και οδήγησαν εκτός ποδοσφαίρου τον πρόεδρο της ΦΙΦΑ Ζεπ Μπλάτερ, τον πρόεδρο της ΟΥΕΦΑ Μισέλ Πλατινί (τιμωρήθηκαν με οχταετή αποκλεισμό από κάθε ενασχόληση με το ποδόσφαιρο) και δεκάδες αξιωματούχους του παγκόσμιου επαγγελματικού ποδόσφαιρου. Οπως όλα δείχνουν, η μάχη για το νέο πρόεδρο θα κριθεί ανάμεσα στους υποψηφίους που στηρίζονται από δυο πρώην ισχυρούς άνδρες, οπότε δεν έχει νόημα να μιλήσουμε για «κάθαρση».

Με τα σημερινά δεδομένα, οι «Μπλατερικοί» δείχνουν να είναι πιο κοντά στη νίκη, αφού ο σεΐχης Σαλμάν μπιν Ιμπραχίμ αλ Καλίφα (πρόεδρος της ασιατικής ομοσπονδίας ποδοσφαίρου) θεωρείται πρώτο φαβορί. Υπέρ της υποψηφιότητάς του έχει ταχθεί και η πλειοψηφία των χωρών της αφρικανικής συνομοσπονδίας και ο κουβεϊτιανός σεΐχης Αχμαντ (πρόεδρος του Ολυμπιακού Συμβουλίου της Ασίας και του συνδέσμου Εθνικών Ολυμπιακών Επιτροπών), ο οποίος αναμένεται να τον βοηθήσει με τις διασυνδέσεις που έχει στο παρασκήνιο. Επικεφαλής του αντίπαλου στρατόπεδου βρίσκεται ο γενικός γραμματέας της ΟΥΕΦΑ Τζάνι Ινφαντίνο, ο οποίος έχει τη στήριξη της πλειοψηφίας της ευρωπαϊκής ομοσπονδίας, από την οποία προέρχεται, της νοτιοαμερικανικής ομοσπονδίας και πιθανόν και των ομοσπονδιών της κεντρικής και βόρειας Αμερικής. Το πιο ισχυρό από τα αουτσάιντερ και πιθανός κριτής της τελικής μάχης είναι ο πρίγκιπας Αλί της Ιορδανίας, ο οποίος κόντρα στον Μπλάτερ είχε πάρει 73 ψήφους και το πιθανότερο είναι στο δεύτερο γύρο να στηρίξει τον Ινφαντίνο. Μεμονωμένες ψήφους αναμένεται να πάρουν οι άλλοι δύο υποψήφιοι, ο γάλλος Ζερόμ Σαμπανιέ και ο νοτιοαφρικανός πολυεκατομμυριούχος Τόκιο Σεξουάλε, αν δεν αποσυρθούν από την κούρσα.

Το ζητούμενο των εκλογών είναι η διαχείριση των δισεκατομμυρίων ελβετικών φράγκων που τζιράρονται στο επαγγελματικό ποδόσφαιρο και το επίχρισμα η «κάθαρση» του χώρου από τη διαφθορά. Δε θα χρειαστούν ιδιαίτερα επιχειρήματα για να γίνει κατανοητό ότι οι ελπίδες για κάτι καλύτερο στο παγκόσμιο ποδόσφαιρο είναι ανύπαρκτες. Αφενός γιατί η διαφθορά είναι σύμφυτη με τον καπιταλισμό και το κυνήγι του μέγιστου κέρδους, αφετέρου γιατί οι υποψήφιοι για την τελική επικράτηση είναι επί της ουσίας ανδρείκελα των Μπλάτερ και Πλατινί (και αυτών που βρίσκονται πίσω τους) και αποτελούν μέρος του προβλήματος και όχι της λύσης.

Ο λόγος που ασχολούμαστε με τις εκλογές της ΦΙΦΑ νωρίτερα από το αναμενόμενο είναι γιατί έχουν ελληνικό ενδιαφέρον. Κατά τη διάρκεια της παρουσίασης του προγράμματός του ο Ινφαντίνο δέχτηκε ερωτήσεις από άγγλους δημοσιογράφους σχετικά με την υπόθεση των στημένων αγώνων στην Ελλάδα και την εμπλοκή σε αυτή του προέδρου του Ολυμπιακού Βαγγέλη Μαρινάκη. Οι δημοσιογράφοι επί της ουσίας κατηγόρησαν -εμμέσως πλην σαφώς- την ΟΥΕΦΑ, ότι δεν είδε με τη δέουσα προσοχή και αυστηρότητα το θέμα, «αθώωσε» τους ερυθρόλευκους και τους επέτρεψε να συμμετάσχουν στο Champions League εξαιτίας των οικογενειακών σχέσεων ανάμεσα στον αναπληρωτή γενικό γραμματέα της ΟΥΕΦΑ Θεόδωρο Θεοδωρίδη και τον αντιπρόεδρο του Ολυμπιακού. Ο Ινφαντίνο υπεραμύνθηκε της απόφασης της ΟΥΕΦΑ, δηλώνοντας ότι δεν υπήρχαν επαρκή στοιχεία για να τιμωρήσει η επιτροπή δεοντολογίας της τους ερυθρόλευκους.

Το θέμα της ερυθρόλευκης εμπλοκής χρησιμοποίησε και ο Ζερόμ Σαμπανιέ για να αποδομήσει την υποψηφιότητα Ινφαντίνο. Ο γάλλος υποψήφιος πήρε μέρος σε εκδήλωση στις Βρυξέλλες, την οποία διοργάνωσαν βουλευτές και ακτιβιστές που κινητοποιούνται για να εκδημοκρατιστεί ο τρόπος λειτουργίας της ΦΙΦΑ. Θέλοντας, δε, να καταδείξει τη σύνδεση των σκανδάλων διαφθοράς με τον τρόπο άσκησης της διοίκησης στην ΟΥΕΦΑ από τον Πλατινί και την παρέα του, αναφέρθηκε στην υπόθεση των στημένων αγώνων στην Ελλάδα, τονίζοντας και αυτός τις οικογενειακές σχέσεις του αναπληρωτή γενικού γραμματέα της ΟΥΕΦΑ με τον αντιπρόεδρο του Ολυμπιακού. Αν και η υποψηφιότητα του Σαμπανιέ δεν έχει ιδιαίτερη δυναμική, το γεγονός ότι ήταν ο μοναδικός από τους πέντε υποψήφιους, που παραβρέθηκε στην εκδήλωση είχε σαν αποτέλεσμα οι δηλώσεις του να λάβουν μεγάλη δημοσιότητα και να βρίσκονται σε όλα τα μεγάλα αθλητικά sites, με συνέπεια μια ακόμη αρνητική διαφήμιση για το ελληνικό επαγγελματικό ποδόσφαιρο.

Με αυτά τα δεδομένα μπορούμε να καταλάβουμε γιατί η Ελληνική Ποδοσφαιρική Ομοσπονδία αποφάσισε -με εισήγηση του προέδρου της Γιώργου Γκιρτζίκη, η οποία δεν αιτιολογήθηκε και επί της ουσίας δεν συζητήθηκε- να δηλώσει την υποστήριξή της στον Τζάνι Ινφαντίνο, ελπίζοντας ότι με την εκλογή του θα συνεχιστεί η «βοήθεια» της ΦΙΦΑ και της ΟΥΕΦΑ.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

Μακράν το καλύτερο πανό των τελευταίων χρόνων. Οχι μόνο για την πρωτοτυπία του συνθήματος αλλά και για το πρόταγμά του. ΠΙΛΕΚΑΤΣ (πελέκησέ τους). Ας οργανωθούμε για να το κάνουμε πράξη, κυριολεκτικά και μεταφορικά. Οσο για ορισμένους «σνομπ» που ενοχλήθηκαν από τη ντοπιολαλιά που επιλέχθηκε, τους προτρέπουμε να ακούσουν τα αγγλικά του Τσίπρα και του Κούλη.

ΥΓ. Για να μην ξεχνάμε και το ιδιαίτερο αντικείμενο της στήλης, πρέπει να σημειώσουμε ότι πρωτοπόροι σ' αυτόν τον τομέα είναι οι οπαδοί του ΠΑΣ Γιάννενα, που εδώ και χρόνια φωνάζουν τα συνθήματα: «Σκίστιτς, γαμίστιτς, πιλικίστιτς» και «ΠΑΣ, φατς, παρτς τα μιαλάτς»!

ΣΙΝΕΜΑ

ΧΡΗΣΤΟΥ ΒΟΥΠΟΥΡΑ

7 θυμοί

Στη νέα του ταινία ο Χρήστος Βούπουρας, εκτός από τη σκηνοθεσία, υπογράφει και το σενάριο μαζί με τον Γιώργο Κόρρα και τη Βασιλική Ηλιοπούλου. Βούπουρας και Κόρρας έχουν συνυπογράψει ως κινηματογραφικό δίδυμο τις ταινίες «Λιποτάκτης» (1988) και «Μιρουπάφσιμ» (1997), ενώ ο Βούπουρας έχει σκηνοθετήσει το ντοκιμαντέρ «Ο Χορός των Αλόγων» (2001).

Οι πρωταγωνιστές είναι εφτά πρόσωπα που ψάχνουν να βρουν το βηματισμό τους σε μια πόλη χάος. Ο Πέτρος, αρχαιολόγος, γνωρίζει τρεις νεότερούς του μουσικούς και προσπαθεί να τους βοηθήσει. Ταυτόχρονα, συνάπτει ερωτική σχέση με έναν άραβα μετανάστη, ο οποίος του αναστατώνει τη ζωή. Στην ιστορία εμπλέκεται ένας αστυνομικός που κυνηγά μετανάστες και πλάθει μια δική του φαντασιακή πραγματικότητα, ένας διευθυντής τράπεζας που θεωρεί ότι το χρήμα ελέγχει τα πάντα κι ένας έλληνας μετανάστης που επιστρέφει στην πατρίδα. Ολοι οι ήρωες μοιάζουν χαμένοι μέσα στις απαιτήσεις μιας δαιδαλώδους πόλης. Δε θα ήταν υπερβολή να λέγαμε ότι πρωταγωνίστρια είναι η Αθήνα, αλλά στο πρόσωπό της ίσως και κάθε δυτική μεγαλούπολη.

Ο Βούπουρας επιλέγει να κάνει την ταινία ασπρόμαυρη, δίνοντάς της έτσι έναν τόνο μελαγχολικό που της ταιριάζει. Χρώμα προσθέτει μόνο στο τελευταίο πλάνο, θέλοντας να τονίσει τη μετάβαση του πρωταγωνιστή του σε μια άλλη πραγματικότητα. Η ταινία αποτελεί άλλο ένα δείγμα του ανθρωποκεντρικού σινεμά που ο σκηνοθέτης υπηρετεί, θίγοντας σειρά ζητημάτων, όπως η μοναξιά, οι κοινωνικές αντιθέσεις, οι οικογενειακές σχέσεις, η ξενοφοβία, η ανάγκη για επικοινωνία, η αποδοχή του «άλλου» κτλ. Ο Βούπουρας καταφέρνει, με χαμηλό προφίλ, επιμονή στη λεπτομέρεια και βαθιά διεισδυτικότητα, να προβάλει πλευρές της γκρίζας καθημερινής ζωής της χαώδους πόλης.

ΤΖΟΖΕΦ ΛΟΖΙ

Γαλιλαίος

Η ταινία του Λόζι (1975) αποτελεί μεταφορά στη μεγάλη οθόνη του σημαντικού έργου του Μπέρτολτ Μπρεχτ «Ο βίος του Γαλιλαίου». Ο Λόζι είχε ανεβάσει το έργο στο θέατρο, το 1947 στις ΗΠΑ (όπου παιζόταν για πρώτη φορά), υπό την επίβλεψη του ίδιου του Μπρεχτ και με πρωταγωνιστή τον Τσαρλς Λότον (υπάρχουν πολλά σημειώματα του Μπρεχτ για τον τρόπο που ο Λότον προσέγγισε το ρόλο και την παράσταση). Η ταινία θεωρείται φορέας μνήμης της παράστασης εκείνης, καθώς ο σκηνοθέτης προσπάθησε να μείνει πιστός στα πιο χαρακτηριστικά για το έργο στοιχεία της θεατρικής παράστασης. Η ταινία γυρίστηκε στο πλαίσιο του «American Film Theatre» του παραγωγού Ελι Λαντάου, που την τριετία 1973-75 μετέφερε στη μεγάλη οθόνη μια σειρά κλασικών θεατρικών έργων με γνωστούς πρωταγωνιστές και σκηνοθέτες.

Ο Λόζι -καταγεγραμμένος κι αυτός στην περιβόητη μαύρη λίστα του Μακάρθι- υιοθετεί, όσο γίνεται, τη θεατρική γλώσσα, ενίοτε και σε βάρος του τελικού αποτελέσματος. Το πιο βασικό στοιχείο του έργου είναι η απόδοση του ρόλου του Γαλιλαίου. Ο κορυφαίος επιστήμονας Γαλιλαίος Γαλιλέι, για να μη χάσει τα προνόμια και τον

Dixi et salvavi animam meam

Πιλέκατς! Σημαίνει πιλέκατς!

Οταν το κόμμα του Σύριζα λέει «αγωνιστική παρέμβαση» προφανώς εννοεί αυτήν των ΜΑΤ

No homes στη Χομς...

Οχι εικοστός αλλά... λιγοστός πρώτος αιώνας!

➤ «Τρίωρη πρεμιέρα σκληρής διαπραγμάτευσης» kathimerini.gr, 2-2-2016. Χείρα βοηθείας από «αντιπολιτευόμενο» έντυπο...

➤ Η Agrotica αποδείχτηκε non-Agrotica.

➤ Την «τάξη στη χώρα» που ανέφερε η Γεροβασίλη (στην ενημέρωση των πολιτικών συντακτών) την έχουμε ΗΔΗ διαπιστώσει στο βαθμό χρήσης των δυνάμεων καταστολής. Οσο για τα περί «αποσταθεροποίησης» ας τα αναζητήσει στη συνεχώς μειούμενη επιρροή της συγκυβέρνησής της...

➤ Προκλητικότατη η ανακοίνωση του Τ.Ε.Π. (Τμήματος Εργατικής Πολιτικής) του Σύριζα, επιμένει να κάνει αντιπολιτευόμενη συμπολίτευση...

➤ Ετσι, πες το ντε: ΚΑΙ το ίδρυμα Ωνάση «ενδιαφέρθηκε» για τον «θεατρικό» Σάββα.

➤ Πάντα πίναμε, πάντα / θρηνούσαμε· / ωστόσο δρεπανίζει ο θάνατος / χαρές και λύπες και / διάρκειες / εμβυθίζοντας την / αγάπη / στο τίποτα (Ν. Καρούζος, 24-10-1986, από το «Θρίαμβο χρόνου»).

➤ Σημειώνει ο Α. Ραβανός (tovima.gr/options/article/?aid=773561): «Στο ερώτημα ταξικός πόλεμος ή κοινωνική ειρήνη, η απάντηση για την πλειοψηφία των πολιτών που απεχθάνονται και το ταξικό μίσος, είναι αυτονόητη: κοινωνική ειρήνη». Και πώς τη «μέτρησες» και βρήκες «πλειοψηφία», ρε παλικάρι; «Ανησυχεί» ο συγγραφέας του πονήματος και, μάλιστα, κρίνει ότι «στη χώρα πρέπει να διαμορφωθεί κλίμα ευρύτερης συναίνεσης και εθνικής συνεννόησης». Εις μάτην...

➤ Ο κυρ-Φώτης (ένας πρόεδρος κι αυτός... με όρεξη πολλή για δουλειά...) δήλωσε πως είναι «απαράδεκτες οι πιέσεις προς την Ελλάδα», ενώ συμφώνησαν (αυτός και ο Τσίπρας) «στην ανάγκη να συμβάλλουν όλες οι προοδευτικές δυνάμεις για την έξοδο από την κρίση και για να προχωρήσει η χώρα μπροστά». Με τα χίλια θέλει να γίνει κι αυτός κυβερνητικός εταίρος (-α) μιας και η εξουσία των αστών έχει πάντα γλύκα για όλους τους συμμετέχοντες σ' αυτήν...

Ριχάρδος ο Γεροντόκαρδος

➤ Οταν η κυβερνητική εκπρόσωπος δηλώνει αρνητικό σε «εκλογές ή οικουμενική», υπάρχει λόγος σοβαρός: να μην δώσουμε βάση στα λεγόμενά της.

➤ Τώρα που μειώνονται οι συντάξεις ενώ ο Τσίπρας υπόσχεται (;) «απαραβίαστη "κόκκινη γραμμή" (σ.σ. τους), η μη μείωση συντάξεων» δεν είναι απορίας άξιον: οι «κόκκινες γραμμές» είναι χαραγμένες με το αίμα του άγρια φορολογούμενου ελληνικού λαού και δη της εργατικής τάξης.

➤ Τώρα διαπίστωσαν μερικοί ότι «Η Κούβα πωλείται»... Πολύ αργά για δάκρυα...

➤ «Η αντιασφαλιστική επίθεση πήρε σάρκα και οστά – Η νομιμοποίηση της επιτροπής Φακιολά – Κοινή αντεργατική φιλοσοφία – Η θεμελιώδης ταξική διεκδίκηση – Σάρωμα ασφαλιστικών δικαιωμάτων – Μείωση συντάξιμου μισθού – Αυξήσεις εισφορών – Μεγάλο χτύπημα στην υγεία» (Μαρξιστική/Λενινιστική Επιθεώρηση, τεύχος 6, Μάης 1992).

➤ Νάμουν πουλί να πέταγα, να πήγαινα τ' αψήλου.

➤ Ο κυρ-Φώτης, βλέπεις, ξέρει από συναινέσεις και οικουμενικές. Γιατί να λείπει στις κρίσιμες ώρες...

➤ Ερχονται λοιπόν οι κολλεκτάριοι και οι κομιτατήσιοι, ήγουν τα μέλη και στελέχη αυτής ταύτης της συγκυβερνήσεως να πουλήσουν πνεύμα ενώ δεν αποτελούν παρά μόνο μίαν κυσθοκορώνη αχόρταγη δι' εξουσίαν.

➤ Ζαν-Λικ Γκοντάρ: This is the enemy (δείχνοντας μια τηλεοπτική κάμερα), 1988.

➤ «Αδιέξοδο με το καλημέρα – η τρόικα μεγαλώνει τον λογαριασμό» (tanea.gr, 3-2-2016), και φωτογραφία του Κατρούγκαλου καθώς βγαίνει απ' το ξενοδοχείο όπου «συνομίλησε» με την τρόικα. Με κατεβασμένα αυτιά από το «αδιέξοδο» επειδή η «τρόικα θέλει περισσότερα» ενώ η κυβέρνηση «αντιστέκεται» στις «κόκκινες γραμμές». Πόσα κορόιδα θα βρουν; «Σε συμπληγάδες τρόικας – κοινωνικών ομάδων κινείται η κυβέρνηση» που –να μην ξεχνιόμαστε- καραεφαρμόζει της οδηγίες των πατρώνων της συγκλονισμένη και με συντριβή ψυχής... Στη μέση η κυβέρνηση, η αθώα. Πίσω, καραϊποκριτές!

➤ Ιδού και ο Αβραμό που διακρίνει συμμάχους της κυβέρνησης («Η Ελλάδα δεν θα μείνει μόνη της στο προσφυγικό»). Στηρικτική της κυβέρνησης κίνηση, αρχηγική ή και τα δυο μαζί;

➤ «Στις 18 Φεβρουαρίου 1935 οι εφημερίδες του (συγκροτήματος) Hearst στις ΗΠΑ άρχισαν να δημοσιεύουν μια σειρά άρθρων του Τόμας Γουώκερ. (Ο Hearst ήταν μεγιστάνας του Τύπου και συμπαθών των Ναζί). Ως πολυταξιδεμένος και ως δημοσιογράφος, ο Γουώκερ, υποτίθεται ότι είχε γυρίσει όλη την Σοβιετική Ενωση μέσα σε μερικά χρόνια. Ο κύριος τίτλος της εφημερίδας "Chicago American" στις 25 Φεβρουαρίου ήταν: "Εξι εκατομμύρια θάνατοι στο Σοβιετικό λιμό: κατάσχονται οι σοδειές των αγροτών, οι ίδιοι και τα ζώα τους λιμοκτονούν". Στο μέσον της σελίδας υπήρχε άλλος ένας τίτλος: "Δημοσιογράφος ρισκάρει τη ζωή του για να τραβήξει φωτογραφίες που δείχνουν την πείνα". Στο κάτω μέρος της σελίδας: "Πείνα – έγκλημα κατά της ανθρωπότητας". Την εποχή εκείνη ο Louis Fischer εργαζόταν στη Μόσχα για την αμερικανική εφημερίδα "The Nation". Τον ενόχλησε τα μάλα η επιτυχία του εντελώς άγνωστου συναδέλφου του. Εκανε κάποια έρευνα και ανακοίνωσε τα αποτελέσματά της ώστε να τα διαβάσουν οι αναγνώστες της εφημερίδας: "Οπως πληροφορούμαστε, ο κ. Walker μπήκε στη Ρωσία την περασμένη άνοιξη, δηλ. την άνοιξη του 1934. Αντίκρυσε πείνα. Φωτογράφισε τα θύματά της. Συνέλεξε σπαραξικάρδιες μαρτυρίες -από πρώτο χέρι- των θυμάτων της πείνας. Τώρα η πείνα στη Ρωσία αποτελεί ένα φλέγον ζήτημα ειδήσεων. Γιατί κράτησε ο κ. Γουώκερ αυτά τα συνταρακτικά άρθρα, δέκα μήνες πριν τα τυπώσει...". "Μίλησα με τις σοβιετικές αρχές οι οποίες είχαν επίσημη πληροφόρηση από την σοβιετική κυβέρνηση. Ο Τόμας Γουώκερ επισκέφθηκε την ΕΣΣΔ μία φορά. Του δόθηκε μια βίζα διαμετακόμισης από το σοβιετικό προξενείο στο Λονδίνο στις 29 Σεπτέμβρη 1934. Μπήκε στην ΕΣΣΔ από την Πολωνία ταξιδεύοντας με τραίνο στην πόλη Negoreloye στις 12 Οκτωβρίου 1934. (Και όχι την άνοιξη του 1934 όπως ο ίδιος διατείνεται). Εφθασε στη Μόσχα στις 13. Εκεί παρέμεινε από το Σάββατο της 13ης Οκτωβρίου μέχρι την Πέμπτη, 18 Οκτωβρίου, και κατόπιν επιβιβάστηκε σε μια υπερσιβηρική αμαξοστοιχία η οποία τον έφερε στα σύνορα ΕΣΣΔ και Μαντσουρίας στις 25 Οκτωβρίου του 1934... Εκ φύσεως θα ήταν αδύνατο στον κ. Γουώκερ στις 5 ημέρες, μεταξύ 13 και 18 Οκτωβρίου, να καλύψει το ένα τρίτο των τόπων τους οποίους "περιγράφει" από προσωπική εμπειρία. Υποθέτω πως έμεινε στη Μόσχα όσο χρόνο του χρειαζόταν για να συλλέξει από πικρόχολους ξένους το "τοπικό χρώμα" της Ουκρανίας ώστε να έχουν τα άρθρα του το "άρωμα" της -ψεύτικης- αληθοφάνειας..."»

Βασίλης

τρυφηλό τρόπο ζωής που του εξασφάλιζαν οι ανακαλύψεις του, απαρνείται μπροστά στην Ιερά Εξέταση τη θεωρία του για το σύμπαν και γλιτώνει την πυρά. Με τη μη υπεράσπιση των ιδεών του, αποκόπτει την επιστήμη του από την κοινωνική πρόοδο.

Ο Γαλιλαίος είναι ταυτόχρονα θύμα και θύτης. Αυτό το στοιχείο, δεδομένης και της θεατρικής γλώσσας μιας άλλης εποχής, είναι αρκετά εμφανές στην ταινία. Σε κάθε περίπτωση, είναι τόσο εμβληματικά τα λόγια του Μπρεχτ στο εν λόγω έργο, που (σε περίπτωση που δεν κακοποιείται βάναυσα) πάντα θα προσφέρει υψηλή αισθητική απόλαυση και βαθύ προβληματισμό.

Ελένη Π.

οι τοίχοι έχουν φωνή

◆ Δίπλα-δίπλα, κρεμασμένες στα μανταλάκια, οι εβδομαδιαίες φυλλάδες της συγκυβέρνησης, μας προσέφεραν πάλι ένα μέτρο για να μετρήσουμε τα ζόρια που περνάει αυτή την εποχή η πέμπτη κατά σειρά (μετά απ' αυτές των Παπανδρέου, Παπαδήμου, Σαμαρά δις) μνημονιακή κυβέρνηση. Τι ενώνει τα δύο πρωτοσέλιδα, τα οποία κατά τα άλλα διαφέρουν ως προς το ύφος (όχι όμως και το ήθος); Οτι και τα δυο πετάνε τη μπάλα στην εξέδρα. Η «Εποχή» ασχολείται με το προσφυγικό και τις απειλές έξωσης της Ελλάδας από τη Σένγκεν. Το δεύτερο θέμα της είναι η αντίθεσή της στη λογοκρισία της γνωστής θεατρικής παράστασης του Εθνικού, την οποία αποφάσισε βέβαια η κυβέρνηση, όμως έβαλε τον καλλιτεχνικό διευθυντή του Εθνικού να πάρει την ευθύνη. Αρα, μια χαρά βολεύονται οι «ευαίσθητοι» της «ανανεωτικής αριστεράς». Το «Χωνί» τα χώνει στις «μούχλες» της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ που «τα δίνουν όλα για τους καναλάρχες». Με μια τεράστια φωτογραφία του υπουργού Παππά, για να μην ξεχάσει κανείς τις ιδιαίτερες σχέσεις που έχει αναπτύξει ο εν λόγω μουστερής με τον Καμμένο (μέχρι και τον Πλούταρχο κουβάλησαν άρον-άρον τη βραδιά των εκλογών για να τραγουδήσει πριβέ στο σκυλάδικο για πάρτη τους). Κι επειδή οι αναγνώστες του «Χωνιού» θέλουν τις χουλιγκάνικες ντόπες τους, το δεύτερο θέμα του πρωτοσέλιδου τους το προσφέρει: «Ο Τσίπρας δεν χάνει από τον Κούλη... ΟΥΤΕ με τα χέρια κατεβασμένα»! Με το Ασφαλιστικό τι έγινε, ρε παιδιά; Ούτε ένα τοσοδούλι «χτύπημα» στην πρώτη σελίδα;

◆ Αλιευμένο από «τοίχο» του facebook, κερδίζει μια θέση στη στήλη, γιατί το πενάκι του Τάσου Αναστασίου παραμένει ευθύβολο.

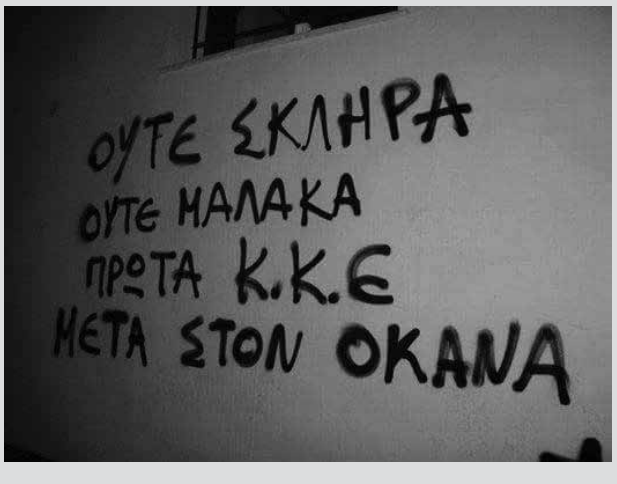

◆ Καμιά αντίρρηση ως προς την πολεμική στις θέσεις του Περισσού για τα ναρκωτικά, τις εξαρτήσεις και τους εξαρτημένους. Θέσεις υπερσυντηρητικές. Μήπως όμως είναι καλύτερες οι θέσεις των «ελευθεριακών», που αποσπούν το πρόβλημα από το κοινωνικό του πλαίσιο; Τι κερδίζεις, λοιπόν, όταν επιδιώκεις απλά «να τους την πεις»; Ανοίγεις μήπως καμιά δυνατότητα για να καλλιεργήσεις προβληματισμούς στα μέλη τους;

Διανύοντας τον 20ό χρόνο κυκλοφορίας η «Κόντρα» απευθύνεται και πάλι στους αναγνώστες της, ζητώντας την οικονομική τους στήριξη.

Αυτή θα εξασφαλίσει την απρόσκοπτη κυκλοφορία της, πάντα μαχητική και αποκαλυπτική.

Προσπαθούν να κερδίσουν χρόνο για να νομοθετήσουν τα συμφωνημένα

Μπήκε χαμογελαστός με τη γραβάτα και το μαντιλάκι στο πέτο και βγήκε σκυθρωπός, ξεγραβάτωτος και χωρίς το μαντιλάκι. «Έγινε μια σκληρή διαπραγμάτευση που θα συνεχιστεί», δήλωσε στους δημοσιογράφους που ξεροστάλιαζαν στο λόμπι του «Χίλτον». Σιγά, ρε Κατρούγκαλε, μη σου φύγει κάνας πόντος απ' το καλσόν! Πολύ φτηνιάρικη η σκηνοθεσία του υπουργού που παλεύει στα μαρμαρένια αλώνια με τη Ντέλια και τους άλλους τροϊκανούς.

Επί Σαμαροβενιζέλων είχαμε τον Βίζερ που είχε ανακοινώσει ότι η διαπραγμάτευση θα κλείσει αφού πρώτα οι τροϊκανοί κάνουν τις καθιερωμένες διακοπές τους για σκι. Επί Τσιπροκαμμένων είναι ο Ρέγκλινγκ αυτός που ανακοίνωσε ότι δε βλέπει συμφωνία πριν το Πάσχα (τέλη Μάρτη είναι το Πάσχα των καθολικών). «Οι ιμπεριαλιστές δανειστές δε βιάζονται» ήταν ο τίτλος της στήλης την περασμένη εβδομάδα. Η κυβέρνηση, όμως, εμφανιζόταν να βιάζεται. Γι' αυτό θύμωσε όταν ο Ντεϊσελμπλούμ δήλωσε πως η αξιολόγηση θα ολοκληρωθεί σε μήνες. Γι' αυτό ο Τσακαλώτος ξεσκιζόταν να εξηγήσει πως η διαπραγμάτευση πρέπει να κλείσει σε ελάχιστες εβδομάδες, ώστε να ρυθμιστεί και το ζήτημα του χρέους και να δοθεί το σήμα στους διεθνείς επενδυτές ότι η Ελλάδα αλλάζει σελίδα.

Τώρα, αυτός ο ίδιος Τσακαλώτος συμφωνεί με τον Ρέγκλινγκ για Μάρτη. Το πετάει στην αρχή αδιάφορα σε μια ομιλία του στο συνέδριο του Economist. Γίνεται ένα μικροσούσουρο και μοιράζει non paper για να διευκρινίσει πως αυτό που είπε είναι ότι «την πρώτη αξιολόγηση, την οποία διαδέχεται η συζήτηση για το χρέος, ακολουθεί η κατάθεση του αναπτυξιακού σχεδίου της κυβέρνησης, το οποίο -είπε χαρακτηριστικά - "φαίνεται να πηγαίνει για το τέλος Μαρτίου ή νωρίς τον Απρίλιο του 2016"». Δυο μέρες μετά το ξεφούρνισε: ασφαλιστικό και φορολογικό θα πάνε πακέτο το Μάρτη!

Καμία από τις δύο πλευρές δε βιάζεται πλέον. Ούτε οι ιμπεριαλιστές δανειστές ούτε η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου. Γι' αυτό και η τρόικα ήρθε με σκοπό να μείνει ελάχιστες μέρες και να φύγει. Το πότε θα ξαναγυρίσει είναι άγνωστο. Μπορεί οι κυβερνητικοί να λένε ότι θα επιστρέψει σε μια βδομάδα - δέκα μέρες, όμως πηγές των τροϊκανών λένε πως ο χρόνος επιστροφής τους είναι απροσδιόριστος.

Από τι θα καθοριστεί αυτός ο χρόνος; Οχι βέβαια από την πορεία της «σκληρής διαπραγμάτευσης» του... ξεγραβάτωτου θεατρίνου Κατρούγκαλου. Θα εξαρτηθεί από το κοινωνικό και πολιτικό κλίμα στην Ελλάδα. Αν δε φύγουν τουλάχιστον οι αγρότες από τα μπλόκα, Ασφαλιστικό (που θα είναι πακέτο με το φορολογικό, μάλιστα) δεν πάει στη Βουλή. Γι' αυτό μεταθέτουν συνεχώς την ψήφισή του. Από τον Οκτώβρη, που προβλέπει το Μνημόνιο, πήγαν στο Δεκέμβρη, μετά στο πρώτο δεκαπενθήμερο του Γενάρη, μετά στο πρώτο δεκαήμερο του Φλεβάρη και τώρα πάνε για το Μάρτη, ελπίζοντας ότι οι αγρότες θα φύγουν από τα μπλόκα επειδή θα πρέπει να ξεκινήσουν την καλλιεργητική περίοδο.

Οι ιμπεριαλιστές δανειστές δείχνουν πλήρη κατανόηση στις πολιτικές ανάγκες της ελληνικής κυβέρνησης, γιατί ξέρουν πολύ καλά πως εναλλακτική λύση αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει. Μια «οικουμενική» κυβέρνηση δε δημιουργείται από τη μια στιγμή στην άλλη και κυρίως δε θα ήθελαν να τη δουν να δημιουργείται μετά από μια κατάρρευση της σημερινής συγκυβέρνησης λόγω λαϊκών αγώνων. Υπό τέτοιες συνθήκες μια «οικουμενική» κυβέρνηση θα ήταν επίσης εξαιρετικά ασταθής. Δίνουν, λοιπόν, στον Τσίπρα το χρόνο που ζήτησε προκειμένου να μπορέσει να νομοθετήσει τα συμφωνημένα μέτρα. Γι' αυτό έβαλαν πακέτο με το ασφαλιστικό και το φορολογικό, ώστε να πάνε και τα δύο πιο πίσω.

Γι' αυτό η τρόικα κάνει χαλαρά ταξιδάκια στην Αθήνα και ο Τσακαλώτος μοιράζει καθημερινά non paper που απλώς αναφέρει το ωρολόγιο πρόγραμμα της επόμενης μέρας. Η όποια διαπραγμάτευση αφορά λεπτομέρειες. Τα βασικά θέματα είναι συμφωνημένα και τις λεπτομέρειες θα τις δουν τα τεχνικά κλιμάκια.

Δεν είναι τυχαίο ότι μετά τη θεατρική έξοδο Κατρούγκαλου από το «Χίλτον» και τη δήλωσή του περί «σκληρής διαπραγμάτευσης που θα συνεχιστεί», το Μαξίμου υποχρεώθηκε να εκδώσει άρον-άρον non paper, το οποίο έλεγε ότι οι δανειστές «δεν ζήτησαν μείωση συντάξεων». Οι ιμπεριαλιστές δε δέχονται να τους φορτώσουν οι Τσιπραίοι το ρόλο του «κακού». Και οι Τσιπραίοι φρόντισαν να πετάξουν (διά στόματος Γεροβασίλη) την πρώτη κουβέντα περί υψηλών συντάξεων που θα μπορούσαν να περικοπούν, ενώ οι διαρροές από το Μαξίμου μιλούν για «εναλλακτικά σενάρια» που έχει η κυβέρνηση, που δεν επιθυμεί να ανέβουν οι τόνοι, αλλά να βρεθεί η «χρυσή τομή». Ο «λογικός συμβιβασμός» που είπε ο Τσακαλώτος. Αν ο κόσμος κουραστεί και αποσυρθεί από τους δρόμους, θα έρθει η ώρα της νομοθέτησης.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»
ετήσια συνδρομή 85 €
εξάμηνη συνδρομή 45€
λογαριασμός ΕΤΕ:
10087804638

ΚΟΝΤΡΑ
ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898
http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr
Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή
Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης
Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σπηλιάς 5, Μεταμόρφωση

βαθύ κόκκινο

Ρετάλια πολυτελείας

Τη μέρα που σε όλο τον κόσμο δημοσιευόταν η φωτογραφία ενός παχουλού μεσήλικα κινέζου να παριστάνει τον πνιγμένο Αϊλάν σε μια παραλία της Λέσβου, συνέβη ένα από τα πιο πολύνεκρα ναυάγια των τελευταίων μηνών. Συγκλονιστικές οι φωτογραφίες που μας ήρθαν από τα τουρκικά παράλια, έδειχναν νεκρούς που ξέβρασε η θάλασσα σε μια βραχώδη παραλία. Ανάμεσά τους αρκετά παιδιά.

Ο Αϊ Ουέιουεϊ, όμως, από τον οποίο ζητήθηκε ένα έργο για την India Art Fair (χρήσιμο θα ήταν να μάθουμε και την αμοιβή του) απέφυγε να κάνει κάτι με τις φωτογραφίες των πραγματικών νεκρών. Εβαλε τον εαυτό του στη θέση τους.

Και πέτυχε το σκοπό του: έγινε θέμα συζήτησης και κριτικής. Θετικής ή αρνητικής του είναι αδιάφορο. Κάθε κριτική γι' αυτόν είναι προσοδοφόρα, καθώς συντηρεί τη φήμη του (γίνεται talk of the world, όπως λένε οι κυνικοί της διαφήμισης).

Οι πελάτες του στην Ινδία τον υπερασπίστηκαν. Αλλωστε, εκτός από τη φουάρ όπου θα εκτεθεί η φωτογραφία του, θα εικονογραφήσει και συνέντευξή του στο μεγαλύτερο περιοδικό της Ασίας («India Today»). Το πλήρωσαν το «προϊόν» οι άνθρωποι, οπότε πρέπει να το υπερασπιστούν. Αλλοι τον κατηγόρησαν ότι επιδιώκει απλώς την προσωπική προβολή.

Χωράει, άραγε, αμφιβολία γι' αυτό; Ο κινέζος «εικαστικός» και «ακτιβιστής» εγκαταστάθηκε στη Λέσβο εδώ και λίγο καιρό με στόχο να φτάσει σ' αυτή τη φωτογράφιση. Ολος ο «ακτιβισμός» του ήταν μέρος της παραγγελίας που είχε πάρει. Ο τύπος είναι επαγγελματίας. Γι' αυτό και δε δίστασε να βάλει στο κέντρο τον εαυτό του κι όχι τα πνιγμένα παιδιά.

Είναι ίδιον της εντελώς παρηκμασμένης αστικής τέχνης να σερβίρει ως υψηλό το ευτελές. Αν ένας κάτοικος της Λέσβου ξάπλωνε για να φωτογραφιστεί σε στάση πνιγμένου πρόσφυγα, θα είχε εισπράξει στην καλύτερη περίπτωση την αδιαφορία και στη χειρότερη τη χλεύη. Οταν, όμως, το κάνει ο διάσημος Ουέιουεϊ, η εικόνα μετατρέπεται σε έργο τέχνης και τροφοδοτεί παθιασμένες συζητήσεις ανά τον κόσμο.

Προσπαθεί -λένε οι πελάτες του- να ευαισθητοποιήσει την ανθρωπότητα για το ζήτημα των προσφύγων. Η αλαζονεία είναι τόσο ξέχειλη που φτάνει στα όρια της ύβρεως: οι φωτογραφίες των πνιγμένων παιδιών δεν είναι αρκετές για να ευαισθητοποιήσουν την ανθρωπότητα, αλλά έπρεπε να απλώσει ο Ουέιουεϊ τα πατσοκοίλια του στην παραλία για να συμβεί αυτό!

Ετσι, είδηση δεν είναι οι νεκροί πρόσφυγες, αλλά η μίμησή τους από έναν διάσημο. Επ' αμοιβή μάλιστα! Αυτό που συζητιέται, πάντως, από τη μέρα που δημοσιεύτηκε το «έργο τέχνης» του Ουέιουεϊ δεν είναι το τεράστιο ζήτημα των προσφύγων, αλλά η «τέχνη» του Ουέιουεϊ.

Είναι κι αυτό ένα σύμπτωμα της παρακμής της σύγχρονης αστικής τέχνης. Να βαφτίζεται ως τέχνη το κουτσομπολιό γύρω από διάφορες «προσωπικότητες», που απασχολούν περισσότερο μ' αυτό το κουτσομπολιό παρά με την όποια δημιουργία τους. 'Η, για να το θέσουμε διαφορετικά, που δημιουργούν με στόχο την πρόκληση θορύβου διά του κουτσομπολιού. Γι' αυτό και η δημιουργία τους είναι το ίδιο ευτελής με τους ανθρώπους που θα την κουτσομπολέψουν: το αστικό κοινό.

Απομακρυνόμενοι από τον τομέα της τέχνης και πηγαίνοντας στον τομέα της πολιτικής, αναρωτιόμαστε τι είδους ευαισθητοποίηση και σε ποιους θέλει να προκαλέσει ο Ουέιουεϊ; Δε γνωρίζει, άραγε, το αστικό κοινό τι συμβαίνει αυτή την εποχή στα στενά ανάμεσα στα ελληνικά νησιά και στα τουρκικά παράλια; Δε γνώριζε, άραγε, τι συνέβαινε προ καιρού στη Μεσόγειο, ανάμεσα στη Λιβύη και την Ιταλία; Δε βαδίζει αυτό το κοινό χέρι-χέρι με τις κυβερνήσεις του;

Οι αστοί είναι πρόθυμοι να καταναλώσουν ευαισθησία χωρίς πολιτικές συνέπειες. Και οι διάφοροι Ουέιουεϊ εξασφαλίζουν το παντεσπάνι τους πουλώντας τους αυτή την ευαισθησία.

Π.Γ.